Ž 50

Sluga Božji
P. Leopold Mandić
kapucin

PATER LEOPOLD

PATER LEOPOLD

P A T E R L E O P O L D

Životopis Sluge Božjega

P. L E O P O L D A M A N D I Ć A

kapucina iz Hercegnovoga

Napisao

o. PETAR iz VALDIPORRA

kapucin u Padovi

Drugo hrvatsko izdanje pripremio

O. A l o j z i j e N o v a k

kapucin prov. definitor

Rijeka 1959

PROVINCIJALAT OO. KAPUCINA
ILIRSKE PROVINCIJE

Prot.n. 119/59. Škofja Loka, dne 12.VIII.1959.
na blagdan sv. Klare

S veseljem dajem dozvolu, u smislu kan.1385, §3, za drugo izdanje biografije patra Leopolda, koji je bio čitavo vrijeme mojega boravka u kapucinskom samostanu u Padovi moj ispovjednik i susjed u blagovaonici i on mi je uvijek davao osokoljenja i ufanja, da će sve dobro i sretno svršiti. Dosada je imao pravo. Nadam se, da će njegova riječ i dalje vrijediti.

fr. Odilon Mekinda, o.f.m.cap.
provincijal

"Imprimatur" Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu.

U smislu dekreta Urbana VIII. i Sv. Zbora Obreda izjavljujemo, da stvarima, koje se u ovoj knjizi pripovijedaju, ne mislimo pridati nikakvo značenje, koje bi prelazilo vrijednost običnih ljudskih svjedočanstava. Ne ćemo nipošto preteći sud Apostolske Stolice.

Izdavač: O. Ignacije Cafuk, prov. definitor, župni vikar, Rijeka, Djure Djakovića 11. - Umnoženo na vlastitom "Stappeldruckeru".

U V O D N A R I J E Č

Mnogo se puta sa žaljenjem govori da hrvatski narod nema svetaca. Ta je tvrdnja međutim samo u tom smislu ispravna, što nemamo svečano kanoniziranih svetaca. S ponosom možemo tvrditi da je hrvatski narod sve do najnovijeg vremena dao Crkvi mnoge duše koje su u nasljedovanju Isusa Krista postigle stepen heroizma. Samo ih mi nažalost premalo poznajemo i premalo poštujemo.

Stoga s radošću pozdravljamo novo izdanje životopisa sluge Božjega o. Leopolda Mandića, dragog sina našega naroda, kojega je Bog tako čudesno blagoslovio i koji je na herojski način odgovorio poticajima i vodstvu Božje milosti.

Dublje poznavanje njegove svetačke pojave mnogima će biti putokazom kako treba u kušnjama ustrajati u nepokolebivoj vjeri; primjer svećenika, koji je veliki dio svoga života proveo u ispovijedaonici mnogima će biti poticajem i ohrabrenjem da se s puta grijeha obrate k Ocu milosrđa i pra štanja; njegova će pojava biti pobudom za iskrenu i požrtvovnu međusobnu ljubav.

Sv. Otac Ivan XXIII neumorno poziva sav kršćanski svijet da se sjedini u jednoj Kristovoj Crkvi. To je i o. Leopold smatrao svojim životnim pozivom. Zato će

poznavanje njegova života potaknuti mnoge plemenite duše da se mole i žrtvuju za taj veliki cilj te da s ljubavlju pristupaju nesjedinjenoj kršćanskoj braći.

Otac je Leopold, vođen redovničkom poslušnošću, gotovo čitav život proveo izvan svoje domovine, ali se ipak s ponosom priznavao sinom hrvatskoga naroda. U tomu nam daje krasan primjer domovinske ljubavi.

Molimo nebeskoga Oca da uskori dan njegove beatifikacije i kanonizacije, da možemo svoga sunarodnjaka častiti i liturgijskim štovanjem koje pripada posebnim Božjim ugodnicima. To će biti na veliku utjehu čitavomu našem narodu. A bit će i na iskrenu radost svoj našoj slavenskoj braći koja će sigurno zavoljeti o. Leopolda Mandića, kad ga upoznaju.

U Zagrebu, na blagdan Velike Gospe 1959.

+ F r a n j o Š e p e r
nadbiskup koadjutor zagrebački

P r e d g o v o r

prvom hrvatskom izdanju

Kod priredjivanja ovoga životopisa vodila nas je želja, da hrvatski narod upoznamo s jednostavnim, ali čudesnim životom jednoga sina naše zemlje, koji je u skromnoj tišini ispovijedaonice razvio neprocjenjivi rad na spas duša. Vodila nas je zahvalnost Svemogućem Kralju vjekova, koji je opet iz našega hrvatskoga naroda izabrao jednoga muža, da bude "sol zemlji" i "svijetlo svijetu". Osjećali smo, da nam je kao redovničkoj subraći velikoga Hrvata dužnost, da upoznamo naš narod s njegovim milosnim životom. A tu dužnost osjećali smo osobito zato, jer je o. Leopold Mandić, premda daleko od domovine, bio srcem uvijek medju svojim hrvatskim narodom, - kako je to sam isticao, - a nadasve je težio, da bi se mogao posvetiti misionarskom radu za sjedinjenje naše pravoslavne braće s pravom Crkvom Kristovom. No Providnost Božja namijenila mu je drugo polje rada.

Ovaj smo prikaz svećačkog djelovanja o. Leopolda priredili prema talijanskom životopisu, što ga je napisao kapucin o. Petar da Valdiporro pod naslovom "Un apostolo del confessionale", koji u svome predgovoru ističe, da je uz o. Leopolda proživio 15 godina i kaže:

"Da udovoljim općoj živoj želji za upoznanjem junačkog života toli ljubljena oca, sabrao sam ove kratke uspomene i pružam ih u jednostavnom i popularnom, uglavnom anegdotskom obliku, opširno iznoseći svjedočanstva onih, koji su ga poznavali.

Poteškoća istraživanja u ova burna vremena i činjenica, da rad o. Leopolda, koji se odvijao u tišini ispovijedaonice, po svojoj naravi izmiče kontroli, učiniše nažalost ovo djelo nepotpunim, te ono daje samo blijedu sliku Božjega čovjeka.

Kao izvori poslužili su mi spisi časnoga oca, mo-

je osobne uspomene i iskazi, napisani i potvrdjeni od njegovih štovatelja, koji se čuvaju u provincijalnom arhivu venetskih kapucina.

Iz shvatljivih razloga, budući da su dogadjaji suviše novi, izostavio sam gdjekoje ime osobe ili mjesta."

Talijanski je životopis bio oduševljeno primljen, te je u kratko vrijeme doživio dva izdanja. Piscu su od čitatelja stigle brojne zahvale i čestitke, što je uspio tako živo, ganutljivo i vjerno prikazati svetački lik ljubljenoga oca. O. Petar pripisuje to dobroti Božjoj i očitoj pomoći oca Leopolda, pa izriče nadu, da će djelo biti na utjehu i spas brojnih duša.

Ovaj naš hrvatski životopis nije samostalni prikaz, a nije ni jednostavni prijevod navedenog talijanskog životopisa. Mi se nadamo, da će ga naš narod lijepo primiti!

Otac je Leopold rekao jednoga dana nekome svome prijatelju: "Iz neba ću nastaviti svoj rad oko spasavanja duša!" Neka se te riječi velikog i svetog Hrvata ispune i na našem hrvatskom narodu. A tome neka doprinese i ovaj naš neznatni trud!

H r v a t s k i k a p u c i n i

P r e d g o v o r

drugom izdanju

Nakon prvog izdanja ovog hrvatskog životopisa, koje je u skromnom ruhu i u ograničenom broju primjeraka objelodanjeno troškom kapucinskog samostana u Zagrebu u mjesecu kolovozu (VIII) 1946., životopis o. Leopolda doživio je velik broj prijevoda odnosno adaptacija na različite jezike, medju ostalim na njemački (u Švicarskoj), francuski, španjolski, portugalski, engleski, slovenski, danski, malteški, madžarski, arapski, a preveden je i u Indiji (Kerala) na jezik malay-

alam. Prijevod na poljski jest u pripremi. Neki od tih prijevoda doživjeli su i veći broj izdanja, a naročito su se umnožila talijanska izdanja, kako velikog životopisa, kojemu odgovara ovaj naš, tako i maloga. A još u više jezika izdane su sličice oca Leopolda s devetnicom.

Kod nas u Hrvatskoj, još prije objelodanjenja životopisa, štampana je u veljači nastojanjem Nadb. duh. stola u Zagrebu velika količina jednobojnih sličica (u smedjem) po fotografiji, s kratkim pregledom života o. Leopolda pod naslovom "Apostol crkvenog jedinstva" (dva izdanja). Nešto kasnije odštampana je u nakladi kapucinskog samostana u Zagrebu manja količina (manje od 10.000) takodjer jednobojnih sličica (u smedjem) prema talijanskoj sličici u boji (sa štolom), koja je postala tipična, s kratkim pregledom života i molitvom Presv. Trojstvu za proglašenje blaženim. G. 1950. štampana je, takodjer u nakladi zagrebačkog kap. samostana, sličica koja donosi isti lik oca Leopolda (sa štolom), ali crtež. Moramo dodati, da je lik p. Leopolda postao kod nas omiljelim predmetom premnogih slikarskih amatera, a ima i vrijednih umjetničkih radova.

Budući da je većina vjernika teško mogla doći do životopisa, dao je potpisani čitati u kapucinskoj crkvi u Osijeku (1946.), a kasnije se čitalo i u Zagrebu (1956.), cjelokupan životopis, dakako uz izričito upozorenje, da se radi samo o pobudnom životu, o kome Crkva još nije dala svoga suda.

Gen. vikar i upravitelj zagrebačke nadbiskupije, preuzv. g. Dr Franjo Salis izdao je 30. V. 1948. (broj 2685/48) kratku okružnicu o životu o. Leopolda, kojom je dozvolio, da se u cijeloj nadbiskupiji poslije sv. mise i kod večernjih pobožnosti moli molitva za beatifikaciju.

Zagrebački katolički tjednik "Gore srca", koji je izlazio u više desetaka tisuća primjeraka, pisao je u više navrata o p. Leopoldu. Tako je pod naslovom "Sluga Božji o. Leopold Mandić" donio dva člančića u

godini 1948.(br.5 od 8.II. i br.6 od 15.II.). Godine 1952. u nekoliko člančića i bilježaka obavijestio je hrvatski narod o zaključenju dijecezanskog informativnog procesa ("Sluga Božji Leopold Mandić", Gore srca VII.br.30 od 17.VIII.1952.), o gradnji "Naselja o. Leopolda" kod Padove ("Selo oca Leopolda", Gore srca VII,br.32 od 31. kolovoza 1952.), o tome da je djed o.Leopolda bio iz sela Zakučac kod Omiša, pozivajući se na mjesečni list biskup.Ordinarijata u Splitu br. 1755 od 28.IX.1949.("Podrijetlo O.Leopolda Mandića", Gore srca VII,br.35 od 21.IX.1952.),o širenju štovanja p.Leopolda ("Još nešto o o.Leopoldu Mandiću", Gore srca VII, br.40 od 26.X.1952.). Kalendar "Danica" donio je god.1951.(str.28-29) iz pera poznatog hrvatskog katoličkog pjesnika sveć. Jeronima Komera pjesmu u prozi o p.Leopoldu "Propali misionar", koja evocira osobni kontakt, što ga je pjesnik imao s ocem Leopoldom.

U zbirci blagdanskih propovijedi o.T.Šagija "Dodji Gospodine" ima propovijed o p.Leopoldu "Prinos kršćanskoj kulturi" (Zagreb 1953., str.148-150).

U beogradskom katoličkom mjesečniku "Blagovest", koji se također štampa u više desetaka tisuća primjeraka, izlazio je počev od prosinca 1956. pa kroz čitavu godinu 1957.(otprilike 58 stupaca petita, stupac 197 x68 mm) cjelovit životopis oca Leopolda pod naslovom "Ptičica u kavezu" od o.dr. Stanka Petrova, franjevca provincije Presv. Otkupitelja. To je samostalna, od ovoga našega prijevoda - čini se - posve nezavisna, obradba talijanskog životopisa.

Ovo naše drugo izdanje utoliko se razlikuje od prvog, što su neke stvari izostavljene a neke dodane na temelju trećeg talijanskog izdanja, četvrtog njemačkog, francuskog, slovenskog te na temelju različitih brojeva "Bolletino Francescano", što ga u Padovi uredjuje o.Petar da Valdiporro(koliko su do nas došli), kao i na temelju nekih materijala iz korespondencije o.Leopolda, što je posjeduju njegovi rodjaci i znanci u Hrvatskoj. Posebno napominjem,da je

novo poglavlje "Uspomena na pravednika ostaje do vijeka",koje letimično prikazuje rasprostranjenost štovanja o.Leopolda po svijetu te tok procesa za beatifikaciju, kao i poglavlje o uslišanjima.

Odlomak o toku procesa napisan je na temelju podataka u službenom listu Kapucinskog reda (Analecta O.F.M.Cap.).

Željama mnogih, da se dobije solidan originalan životopis oca Leopolda, kao na pr.velikog štovatelja o. Leopolda pok. Msgra dr. Andrije Živkovića, profesora moralnog bogoslovlja na rkt. teološkom fakultetu i nekoć rektora sveučilišta u Zagrebu (u pismu starješinstvu kapucinskog samostana u Zagrebu od 25.rujna 1948.), ili da se dobije životopis obradjen posebno s vidika zalaganja oca Leopolda za sjedinjenje(Blagovest, XXIII, Beograd 1954.,str.68), ne može još sada biti udovoljeno, dok nije dovršen proces za beatifikaciju i dok se ne objave svi materijali. Toj posljednjoj želji, da se jače istakne zanimanje oca Leopolda za sjedinjenje, a naročito u vezi s najnovijom inicijativom Sv.Oca Ivana XXIII, izašli smo bar malo ususret objavljujući u dodatku jednu propovijed o. Tomislava Šagija o toj stvari.

Toplo zahvaljujemo.Petru da Valdiporru za spremnu susretljivost, koju nam je uvijek iskazivao u našem nastojanju za proširenjem poznavanja o. Leopolda u njegovu rodjenom narodu.

Želimo samo jedno: da bi ovo izdanje "nešto pridonijelo što većem poznavanju svete duše o.Leopolda" (A.Živković u rečenom pismu). Preuzv. Msgr. Hijacint Ambrosi, nadbiskup gorički,venecijski kapucin, nekoć provincijal o.Leopolda, piše u "Uvodnoj riječi" slovenskom prijevodu životopisa (Gorica 1953., str. 8): "Pater Leopold je još posebno toplo ljubio svoj hrvatski narod... Iskreno je želio, da bi ga poslali djelovati medju narod, iz kojega je izišao. Božja je Providnost odredila drukčije. Morao se odreći želje, da medju svojima djeluje kao apostol i da s njima mo-

li." Neka bi ovo izdanje životopisa bar malo pripomoglo tome, da p.Leopold može sada poslije smrti vršiti ono,što nije mogao za života: djelovati kao apostol medju svojim hrvatskim narodom i moliti s njime.

U Zagrebu, na blagdan Velike Gospe 1959.

o. Alojzije Novak

S A D R Ž A J

Uvodna riječ preuzv.Šepera, nadb.-koadjutora.... V
Predgovor prvom hrvatskom izdanju VII
Predgovor drugom izdanju VIII
Sadržaj XIII

P r e m a c i l j u 1

Rodno mjesto 1 - Svibanjski cvijet 2 - Uzorna mladost 5 - "Idem u dom Gospodnji!" 5 - U serafskom sjemeništu 7 - Kapucinski novak 8 - Sticanje znanja 10 - Svećenik Svevišnjega 11 - Prve svećeničke godine 13 - Ravnatelj studenata 16 - Medju ratnim izbjeglicama 16 - Gospodinov vjetar 18

N e b e s k i d a r o v i 22

Veliko poslanje 22 - Službenik oproštenja 25 - Božji darovi 26 - Sjaj mudrosti 27 - Mudrost ispovjednika 29 - Mudrost savjetnika 31 - "Vi ste pozvani u obiteljski život" 33 - "Istina nikada ne stari" 34 - Očinska dobrota prema mladeži 35 - Siguran put 35 - Sveti kapetan 36 Fridrik Verderi 40 - "Sve za duše!" 40 - Sve do heroizma 45 - Tješitelj žalosnih 47 - Spašen po sv. pričestima sina 51 - "Božja se pravda već izvršila!" 52 - Proročki duh 53 - "Sv. Josip će učiniti nešto lijepo!" 55 - Protiv plesa 58 - "Gospodin Bog će vam umnožiti žito!" 59 - "Italija će biti u moru vatre i krvi!" 59 Kao udovica iz Naima 60 - "Ja ću moliti za vas!" 61 - "Još ove godine bit ćete uslišani!" 62 - "Još vam ostaje mnogo godina života!" 63 - "Sjetit ću vas se kod sv.mise i vi ćete ozdraviti." 63 - "Kad udjete u sobu, mališ će ozdra-

viti." 64 - "Idite u bolnicu i sve će dobro proći!" 65 - "Povratite se kući i bit ćete zdravi!" 66 - Neiscrpiva dobrota 67 - "Sinčić će ozdraviti" 68- "Bit ćete potpuno zadovoljeni" 69 - "Ovo je dijete stvoreno za nebo!" 70 - "Nemojte se dati operirati,i onako ćete ozdraviti." 70 - "Ne će vam učiniti ništa zla." 71 - "I ovaj će samostan biti teško pogodjen." 72 - Poznavanje srdaca 72- "On je pročitao moje srce!" 74 - "Pogledajte, gospodine!" 75 - Zvanje od Gospodina 76

Službenik milosrdja 77

Velikodušnost opraštanja 77 - Sućut i zanimanje za duše 78 - Majčinska nježnost 80 - "Oče, vi ste suviše dobri!" 81 - Blagost Isusova 81 Svetačko razumijevanje 83 - Dobrota i odlučnost 84- "Kaznite ga! Kaznite ga!" 85 - "Dosta je! Sve sam razumio!" 86 -"Niste trebali obavljati te ispovijedi" 86 - Teške kušnje 87

Borba za ideal 89

Uspon do savršenosti 89 - Dalmatinska krv 90 - Brat tijelo 91 - Križ ispovijedaonice 93 - Kušnja izabranih 94 - Žrtva zadovoljštine 96 - Sve preko molitve 97

Sjaj kreposti 100

"Vjerujte!" 100 - "Doći ću do najvećega!" 102 "Idite i zahvalite Gospodarici!" 103 - "Ta će se duša spasiti" 104 - "Pustite, neka voda ide u more!" 104 - "Ja vam to kažem službeno,u ime Božje!" 105 - "Gospodin će umnožiti vašu ljubav" 106 - "Gospodin Bog toga ne voli!" 107 - Vjera u sveto ulje 107 - "Sve do 1943. ima vremena!" 108- "Bog je Gospodar sviju" 109 - "Ako

budete imali vjere, ozdravit ćete!" 110 - "Dijete će ozdraviti!" 111 - "Sin će vam naskoro pisati" 111 - "Ozdravit će, samo ako budete imali vjere!" 112 - Ljubav prema časnom sluzi Božjemu ocu Marku iz Aviana 113 - "Ako Marcel ozdravi, i ja ću vjerovati, da je otac Leopold svetac!" 113 - Mistično sjedinjenje s Bogom 116 - Miris poniznosti 118 - "Hvala! Hvala!" 121 - "Ništa mi ne daju ni ne oduzimlju" 122 - "Zaslužujem mnogo gore!" 123 - "Naučite se poštivati ljude!" 124 - "Ja se ne bih osjećao sposobnim, da načinim vašu žrtvu!" 125 - "Potrebno je, da budemo(svetački) lukavi!" 125 Prevaga zlu 126 - Žar ljubavi 126 - "Gospodin Bog vas je uslišao" 127 - Brižna i djelotvorna ljubav 128 - Predstavnici Božji 129 - Vjernost obećanjima 131 - Euharistijski žar 133 - Riječi mudrosti i ljubavi 134 - "To mora biti otac Leopold" 136 - Slušajte svako jutro svetu misu 137 - Tajna milosti 137 - Blažena Gospodarica 139 - Sinovsko pouzdanje 140 - Šalje me tvoj sluga Leopold 142- Bila je to Gospa! 143 - Vaš je sin već spašen! To kaže Gospa! 144- "Taj je redovnik andjeo!" 146 - Gospodarica je tako dobra! 146 - "To je slika jedne njezine rodjakinje" 147 - Pod nogama Marijinim 147 - Gospa nas je spasila! 148

Zlatne godišnjice 150

Pedesetgodišnjica redovničkih zavjeta 150 - Zlatna misa 153

U svijetlu Božjem 157

Kao zlato u vatri 157 -"Leopoldu još malo preostaje" 158 - "Bože moj, zašto si me ostavio?" 158 - Ponovno prema Kalvariji 160 - "Hvala! Vi

ste mi ponovno dali život!" 161 - Posljednja kušnja 163 - Tjeskobni vapaj blaženoj Gospodarici 163 - "A ja sam veliki grješnik!" 164 - Umrijeti na terenu 165 - Blaženo preminuće 165 "Umro je svetac! Umro je svetac!" 166 - Dostojan sprovod 168 - Opće oplakivanje 170 - Na trideseti dan 172 - Nakon godine dana 174

U s p o m e n a n a p r a v e d n i k a o s t a j e d o v i j e k a 176
Pouzdanje kršćanskoga puka 176 - Sobica-ispovijedaonica 178 - Godišnjice smrti 179 - Kroz pet kontinenata 183 - Dobrotvorna djela 189 - Proces za proglašenje blaženim 191

G l a s u s l i š a n i h 195

K r o n o l o š k i p r e g l e d ž i v o t a 210

D o d a t a k
T.Šagi: O.Leopold i ujedinjenje svih kršćana.. 211

D e v e t n i c a P r e s v. T r o j s t v u... 220

I s p r a v c i 222

P R E M A C I L J U

RODNO MJESTO Hercegnovi je mali ljupki gradić na najjužnijem dijelu naše zemlje sa sjeverne strane ulaza u Boku Kotorsku.

Sagradio ga je 1382. slavni bosanski kralj Stjepan Tvrtko I. On je htio imati svoj vlastiti izlaz na more i urediti u tom gradiću svoje solane, koje će solju snabdijevati Bosnu. Tako je Hercegnovi trebao Bosnu donekle osamostaliti od prevelike ovisnosti o kotorskoj i dubrovačkoj trgovini.

Hercegnovi je nekoliko godina kasnije postao vlasništvo bosanskih velikaša Kosača. Kad su oni u 15. stoljeću postali potpuni gospodari Hercegovine, podigli su ga do jednoga od najljepših i najutvrđenijih gradova svoje zemlje.

1482. godine, kad su Turci zauzeli Hercegovinu, pao je i taj gradić u njihove ruke. Novi su gospodari prilično izmijenili izgled grada. On je sad postao više vojnička baza nego trgovačko središte. 1687 oteli su ga Turcima Mlečani i pridružili ga svojim posjedima u Dalmaciji. Poslije napoleonskih ratova grad je 1814. priključen opet našim zemljama.

Burna povijest gradića doprinijela je mnogo njegovu sadašnjem izgledu. Njegovo stanovništvo, nekad posve katoličko, danas je vrlo različito po vjeri. Glavni razlog tome jesu mnoga preseljavanja nastala uslijed turskih provala.

Danas je Hercegnovi privlačivo mjesto za brojne izletnike i turiste radi svoje blage klime i bujne južne vegetacije.

Od godine 1688. do 1903. postojao je u Hercegno-

1 - Pater Leopold

vom maleni samostan-gostinjac strože grane franjevačkog Reda kapucina. Samostan su osnovali talijanski kapucini iz Venecije, koji su u Hercegnovi došli kao dušobrižnici na brodovima mletačke republike, a ostali su u Hercegnovom i poslije propasti republike kao dušobrižnici za talijanske doseljenike. Radi strога života stekli su prilično simpatija medju stanovništvom. Samostan su napustili 1905. godine.

SVIBANJSKI CVIJET U Hercegnovom je živio sredinom prošlog stoljeća pomorac Petar Antun Stjepan Mandić, koji je potjecao iz stare hrvatske plemićke porodice Mandića. Ta je porodica pripadala onom bosanskom plemstvu, koje je u 15. stoljeću pred najezdom turske sile napustilo rodni kraj i pobjeglo na jadransku obalu. U Hercegnovi Mandići su došli početkom 18. stoljeća iz Poljica kod Splita.

Petar Mandić nije više imao onoga bogatstva, kojim su se ponosili njegovi djedovi, ali je imao staru plemenštinu duha i duboku kršćansku svijest, koja je resila stare hrvatske porodice. On je i u starosti, kad više nije mogao sam hodati, ipak svakog dana htio prisustvovati svetoj misi. Zato su ga svaki dan dvojica vodila u crkvu, kako pripovijeda jedan njegov potomak prema sjećanju, koje je ostalo u obitelji.

Petar se 1845. vjenčao s Dragicom (Karlom) Carević. Ona je bila kćerka Antuna Carević, uglednog građanina, koji je u zapadnom predgradju Hercegnovoga "Tinturiji" imao bojadisaonu robe, i Eleonore grofice Bujović iz Perasta.

Dragica Carević bila je dostojna životna družica Petra Mandića. U župnim knjigama katoličke župe u Hercegnovom zapisana je o njima kratka bilješka, da su bili "primjerenog kršćanskog vladanja". Prožeti pravim kršćanskim duhom oni su duboko shvaćali uzvišenost i svetost kršćanskog braka i zato su cijeli svoj život uložili u to, da u svemu izvrše volju Božju.

Bog je blagoslovio njihovu ljubav s dvanaestero djece. Čini se, kao da je sam Bog bio uzradovan nad divnom spremnošću to dvoje ljudi, kojom su preuzima-

li na se toliki teret očinstva i majčinstva i kao da je htio tu njihovu spremnost okruniti posebnim darom svoje dobrote. Niz cvijetića, koji su procvali u njihovu vrtu, Svevišnji je htio završiti s jednim prekrasnim cvijetom, koji će zamirisati tako, da taj miris osjete duše širom cijeloga svijeta.

Kao dvanaesti cvijetić njihova obiteljskog vrtića rodio im se 12. svibnja 1866. sinčić, kojega su dali krstiti 13. lipnja i nadjenuli mu ime Bogdan Ivan. Oni onda dakako nisu mogli predvidjeti, koliko je to ime Bogdan karakteristično za to dijete njihova srca, koje je doista bilo od Boga dano na duhovno dobro tolikih duša (@).

Mi danas možemo sa sigurnošću ustvrditi, da se

(@) Smatramo korisnim donijeti ovdje u cijelosti "Podatke glede O. Leopolda Mandića, kapucina iz Hercegnovoga, izdane od Mp. Župnog Ureda u Hercegnovom na zahtjev preuzv. biskupa Msgra Pavla Butorca.

1. Prema Lib. Matr. I. str. 43 od 12.II.1769. proističe, da je Nikola Mandić, Mihajlov iz Poljica, prvi doseljen u Hercegnovi. Stanovao je u predjelu Starog Lazareta - Tinturiji - zapadnom predgradju Hercegnovoga.

Petar Mandić pomorac i posjednik vjenčao se je 1845. god. sa Dragicom (Karlom) Carević, Antunovom, kojoj je majka bila Eleonora kontesa Bujović iz Perasta. Carevići su bili ugledna i bogata obitelj, koja se podigla pomorstvom tijekom XVIII. st., a posjedovala je i bojadisaonu robe u predjelu Starog Lazareta, te se i danas taj predio nazivlje "Tinturium".

Petar je imao 12 djece i to:

1. Ivana rodj. 15.VII. 1846. umrlog 24.II.1847.
2. Eleonoru rodj. 30.I. 1848.
3. Antuna rodj. 25.X. 1849. umrlog 29.XII.1850.
4. Andriju rodj. 18.VII. 1851.
5. Andjelu rodj. 28.I. 1853.
6. Nikolu rodj. 10.VIII.1855.
7. Eugeniju rodj. 1.I. 1857.
8. Anu rodj. 13.II. 1859.
9. Petra rodj. 18.X. 1861.

svibanjska Kraljica nježno nasmiješila tome sitnome cvijetu, koji je procvao u njezinu mjesecu, jer nam čitav život Bogdana Mandića neprestano svjedoči, kako je nad njim stalno počivao blagi majčinski osmijeh Marijin.

Dakako da su Petar Mandić i njegova vrijedna žena Dragica bili duboko svijesni svojih roditeljskih dužnosti, pa da su svoju djecu strogo kršćanski odgajali, a prije svega im sami prednjačili svojim primjerom.

Maloga su Bogdana posebno ljubili, možda već i zato, što je to bilo njihovo posljednje dijete.

Ali se činilo, da i samo nebo posebno bdije nad tim djetetom. Kad mu je bilo jedva dvije godine, je-

---

10. Vjekoslavu rodj. 5.III.1863.
11. Anticu rodj. 15.XI. 1864
12. Bogdana rodj. 12.V. 1866. umrlog 30.VII.1942.

U stanju duša nalazi se, da su roditelji O. Leopolda bili primjerenog kršćanskog vladanja.

O.Leopold bio je 12. dijete, koje je na krštenju dobilo ime Bogdan Ivan po očevom bratu pomorcu Bogdanu. Kršten je 13. VI. 1866. Kumovi na krštenju bili su mu: Ivan Mandić, pomorac, i Ivan Ancini, carinski činovnik.

2. Svojte u Hercegnovome sada više nema, jer mu je brat Nikola, zadnji koji je ostao u Hercegnovome, umro 1927. godine.

3. Ovi Mándići nemaju nikakve krvne veze sa pravoslavnim Mandićima, jer ih i narod prema naglasku prezimena razlikuje. Mandići s Kamenoga su pravoslavni, a Mándići "s Mora" katolici.

4. Od starijih osoba, koji su poznavali o.Leopolda, nije se moglo doznati ništa značajnijega.

Kapucinski arhiv ne postoji u Hercegnovom.

Arhiv samostana sv. Antuna uništen je.

U župnom arhivu nije se ništa moglo naći o O.Leopoldu.

Kotor - Dubrovnik, 24. VIII. 1946."

damput je majka s njim zajedno pala preko stepenica i prilično se ranila, ali je on ostao posve neozlijedjen.

UZORNA MLADOST Čim je Bogdan došao k razumu, pokazalo se, da je njegova ćud veoma žestoka. Ali se brzo moglo takodjer vidjeti, da on ima još odlučniju volju za svladavanje samoga sebe.

Svoje je roditelje veoma ljubio i uvijek ih je rado slušao.

Već od najranijih godina isticala se na njemu duboka pobožnost, koja se očitovala u njegovoj velikoj ljubavi prema molitvi. Često je znao otići u jednu sobicu na samo i tamo je molio klečeći na podu. Kad majka nije znala gdje je, bila je sigurna, da će ga naći u toj sobici kako moli.

Veoma je brižno čuvao andjeosku čistoću svoga srca. U njegovoj prisutnosti nije se smjelo govoriti ništa, što bi bilo samo malo manje pristojno.Kao četrnaestgodišnji mladić uljudno je, ali energično, pred svima ukorio jednu gospodju, koja je bila došla u njihovu kuću, pa se nešto neozbiljno ponašala.

Bez sumnje da takvo uzorno vladanje mladoga Bogdana nije ostalo nezapaženo u njegovoj okolini. Prilikom njegova ulaska u sjemenište pisao je njegov župnik:

"Mladi je Bogdan najbolja vladanja i njegovo vanredno uzorno i pobožno ponašanje može služiti za primjer njegovim mladim vršnjacima."

Msgr Kazimir Forlani, biskup kotorski:

"Mladi je Bogdan od najnježnijih godina dao primjer svake kreposti, jer je cijelom dušom nastojao oko kršćanske savršenosti."

"IDEM U DOM GOSPODNJI!" Tako je Bogdan Mandić rastao do šesnaeste godine. Medjutim je Gospodin imao svoje planove i počeo mu ih je malo pomalo otkrivati.

Bogdanovo je veliko katolički odgojeno srce brzo uvidjelo u kako se žalosnom stanju nalaze tolike du-

še, koje žive u najbližoj okolici njegova doma pa daleko na Istok sve do Azije i na sjever do Ledenoga mora, a koje su izvan prave Kristove Crkve. On je polako počeo osjećati zabrinutost za te duše, koje govore istim jezikom kao i on, a u davnini potječu od istih slavenskih pradjedova. Kako je kroz godine njegova duša rasla u milosti i znanju, tako ju je sve više zaokupljala misao na slavenske pravoslavne narode, koji su nesretnim raskolom ostali odijeljeni od Petrove Stolice i izvan Kristova ovčinjaka. Tako se u njegovoj duši rodila misao, koja mu se brzo nametnula kao hitna potreba: Trebalo bi te izgubljene ovce dovesti u Kristov ovčinjak, ublažiti njihovu ćud slatkoćom prave vjere i okrijepiti ih Božjom milošću.

Nakon zrelog promišljanja Bogdanova duša stvori odluku: "Ja ću se posvetiti spasavanju tih nesretnih ljudi! Bit ću njihov misionar."

Ali jednu takvu zamisao nije lako ostvariti. Treba ostaviti sve: drage roditelje, braću, sestre, svaku nadu u ovom životu... I on je bez sumnje doživio časove malodušja i oklijevanja, ali ga milost Gospodnja ojačala i on je spremno odlučio preuzeti na sebe sve, što bi od njega tražio taj veliki plan njegova života.

Zato je odmah odlučio stupiti u Kapucinski red. Smatrao je, da će kao kapucin moći najbolje ostvariti svoj životni ideal.

Kad su roditelji saznali za njegovu želju i plan, bili su neizrecivo radosni. Istina, oni su u srcu osjećali roditeljsku bol, kad su pomislili, da će se morati rastati od djeteta, koje su toliko ljubili, ali misao, da ga je Gospodin izabrao za sebe, i da će on jednoga dana uzaći na oltar kao službenik Svevišnjega, blažila je tu bol i promijenila je u radost, koju u sličnim prilikama mogu osjetiti samo duboko kršćanske duše.

Obratili su se na kapucine u svome gradu, a ti ih upute na svoga oca provincijala u Veneciji. Poslali su dakle njemu u Veneciju molbu, i on je naskoro povoljno odgovorio. Mali je Bogdan imao ostaviti domovinu i otići u Udine (Videm) u serafsko sjemenište dne 16. studenoga 1882.

Spremiše mu ono malo prtljage. Svanuo je čas odlaska. Svi su bili tromuti. Roditelji, braća i sestre, sve je plakalo. Samo Bogdan, makar i sam ganut, nije ni suze prolio. Reknu mu:

"Bogdane, sad ćeš nas ostaviti, pa ne plačeš?"

"Ali ja ne mogu plakati!" - odgovori on - "Idem u dom Gospodnji, i vi bi htjeli, da plačem!"

Nakon posljednjih majčinih nježnih zagrljaja i poljubaca otputuje s ocem put Udina. -

U SERAFSKOM SJEMENIŠTU

Čim se Bogdan, onako malen, nježna tjelesnog sastava i nespretan u hodu, pojavio u sjemeništu, odmah su ga svi počeli sažaljivati. Siroče, kako će moći podnositi težinu studija i discipline?!

No naskoro je mladi Hrvat stekao ne samo ljubav nego i poštivanje i cijenjenje kod svih; kod drugova i poglavara. Stupio je u sjemenište, da se pripravi za veliko djelo. Zato je odmah ozbiljno i zanosno stao koračati putem, koji je vodio k tome cilju.

Evo što o tom piše njegov suučenik kapucin Msgr Sebastijan Cuccarollo (čit. Kukarolo), nadbiskup u Otrantu:

"Kad sam ja godine 1883. ušao u serafsko sjemenište u Udinama, našao sam tamo mladoga Bogdana. Naš učitelj otac Vilim iz Madrisija, a osobito ravnatelj sjemeništa otac Cezarije iz Villafranca, prosvijetljeni poznavalac duša, neograničeno su ga cijenili. Mi sjemeništarci opazili smo to, ali smo bili potpuno zadovoljni, jer je Bogdan to cijenjenje doista zaslužio, budući da je bio savršen uzor u disciplini, u marljivosti kod učenja, u vladanju na šetnji i za vrijeme odmora, a nadasve u sabranosti u kapelici, gdje je molio kao svetac, i često je njegovo lice bilo kao preobraženo.

U mrtvenju jezika nametnuo je sebi strahovito oštru i tešku strogost, koja mu je kasnije prešla u običaj. Nije nikada izvan odredjenog vremena rekao

uopće ni jedne riječi. Pa ipak se rado veselio sa svojim drugovima i katkada sudjelovao kod naših igara, da nam ugodi.

I onda je već njegove tjelesne nesavršenosti i mane nadoknadjivala ljubaznost u ponašanju i unutarnja ljepota, koja se mimo njegova znanja i izvana očitovala. To mu je pribavilo - više nego ljubav - poštovanje sviju. Sklon sam vjerovati, da dah grijeha nije nikada opržio ljepote njegove duše."

A o. Odorik iz Pordenona, bivši provincijalni poglavar venetskih kapucina, piše:

"Bio sam s Bogdanom u serafskom sjemeništu u Udinama. On je već onda bio svetac. Mogu sigurno tvrditi, da je već od tih prvih godina najpažljivije izbjegavao svaku promišljenu pogrešku. Za što je znao da je nedostatak, to apsolutno nije činio. Uvijek je bio sabran i uronjen u Boga."

Bogdan ostade u serafskom sjemeništu u Udinama dvije godine. Njegov je uspjeh u naukama zajedno s vladanjem bio takav, da su ga poglavari godine 1884. držali vrijednim, da udje u novicijat i da konačno obuče odijelo svetoga Franje.

Ravnatelj sjemeništa o. Cezarije pisao je tom prilikom:

"Mladi Bogdan Mandić bio je od svoga ulaska u sjemenište uvijek hvalevrijedan, uzorna vladanja, te je time pokazao očite znakove zvanja za naš Kapucinski red."

Ne znamo, kakva je čuvstva očutjela u te trenutke Bogdanova duša, ali je sigurno morao biti uznesen od najveće radosti, jer je vidio, da se ostvaruje njegov san: postati sin svetoga Franje i jednoga dana otići kao misionar medju raskolnike.

KAPUCINSKI NOVAK

20. travnja 1884. dodje mladi Hrvat u kapucinski samostan u Bassanu. Tu je kroz deset dana obavio duhovne vježbe i 2. svibnja obukao sveto odijelo promijenivši svoje ime u fra Leopold.

Počeo je novicijat.

Novicijat je godina kušnje. Novak se vježba u svim dužnostima redovničkoga života i podvrgnut je posebnoj disciplini, da može savršeno upoznati život, koji kani prigrliti, te se očituje njegovo zvanje za Red.

Godina novicijata kod kapucina jest veoma stroga. Dugi postovi, koji traju gotovo kroz pola godine; kratak san na slamnjači; gotovo neprekidna molitva, i to dva sata u srcu noći; stalna šutnja i oči uvijek spuštene prema zemlji; siromašno i nedostatno odijelo i bose noge.

Fra Leopold, sitan i nježan, tako reći izgubljen u gruboj haljini, jedva je vukao svoje slabe noge u siromašnim sandalama. Pobudjivao je osjećaj samilosti, osobito u krutoj zimi, kad su ga svega ukočili hladni mlazovi zraka s rijeke Brente, na kojoj leži samostan.

Ali u tome tako sitnome tijelu bila je velika i junačka duša, koja se nije plašila ničega i koja je znala tako snažno podnositi teret krhkoga tjelesnog sastava, da su svi bili zapanjeni. Zato se on htio podvrći svim strogostima novicijata i nije tražio nikakva oprosta. I najmanje je propise najtočnije obdržavao, kako to tvrde subraća, koja su s njime provela tu prvu godinu redovničkoga života.

Pa ipak nije izvanjsko obdržavanje samostanske discipline bilo najglavniji posao, što ga je fra Leopold te godine htio izvršiti, nego duhovna izgradnja njegove duše. On je već bio naučen, da provodi intenzivan duhovni život: zato se u novicijatskoj tišini našao upravo u svome ambijentu. Ono djelo, što ga je on pod utjecajem milosti Božje izvršio u svojoj nutrini, ne može nitko upoznati osim djelomično, ukoliko su se naime kreposti izvana očitovale. Ali je to djelo sigurno bilo veliko, jer je postavilo temelje njegovoj svetosti.

U dugim satima pobožne molitve on je očutio, da uzvišeno poslanje, na koje se osjećao pozvanim, može izvršiti samo duša puna Boga. Zato je odlučio, da će svom snagom težiti za svetošću. Kao temelj stavio je

poniznost, vjeru, ljubav prema svima, pobožnost prema Presvetoj Euharistiji i sinovsku odanost prema Gospi.

Bio je tako sretan, da je imao vrlo sposobnoga učitelja, o. Petra iz Avesa, redovnika uzornih kreposti i izvrsna poznavaoca duša. On je odmah spoznao, da je fra Leopold zvan na velike stvari. Zato ga je veoma brižno vodio putem savršenstva. Mladi je novak spremno slušao svoga učitelja i hodao putem, koji mu je on pokazivao. I kroz cijeli život nosio je u svome srcu ljubav i poštovanje prema njemu.

Može se doista tvrditi, da je godina novicijata imala odlučnu vrijednost za život fra Leopolda, jer je odluke stvorene te godine skrupulozno obdržavao sve do smrti. One su ga dovele do prokušane kreposti i velikih dobrih djela.

Kad je prošla po crkvenom zakonu odredjena godina novicijata, sabrala se samostanska obitelj na sjednicu. Pošto su pretresli vladanje novaka, izvršili su povoljno glasovanje. Fra Leopold je bio pronadjen vrijednim, da načini jednostavne zavjete u Kapucinskom redu.

Kakvoga li veselja! Kušnju je izdržao i sad se konačno može posvetiti Gospodinu. Prvi je korak prema svijetlom cilju izvršen!

Dne 4. svibnja 1885. načini fra Leopold pred Božjim oltarom jednostavne zavjete.

Dakako da tada nitko nije mogao ni slutiti, da će taj mali i neugledni redovnik, koji je izgovarao riječi zavjetovanja možda uzdrhtalim glasom od uzbudjenja, postati jednom veliki apostol, pred koga će se spustiti tolike osobe svih društvenih položaja, da kod njega zatraže utjehe i mira. Nedokučivi su putovi Gospodnji, jer on odabire stvari neznatne pred očima svijeta, da izvrši svoja božanska čudesna djela!

Nakon što je položio zavjete, poglavari ga pošalju u Padovu, da nastavi nauke.

STICANJE ZNANJA U Padovi započne fra Leopold studije filozofije. Čitavu godinu novicijata mislio je samo na dušu. Sada je trebalo obogatiti razum znanjem, koje je potrebno svakome svećeniku, a neophodno nužno za poslanje, o kome je on toliko sanjao. On se dade na studij najvećom marljivošću i željeznom voljom tako, da se naskoro istakao medju svojim drugovima.

Dat ćemo opet riječ Msgru Sebastijanu Cuccarollu, nadbiskupu iz Otranta:

"Kakva sam fra Leopolda upoznao prvih godina u sjemeništu, takva ga opet nadjoh za vrijeme zajedničkog studija u Padovi i Veneciji, samo što su njegove kreposti postajale veće i pobožnost produbljenija.

Bijaše doista marljiv učenik, koji je iz knjiga i predavanja iskusnih učitelja učio i razmatrao. Za vrijeme odmora volio se zadržavati u školskim stvarima; tražio bi razjašnjenja i s velikom poniznošću saopćivao drugima svoje spoznaje. U neizbježivim raspravama nije se nikada ljutio, niti je zauzimao gospodujući stav nad mišljenjima drugih. Bio je gospodar samoga sebe i svojih nagnuća tako, te se činilo, kao da ih nema, a ipak je u njegovim žilama ključala dalmatinska krv, kao u žilama svetoga Jeronima.

Nije volio čitati knjiga, koje nemaju unutarnje znanstvene vrijednosti. Volio je samo velike pisce i mislioce. O njima se rado razgovarao, premda mu je slabi izgovor malo otežavao izricanje misli."

Te riječi jasno odredjuju duhovni značaj fra Leopolda: misaon, oštro rasudan duh, koji prezire sve, što se samo izvana čini lijepo, i teži samo za čistom i svijetlom istinom.

Ali tako ozbiljno nastojanje oko studija nije fra Leopolda priječilo, da se uvijek sa sve većim marom trudi oko usavršenja svoje duše. Naprotiv ga je i učenje približavalo Gospodinu, jer je po njemu sve više upoznavao božanske savršenosti.

20. listopada 1888. načinio je on u Padovi svečane zavjete i tako se konačno potpuno posvetio Gospodinu. Zatim je pošao u Veneciju, da uči bogoslovske nauke i da se sprema za svećenički red.

SVEĆENIK SVEVIŠNJEGA Već od nježnih godina fra Leopold je naučio od svojih roditelja poštivati svećenike. Ali kad mu je studij i

svijetlo dugih i žarkih molitava pokazalo svu uzvišenost službenika Božjega, njegovo poštovanje prema tolikome zvanju nije imalo granica.

Budući da ga je Gospodin posebnom milošću pozvao u tako uzvišeni stalež, htio se studijem i vršenjem svih kreposti pripraviti, da primi dar Božji na najbolji mogući način.

Radi svoje duboke poniznosti sav je drhtao pred veličinom svećeništva, ali se pouzdao u Gospodinovu dobrotu. Budući da ga je Svevišnji izabrao na tako jasan način, on se nadao, da će biti dostojan Njegov sluga.

Čim su njegovi roditelji saznali, da se približava toliko žudjeni dan njegova svećeničkog redjenja, bili su silno razveseljeni i dijelili su u duhu s njime njegovu sreću.

5. srpnja 1890. pisala mu je majka:

"Ne mogu Ti, predragi sinko, opisati svoga veselja i radosti, što sam primila Tvoje drago pismo. Moje se majčinsko srce veoma obradovalo, kad sam saznala, da će konačno doći dan, najsretniji u mome životu, kad će moj dragi sin reći svetu misu.

To je dan neizrecive radosti za svu našu obitelj. Preporuči me posebno Blaženoj Djevici Mariji i primi tisuću srdačnih poljubaca od svoje majke, koja Te tako ljubi i čeka čas, kad Te bude mogla zagrliti."

Dne 14. rujna ponovno su mu pisali otac i majka:

"Možeš razumjeti, premili sinko, kakvu nam je utjehu i radost donijela vijest, da ćeš dne 20. o.mj. biti zaredjen za svećenika.

Neka bude uvijek blagoslovljen i hvaljen Darivalac svega dobra, koji je konačno ispunio Tvoje želje i nama dao milost i utjehu, da imamo sina posrednika izmedju neba i zemlje. Da, dragi sinko, kad budeš uzašao na sveti oltar i imao u rukama neoskvrnjenog Jaganjca Božjeg, sjeti se svojih roditelja, braće, sestara i sve rodbine. I mi ćemo sjediniti naše slabe molitve s Tvojim žarkim i gorućim uzdasima, da se Gospodin udostoji razliti na Te i na nas svoj obilni blagoslov.

Samo jedno nas žalosti: što ne ćemo moći osobno prisustvovati Tvojoj prvoj žrtvi. Ali budi siguran, da ćemo srcem i duhom biti sjedinjeni s Tobom.

Tvoja majka i ja rado Ti dajemo roditeljski blagoslov i - kada postaneš svećenik - od srca Ti ljubimo svetu ruku, moleći Te, da nas se uvijek sjećaš i da nas blagosloviš."

Fra Leopold bijaše posvećen za svećenika 20. rujna 1890. od njegove Uzoritosti kardinala Domenico Agostini u crkvi Gospe od Zdravlja u Veneciji.

Što je osjećala njegova duša u času, kad mu je biskup stavljao ruke na glavu i kad je konačno primio vlast, da bude na svijetu drugi Krist, tko bi to mogao opisati? Mi znamo samo to, da je otac Leopold uvijek ostao vjeran toj dužnosti, da on mora biti na zemlji drugi Krist, i da je uz neizrecivu pomoć Božju doista od sebe izradio čudesnu sliku Kristovu.

PRVE SVEĆENIČKE GODINE

Kad je o. Leopold svršio bogoslovske nauke i dobio dozvolu za ispovijedanje i propovijedanje, odmah je otkrio poglavarima svoju želju, da podje za misionara u rodni kraj. Ali oni s obzirom na njegov slabašni tjelesni sastav nisu htjeli za jedamput uslišati njegove molbe. On se ponizno podložio poslušnosti. Samo je žarko molio Gospodina, da On otkloni sve poteškoće.

Budući da se radi mane u izgovoru nije mogao posvetiti propovijedanju, dade se odmah na ispovijedanje, da tako koristi dušama. Tako je vodjen rukom Božjom započeo svetu službu, u kojoj je imao potrošiti svoj život i izvršiti veliki apostolat.

Prošao je kroz različite samostane, uvijek tiho i sakriveno radeći u ispovijedaonici i trudeći se oko svoga posvećenja. Bio je vrlo ponizan. Pomagao je braći lajicima u samostanskim poslovima: prao podjе, čistio sobe i spremao stol. Njegova je misao bila stalno upravljena prema Gospodinu. Zato je htio, da se za vrijeme posla moli, osobito litanije Majke Božje. Kad bi došao do zaziva "Uzroče naše radosti", prekinuo bi posao, podigao oči prema nebu i ostao ta

ko neko vrijeme kao uznesen. Jednoga dana upita ga neki brat:

"Oče, zašto prekidate posao i molitvu i podižete oči k nebu, kad dodjete do toga mjesta u litanijama?"

"Oh Gospa - klikne on - uzrok naše radosti!" I ostade dugo sav rasvijetljen i očiju uprtih u nebo.

Često je pun poniznosti išao u susjedstvo samostana od vrata do vrata moliti milostinju.

21. travnja 1899. pošalju ga poglavari za upravitelja gostinjca u Zadar. To pokazuje kako su ga cijenili. On je odmah otputovao, a duša mu bijaše nabujala od radosti. Ta išao je u svoju zemlju, medju svoj narod, k mjestu tako željenoga svoga misionarskog rada! Držao je, da će sada konačno svanuti dan, kad će moći započeti svoje poslanje, da se žrtvuje za pravoslavnu braću i dovede ih u krilo Katoličke Crkve. Medjutim se dogodi protivno. U rujnu iste godine pozvala ga poslušnost natrag u Italiju. Namjestiše ga u samostan Thiene. U tom gradu kapucini su bili čuvari svetišta Majke Božje Olmske.

Otac Leopold je pošao onamo zadovoljan,makar ga je srce boljelo, što je morao ostaviti domovinu i mogućnost svoga misionarskog rada. Misao, da će boraviti na mjestu, koje je posvećeno prisustvom Marijinim, ispunjala ga srećom i ublaživala njegovu bol za Zadrom.

U dragom svetištu u Thiene on je uvijek živio pod nogama Marijinim. Kad god je mogao, stajao je ili klečao pred njezinim oltarom uronjen u molitvu. Poslije ručka, dok su drugi redovnici odlaziliu svo je sobice, on je ostajao tamo na koljenima, i molio se slatkoj nebeskoj Majci.

Tada su vrata svetišta bila otvorena i u prve popodnevne sate, dok su se redovnici odmarali. Radnice, koje su išle na posao, dolazile su u crkvu,da pohode Gospu, pa budući da su o.Leopolda nalazile uvijek u molitvi, počele su ga vrlo cijeniti i poštivati, te su tražile, da ih on ispovijeda. On je rado ispovijedao u koji god sat i ne pazeći ni na

kakve žrtve. No budući da su drugi redovnici bili s time nezadovoljni smatrajući to kršenjem samostanskog reda, poglavar mu je zapovjedio, da u prve popodnevne sate ode u sobicu kao i drugi.

Dobri je otac ponizno sklonio glavu i pokorio se riječima poglavara, pa je u to vrijeme molio u tišini svoje sobice. Od toga dana nije više odlazio moliti pred Gospin oltar, nego u susjedni mali kor, da ga ljudi ne mogu vidjeti.

1903. premjestiše ga iz Thiene u Bassano. I tamo je nastavio ispovijedati i moliti. Otac Rufin iz Cadore (Kadore), koji je tada bio samostanski poglavar, tvrdi, da je o.Leopold bio najuzorniji redovnik i da je uvijek molio.

Za vrijeme popodnevnog odmora odlazio je u kor i molio sve do vespera. Molio je i studirao, smatrajući studij uzdignućem k Bogu. Spomenuti ga je poglavar često našao u sobici, kako proučava sv. Augustina klečeći na podu. Dok god je ostao u Bassanu, žrtvovao se, da svake nedjelje služi posljednju svetu misu.

A s kakvom je ljubavlju ispovijedao može se zaključiti iz činjenice, da su ga se još četrdeset godina nakon njegova odlaska iz toga samostana mnogi sjećali i dolazili u Padovu, da se kod njega ispovijede.

Na provincijalnoj skupštini 1905. bude imenovan vikarom samostana u Kopru, gdje je također ostavio nezaboravnu uspomenu. Gospodin Josip Norbedo,koji je tada bio sluga u tom samostanu, piše:

"Oca su Leopolda tražili za svetu ispovijed. Svi su ga poznavali i cijenili kao dragu osobu i svetu dušu. Kad nije bio u ispovijedaonici, mogao si ga naći na koru u molitvi. Bio je vesele naravi i lijepo se sa svima slagao: bio je doista najbolji medju najboljima.

Kad sam ja radio na vrtu, često je znao doći k meni, razveseljavati me i zahvaljivati mi za kakvu sitnu uslugu, što sam mu je učinio. Nije uopće htio čuti, da se o ikome zlo govori, jer je bio silno dobar!"

1906. bude premješten u Padovu, gdje je ostao sve do smrti.

RAVNATELJ STUDENATA 1910. bude o.Leopold imenovan učiteljem klerika, studenata filozofije u padovskom kapucinskom samostanu.

On je novu odgovornu dužnost primio pouzdavajući se u Gospodina i hvalevrijedno je vršio sve dotle,dok su kapucinski studenti ostali u Padovi, to jest do godine 1916., kad su ih poglavari premjestili, da ih spase pred njemačkim zračnim bombardiranjem.

U vodjenju mladića, koji su bili povjereni njegovoj brizi, o.Leopold je imao široke i jasne poglede. Uvijek je nastojao, da u njima oblikuje duboko osvjedočenje i da ih zagrije za apostolat. Tako je očinski postupao, te se nekima činilo, da je odstupio od tradicionalne strogosti Reda. Ali je on to činio, da može od klerika tražiti veće unutarnje mrtvenje i da ih pripravi zdrave i jake za posao, koji ih je čekao u Gospodnjem vinogradu.

O toj stvari piše o. Hilarion iz Melilla:

"Otac je Leopold htio, da studenti budu što više poštedjeni od oštrine studeni, pa ih je za najgore zime uveče odmah nakon odmora slao u krevet i oprašta ih od posjeta u crkvi govoreći:

"Ja ću za vas činiti pokoru! Ja ću za vas moliti!"

Ljubio ih je poput majke. Brižno je pazio na njihove potrebe i veledušno im udovoljavao.

Često je znao zaći u kuhinju, dok je kuhar spremao jelo, pa reći: "Budite darežljivi prema studentima! Takodjer na račun moje porcije!"

Kad su studenti otišli, on je ostao u Padovi i bio zaposlen jedino ispovijedanjem. Ali rat ga je stavio na tešku kušnju.

MEDJU RATNIM IZBJEGLICAMA 1917. izadje ministarska naredba, da svi,koji su rodom iz Istre ili Dalmacije, moraju primiti talijansko državljanstvo: inače će biti internirani

iza Firenze (čit.Firence). Otac je Leopold veoma ljubio svoju domovinu i htio je ostati Hrvat.

"Krv nije voda", odgovorio je talijanskim vlastima u Padovi, kad su ga pitali, hoće li primiti talijansko državljanstvo. Zato je dobio od policije nalog da otputuje iz Padove. Uplivne su se osobe zauzele za nj, ali ništa nije koristilo. Pod svršetak srpnja 1917. otputovao je on s fra Šimunom iz Šibenika prema Rimu "ponosan da jest i ostaje Slaven",kako o tom piše njegov subrat o.Jeronim iz Cittadelle u "Osservatore Romano" od 1. VIII. 1946.

Bol oca Leopolda bila je vrlo velika, jer su ga sad već u Padovi mnoge duše tražile za ispovjednika, a osjećao je, da ga uz njih veže čvrsta ljubav. Dugo putovanje i uvijek slabo zdravlje pribavili su mu teških patnja, ali je on sve podnio herojskom strpljivošću. Nikad nije iz njegovih usta izašla nijedna riječ jadikovke.

Generalni Ministar Reda, o.Venancije iz Lisle-en-Rigault (čit. Lil-an-Rigó) nije bio u Rimu. Zato se o.Leopold čekajući njega zadržao neko vrijeme u vječnom gradu. Kroz to vrijeme pohodio je rimske bazilike, mučeničke katakombe, služio svetu misu na grobu sv. Pija X. i dobio najveću utjehu, da je bio primljen u privatnu audijenciju kod svetoga Oca Pape Benedikta XV.

Konačno je dobio naredjenje, da ode u samostan Tora Presenzano kod Foggie (č. Tora Prezencano kod Fodje).

Tu je ostao sve dok se talijanska vojska nije morala povlačiti od Caporetta (č. Kaporeta).Tom su prilikom mjesni framasoni iskoristili trenutak,da ga obijede, da je svečano proslavio poraz Italije.Oca je Leopolda to veoma razljutilo, pa pošalje odmah svoga pratioca fra Šimuna, da protestira kod komesara,predstavnika državnih vlasti, - i da izjavi,da će u znak protesta promijeniti boravište. Komesar uljudno reče, da vrlo cijeni sve kapucine bez razlike, ali da će radi slobodnozidarske okoline biti dobro, da o. Leopold promijeni mjesto. Pri tom mu spomene Nolu. Tako

je o.Leopold s poslušnim pismom oca generala otputovao u kapucinski samostan u Nolu. Tu je ostao sve dok nijesu njemački avioni bombardirali Sv. Brigitu kod Napulja, što je izazvalo naredbu, da svi strani državljani moraju seliti iz Nole. Zato je o.Leopold morao otići u samostan Arienzo al Cancello (čit. Arienco al Kančelo) blizu Napulja. U tom je samostanu ostao do svršetka rata.

Za čitavo to vrijeme, dok su ga radi ljubavi prema svome narodu gonili iz mjesta u mjesto, strahovito je mnogo trpio radi neprestanih boli u želucu, ali je sve podnio, kako tvrdi njegov pratilac i drug fra Šimun, s velikom strpljivošću tako da je na sve vrlo pobudno djelovao.

Ne samo da je o.Leopold bio žalostan, što nije mogao biti u Padovi, kraj svojih duhovnih sinova, nego su i Padovanci teško osjećali njegov gubitak i željno očekivali njegov povratak.

Otac mu je Odorik iz Pordenona, koji je tada bio poglavar samostana u Padovi, pisao:

"Vi osjećate prazninu, ali je osjećamo i mi, osobito ja. Kako je velika istina, da čovjek više cijeni Gospodnju milost, kad je izgubi!"

Otac se Leopold žarko molio Gospodinu, da požuri dan žudjenoga povratka. Gospodin usliša njegove molitve. Na zauzimanje g. Bosellia, svoga velikog poklonika i štovatelja, on bijaše medju prvima, koji su se oslobodili iz internacije.

Vraćajući se u Padovu pohodio je mnoga Marijina i druga svetišta te kolijevku sv. oca Franje, Asiz.

GOSPODINOV VJETAR Pošto se o. Leopold povratio u Padovu, započne opet, revnije nego ikada, vršiti ispovjedničku službu. Njegovo je srce bilo ipak uvijek okrenuto prema našim stranama, prema našoj pravoslavnoj braći, za koju se držao posvećenim, i stalno je molio, da mu Gospodin ushtjedne dopustiti, da ostvari svoj san. Godine 1923. učinilo se, da ga je Gospodin uslišao.

Kad je Italija poslije prvog svjetskog rata pri-

pojila sebi Rijeku, kapucinski samostan u tom gradu, koji je prije pripadao hrvatskim kapucinima, potpao je sada pod mletačke kapucine. Samostan je imao voditi brigu nad velikom župom. Zato su poglavari odlučili, da pošalju na Rijeku o.Leopolda, da ispovijeda Hrvate i druge Slavene.

Nitko ne može sebi predstaviti, kakvo je veselje uzbudila ta odluka poglavara u duši o. Leopolda.

Ali Padova je bila radi toga upravo preneražena. Izgubiti o. Leopolda značilo je nesreću za čitav grad.

Evo što pišu tom prilikom "Anali venetskih kapucina":

"Medju onima, koji su bili premješteni prilikom sastanka poglavara od 16. listopada 1923. bijaše takodjer o. Leopold. On je poslan na Rijeku, da bude ispovjednik za Slavene. Ali taj dobri otac nalazio se kakvih dvadesetak godina u padovskom samostanu i tamo je, kao i svuda gdje je prije bio, činio mnogo dobra dušama vršeći ispovjedničku službu.

To je u stvari njegovo pravo poslanje, budući da ne može preuzeti druge kakve službe, jer je vrlo nježna tjelesna sastava. Ali u ispovijedi sve očarava zbog svoje velike kulture, fina pogleda, a osobito zbog svetosti života. K njemu hrle ne samo obični ljudi, nego osobito naobražene i ugledne osobe, profesori i studenti sa sveučilišta, te svjetovno i redovničko svećenstvo.

Nije dakle nikakvo čudo, što je grad s bolom i žalošću primio njegov odlazak. A on naprotiv - što je doista čudno - kad je čuo, da je premješten, trčao je u crkvu sv. Križa kraj samostana i izmolio u zahvalu pred Gospinim oltarom "Tebe Boga hvalimo"!"

Grad Padova nije se ograničio samo na to, da pokaže svoju duboku tugu radi odlaska o. Leopolda, on je htio, da se otac na svaki način vrati.

Brojne osobe otišle su k tada novome biskupu Msgru Dalla Costa i zamolile ga, da on podupre njihovu molbu kapucinskome poglavaru. I biskup se 23. listopada 1923. osjećao dužnim, da pošalje ocu provin-

cijalu venetskih kapucina molbu s ovim odličnim pismom:

"Osjećam se ponukanim, da Vas zamolim za veliku uslugu. Premještaj dobroga oca Leopolda na Rijeku uzbudio je u cijelom gradu Padovi osjećaj velike žalosti i prave klonulosti. Najodličnije osobe od klera i svjetovnjaka mole Vas, mnogopoštovani oče, da on ostane. Shvaćam zahtjeve svetog franjevačkog Pravila, ali mi se čini, da se za dobrobit ovoga velikog i slavnog grada i biskupije može načiniti iznimka, koju će ovdje svi s oduševljenjem primiti. Preporučam se u Vaše molitve."

Provincijal o. Odorik iz Pordenona, razmotri stvar i zapitavši za mišljenje svoje savjetnike,odluči, da će biti dobro, ako privoli na biskupovu molbu i pozove o.Leopolda natrag u Padovu. Znao je doduše, kako će o.Leopoldu biti teško napustiti polje novog apostolata, na koje je dospio nakon tolikih godina vrućih želja, ali je takodjer bio potpuno uvjeren, da će se najspremnije pokoriti poglavarevoj odredbi. Zato mu je dne 11. studenoga napisao iz Villafrance (Vilafranke) medju ostalim ovo:

"Na stalni pritisak klera i katoličkih svjetovnjaka iz Padove, te na molbu preuzv. gospodina biskupa morao sam promijeniti svoje odluke s obzirom na Vas i pozvati Vas natrag u Padovu.

Tolike vidjene osobe, osobe pobožne i religiozne, živo Vas žele u Padovi. To znači, da ste po riječima biskupovim činili "brdo dobra" i da Vaše poslanje u Padovi još nije dovršeno.

U tome nema ništa novo: i sveti je Ante htio i želio propovijedati nevjernicima, da bude mučenik, ali je Gospodinov vjetar ponio na naše žale ladju, na kojoj je svetac plovio put Afrike."

Kad je o. Leopold primio to pismo, njegovo je srce bilo ranjeno. Bio je u domovini i tako žudjeni teren njegova apostolata bio je tu pred njim, a sada je njegov ideal i po drugi puta iščezao! Tko zna, hoće li ga ikada moći ostvariti?!

Ali volja Božja bijaše očita. A on je uvijek bio

spreman, da je sluša. Zato je odmah okrenuo svoje korake i prinio tu žrtvu Gospodinu. Vratio se natrag u Italiju i time je posljednji pokušaj da dodje u domovinu propao.

Njegov je povratak uzbudio u Padovi opću radost!

Povratio se dobri, sveti otac! Svi su bili veseli, ali nitko nije ni slutio, koliko je žrtve taj povratak stajao oca Leopolda! Tà on se pokazao tako zadovoljnim i veselim, kao da se ispunila njegova najvruća želja.

N E B E S K I D A R O V I

VELIKO POSLANJE Dosad smo promatrali oca Leopolda na njegovim putovanjima, koja mu je naredila poslušnost ili događaji, slijedili smo ga u različitim službama, koje su mu poglavari povjeravali, ali ga nismo prikazali u njegovoj pravoj fizionomiji, to jest u vršenju uzvišene službe, za koju ga Gospodin bijaše po posebnoj svojoj providnosti izabrao.

Sam otac Leopold dugo nije potpuno shvatio, što Gospodin od njega hoće i kamo ga zove. Ostavio je očinsku kuću i postao kapucin, da ide za uzvišenim idealom, koji mu se činio najvišom svrhom njegova života: da postane apostol naše pravoslavne braće, da ih dovede u jedinstvo Katoličke Crkve. Zato je s tolikom ljubavlju učio i studirao, zato je svim silama nastojao, - koliko tu čovjek može nastojati - da postane izabrana posuda milosti Božje, pa da prospe na te izgubljene sinove obilje nebeskih darova.

I Gospodin ga doista bijaše izabrao za to veliko poslanje, ali je njegova Providnost htjela, da on k tome uzvišenome djelu pridonese samo molitvom i žrtvom. A svoj život da žrtvuje za spasenje i savršenost brojnih duša kao ispovjednik u tudjoj zemlji i daleko od domovine.

Često nalazimo u životima svetaca takav tajanstveni Božji postupak. Sveta Terezija Velika, sveta Terezija od Djeteta Isusa, sveti Filip Neri,- da spomenemo samo nekoliko imena - imali su veliku želju, da idu u misije medju nevjernike, ali volja Božja bijaše, da one ostanu zatvorene u svojim samostanima, a ovaj da radi u Rimu odgajajući mladež. Pa ipak su oni bili veliki misionari! Imali su punu zaslugu misionara, jer su oni i tako spasili veliki broj duša, dapače je sveta Terezija od Djeteta Isusa zaslužila, da bude proglašena zaštitnicom svih katoličkih misija.

Isto su takvi bili Božji nacrti s ocem Leopoldom, za kojega smijemo reći, da je bio jedan od najvećih apostola pravoslavnih naroda, makar je ostao uvijek zatvoren u svojoj ispovijedaonici.

On je živio od svoga ideala.

"Još od studentskih dana" - piše Msgr Cuccarollo - "s oduševljenjem je mislio na polje svoga budućeg apostolata medju istočnim narodima, koji su odijeljeni od Crkve. Zato je proučavao balkanske jezike i nadao se obratiti te narode pomoću Gospina štovanja, koje bi tamo širio riječima i tiskom."

Kad je bio ravnatelj studenata u Padovi, vrlo često im je govorio o misijama medju pravoslavnim narodima i pobudjivao ih da žarko mole za njihovo obraćenje.

U rujnu 1914, zapisao je ovo:

"Svrha moga života mora biti ta, da pripremim povratak istočnih raskolnika u Katoličko jedinstvo, to jest ja moram sve čine svoga života, u vjeri i ljubavi našeg Gospodina, koji je bio pomirna žrtva za grijehe svijeta, pred Bogom tako upravljati, da, koliko je mojoj slabosti moguće, pridonesem nešto tome djelu po zaslugama svoga žrtvovanja.

Zato, dakle, ako me poglavari ostave ravnateljem naših mladića, ja ću nastojati svim sredstvima, koliko budu prilike dopuštale, da medju njima spremim apostole, koji će u svoje vrijeme zauzeti taj posao."

Mnogi od studenata doista su prigrlili njegove plemenite ideale. Jedan od njih, otac Tarzicije iz Bovolona, sada misionar u Braziliji, pisao mu je 1939. medju ostalim i ovo:

"... koliko god naše molitve na tu nakanu (jedinstvo Crkava) imaju, čini se, malen ili nikakav uspjeh na Istoku, ipak ovdje u Braziliji mnogi grkoistočnjaci arapskog podrijetla lako prigrljuju našu vjeru, daju nam krstiti svoju djecu i hoće, da budu podučena u nauci Rimske Crkve."

No čim je otac Leopold jedamput jasno spoznao, što Bog s njim hoće, s poštovanjem je sagnuo glavu i potpuno se podložio.

Jedan kapucinski brat laik pripovijeda:

"Godine 1900. bio sam namješten u samostanu Thiene zajedno s ocem Leopoldom. On mi je govorio o Istoku i preporučio mi, neka se molim Gospi, da mu dade milost, da može ići obraćati raskolnike.

Nakon nekoliko godina nadjoh se s njime u Padovi i rekoh mu jednoga dana:

"Kako to, oče, da ste pred nekoliko godina silno željeli ići u misije i da ste o tome govorili s tolikim zanosom, a sada više ništa o tom ne govorite."

"Prije izvjesnog vremena - odgovori on - "imao sam prilike susresti i pričestiti jednu svetu osobu. Poslije svete pričesti reče mi ona:

- Oče, Isus mi je naredio, da Vam kažem, da je svaka duša, koju Vi ovdje ispovijedite Vaš Istok! - Vidite, dakle, moj dragi, nastavi on sjajući od zadovoljstva - da me Bog hoće imati ovdje, a ne u misijama, kao što je htio svetoga Filipa imati u Rimu!"

Jednoga dana reče nekome prijatelju:

"Ja sam rodjen medju narodom, koji ne misli tako, kao što mislimo mi, ali ja živim za nj. Molite Blaženu Gospodaricu (tako je on zvao Gospu), neka mi pribavi milost, da, pošto svršim svoje poslanje u Padovi, mogu odnijeti svoje siromašne kosti medju svoj narod, za dobro onih duša. Iz Padove zasad ne mogu pobjeći, hoće me ovdje, ali ja sam kao slavuj u krletci, moje je srce uvijek tamo preko mora!"

Ta čežnja za domovinom bila je u njemu uvijek jaka. Već pod kraj svoga života u dubokoj starosti pisao je svojoj nećakinji (Karli Ostoja) na Rijeku:

"Što bivam stariji, to osjećam sve dublju nostalgiju, to jest sve mi je milije sjećanje na moje drage, na moju nestalu obitelj, na rodni kraj..."

"S oduševljenjem je primio" - piše P. Bernardino da Cittadella - "ulogu, da poučava kapucinske studente u slavenskim jezicima, kad su mletačkoj provinciji bili predani neki samostani u Istri, u kojima je bilo potrebito poznavati slavenske jezike. Uza sve slabo zdravlje, a katkad i slabo vrijeme, odlazio je u tu svrhu iz Padove u Veneciju sa željom, da pripravlja apostole "svoga naroda".

Sve nam to otkriva veliku dušu oca Leopolda. Iz svega toga vidimo, kako je on uvijek želio bitiu svojoj domovini i kako je želio raditi za obraćenje pravoslavne braće, a ipak je junački prihvatio život najveće žrtve, da preko njega ostvari svoj veliki ideal misionara.

On je uvijek bio zatvoren u ispovijedaonici i činilo se, da unutra nalazi potpunu radost i sreću. Nitko nikada ne bi bio pomislio, da njegovo srce toliko teži u domovinu i da on neprestano misli na veliki i prostrani apostolat. Sve, što je imalo veze s obraćenjem pravoslavnih naroda uvijek ga je veoma zanimalo. Zato je svim silama podupirao sestru Mariju Magdalenu Bredo iz Padove, koja je ustanovila zavod "Siromašnih sestara sv. Franje Asiškog za ujedinjenje Crkava."

U dugim godinama, kad je ona pripravljala to djelo i kad je nailazila na mnoge poteškoće i gorka nerazumijevanja, on ju je bodrio. Kad je 1941. biskup iz Trenta odobrio Kongregaciju, bio je nevjerojatno veseo. Umro je doduše tri dana prije nego što su prve kćerke bile obučene, ali ih je sigurno s neba blagosiljao, jer su se one posvetile uzvišenom idealu, koji je on smatrao svojim životnim ciljem.

SLUŽBENIK OPROŠTENJA Ispovijed je božanska vlast dana ljudima. Po njoj svećenik postaje sličan samom Bogu, jer oprašta ili zadržava grijehe, a to pripada jedinome Bogu. Divna je to služba! To je najdivniji izraz neizmjerne dobrote Svevišnjega!

Svi zakonito ovlašteni svećenici imaju tu moć, ali Bog katkada pošalje kojeg izvanrednog službenika svoga oproštenja, da jače zasja Njegovo milosrdje. Sv. župnik Arški i blaženi Josip Cafasso pisali su u prošlom vijeku divne stranice te božanske pjesme!

Bez sumnje se k njima smije pribrojiti takodjer otac Leopold.

On je izvanredno očaravao duše. Dosta je bilo, da ste ga vidjeli, samo čuli njegovo ime, i već vas je

nešto gonilo, da dodjete k njemu i otvorite mu svoju dušu!

Čim je kao mladi svećenik započeo svetu službu, njegova je ispovijedaonica odmah bila opsjedana od naroda u svim samostanima, kuda je prolazio.No u Padovi je stvar zauzela doista izvanredne razmjere.

Pravo mnoštvo guralo se oko malih vratiju sobice, u kojoj je on ispovijedao, i čekalo sate i sate, željno da se baci pred njegove noge, da čuje od njega riječ oproštenja, puno pouzdanja, da će dobitipro svijetljeni savjet, siguran pravac za život!

I nisu k njemu dolazili samo siromašni i priprosti ljudi, nego i predstavnici svih društvenih položaja. Sveučilišni profesori, studenti, obrtnici, industrijalci i trgovci, visoki vojnički časnici, priprosti seljaci i radnici, sve se to guralo pred njegovom ispovijedaonicom i strpljivo čekalo svoj red. Osobito svećenici, redovnici, visoki crkveni dostojanstvenici! Svećenika je toliko dolazilo k njemu,te se činilo, da je on u pravom smislu riječi ispovjednik svećenika. Kod svećeničkih godišnjih duhovnih vježbi u Padovi, Vicenzi (čit.Vičénci) i drugim gradovima otac je Leopold bio živo tražen. Gotovo svi, koji su obavljali duhovne vježbe, ispovijedali su se kod njega. I preuzv. gospoda biskupi venetske pokrajine htjedoše, da bude medju njima otac Leopold, kad su dolazili u Padermo del Grappa na skupne duhovne vježbe i biskupske konferencije.

Često je bio pozivan k smrtnoj postelji bolesnika takodjer u vrlo udaljene gradove Italije. A njegov je posjet uvijek nosio spasenje. Toliki,koji ne bi nikada bili dopustili svećeniku, da se približi njihovu krevetu, čim su vidjeli oca Leopolda,bili su duboko dirnuti, ispovijedali su se i mirno umirali predani u ruke Božje.

BOŽJI DAROVI — Ali zašto je otac Leopold tako očaravao duše?

Nije imao izvanjskih odlika. Priroda je uistinu bila škrta prema njemu. Bio je vrlo malena stasa,nelijep, uvijek bolestan na želucu, a imao je i mnogo drugih nedostataka. Radi pogreške u govoru često je jedva jedvice mogao izreći svoju misao. Jedva ga se vidjelo, kad je sjedio u naslonjaču u svojoj polumračnoj sobici.

No ipak nije vanjština oca Leopolda bila negativna. Imao je vrlo živahne oči: One su često vanredno blistale očitujući veličinu duha, koji je oživljavao to neznatno tijelo.

A Duh Božji bio je uistinu obogatio dušu oca Leopolda iznimnim višim darovima, koji su ga učinili dostojnim službenikom božanskog milosrdja, ljubomornim čuvarom tajna savjesti.

SJAJ MUDROSTI — Duh oca Leopolda bio je rasvijetljen dubokim znanjen i širokom bogoslovskom i filozofskom naobrazbom. On je veoma ljubio studij. Kad god je mogao, otvarao je debele sveske svetoga Augustina ili Summu svetoga Tome,dva ju sebi omiljelih učitelja. Studirao je s pravim razumijevanjem, jer što je naučio od tih velikana, to je duboko razmatrao želeći vidjeti posljednje razloge svakoj stvari. Njegovo znanje nije bila zbirka napamet naučenih rečenica, nego produkt dubokih razmišljanja pod vodstvom velikih učitelja.

Osobito je rado svojim oštrim umom pronalazio nove razloge kao dokaz objavljenih istina, nadasve Gospinih povlastica.

Kad su došli k njemu na ispovijed njegovi prijatelji profesori, on se volio poslije ispovijedi s njima zadržati u raspravljanju o teološkim i filozofskim pitanjima. Osobito je na dugo znao raspravljati s Msgr Primom Carmignoto (čit.Karminjoto),generalnim vikarom padovanske biskupije, koji je bio dubok u teologiji, jer je mnogo godina predavao u sjemeništu. Ti su se razgovori više puta tako otegli, da su pokornici morali pokucati na vrata sobice, da ih sjete, da i druge duše čekaju na svoj red.

Podržavao je takodjer pismene veze sa stručnjacima u bogoslovlju i Svetom Pismu i raspravljao s

njima o prijepornim točkama. Još postoji njegova korespondencija s Msgr Josipom Perin, profesorom u padovanskom sjemeništu, o teško razumljivim mjestima iz Evandjelja.

Duh oca Leopolda uistinu je bio bogat mudrošću, koju je stekao marljivim i neprekidnim studijem i koju mu je podijelio u obilju Duh Božji. On je doista stalno molio, da mu Gospodin udijeli dar mudrosti, koji mu je bio toliko potreban, da vodi duše u ispovijedaonici. U tu se svrhu utjecao zagovoru svetaca, osobito svetoga Župnika Arškoga i svete Katarine Aleksandrijske, koja je glasovita po svojoj mudrosti. Za to je svake godine na njezin blagdan odlazio u njezinu crkvu, nastojao ostati sam i onda je stavljao si bi na glavu njezine relikvije. Pri tom ju je žarko molio, da mu od Boga isprosi znanje, koje mu je potrebno u njegovoj službi.

O. Alfonz Orlini, bivši vrhovni Poglavar Franjevaca Konventualaca, piše:

"Moji su se razgovori s ocem Leopoldom često produžavali i izvan ispovijedi. Ulazili smo u bogoslovska i društvena pitanja. Često smo govorili i o poteškoćama i problemima naše službe, a to je za mene bilo od velikog interesa, jer mi je otkrivalo njegovu rijetku mudrost.

Često mi je iznio vrlo zamršene slučajeve savjesti (casus conscientiae). On ih je izrazio u općem, pače naučnom obliku, ali ja sam držao, da su se njemu stvarno dogodili u vršenju svete njegove službe. Katkada sam ga za odgovor molio vremena, jer sam osjećao, da ne mogu odmah dati rješenja. No uistinu moram reći, da je on već imao spremljeno najzadovoljavajuće rješenje.

Začudjavala me činjenica, da je on, koji je cio dan bio zauzet svojom ispovjedničkom službom, mogao voditi računa o suvremenim ne samo bogoslovskim nego i filozofskim problemima te izricati zanimljive primjedbe i dosta točne sudove. U sebi sam se često pitao, nema li časni otac takodjer dar ulivena znanja.

Kad sam u svom apostolatu, koji se kretao najviše u naobraženim krugovima, opazio, da koji obraćenik ima neku odbojnost prema tome, da se kod mene ispovijedi, budući da smo bili ili prijatelji ili školski drugovi, slao sam ga k ocu Leopoldu. Tada sam vidio, da sveti kapucin uspijeva zarobiti te duše, - a one su ipak toliko zahtijevale! - i nadopuniti moje prijašnje propuste. Zato diveći se i blagoslivajući Gospodina nikada se nisam čudio čaru, što ga je on budio upravo u dušama, koje je teže voditi k savršenosti: u dušama učenih ljudi."

Don Antonio Bettanini, profesor na sveučilištu u Padovi, piše:

"Kroz trideset i tri godine bijah pokornik oca Leopolda. Imao sam sreću, da sam ga mogao duboko upoznati. To takodjer po dobroti, koju mi je on iskazivao, raspravljajući sa mnom o različitim pitanjima.

Uvijek sam imao utisak, da imam posla sa svecem! Njegova je svetost odsijevala s njegova molitvenog života. Odsijevala je i iz onih poduka, koje je davao u ispovijedi. One su uvijek bile zadahnute najvišom teologijom, za koju se znalo, da je on posjeduje više po stalnom razmatranju i kontemplaciji, nego po studiju iz knjiga. Kao duboki poznavalac duša i najfiniji psiholog bio je u sudovima siguran i uvijek je otpuštao pokornika zadovoljna i mirna."

Prof. Msgr. Jakob Dal Sasso, nastavnik filozofije u padovanskom sjemeništu, piše:

"Božanska je Mudrost u duši oca Leopolda stvorila sebi odabrano boravište i obogatila ga svojim sjajem i svojim vrlinama."

Uvijek je pobudjivao mladju braću na studij i uživao gledajući ih kako idu na sveučilište, jer će tako, govorio je, moći bolje vršiti svoj apostolat i visoko držati čast Reda.

Takodjer se vrlo zauzimao za svjetovne znanosti i s očitim je veseljem slušao stručnjake u pojedinoj stvari ispitujući ih o najnovijim izumima.

MUDROST ISPOVJEDNIKA

Otac Leopold nije isticao svoju naobrazbu. To mu je zabra

njivala njegova poniznost. Da ga niste poznavali, držali biste, da nema nikakva znanja.

On je, rasvijetljen od Boga, vrlo dobro znao, da ispovjednik nije profesor, koji s visoke katedre rasiplje svoju znanost i na neki način pritište i ponizuje, nego da je ispovjednik brat, pače otac, koji se sklanja k zalutalu sinu, potrebnu opraštanja, utjehe, savjeta. Njegova riječ mora biti tako razborita i mudra, da dušu takne i promijeni, a da duša toga tako reći ni ne opazi.

Jednoga dana reče nekome svećeniku:

"Mi u ispovijedaonici ne smijemo praviti reklamu našoj naobrazbi i ne smijemo govoriti o stvarima, koje nadvisuju sposobnost pojedinih duša, inače ćemo svojom nerazboritošću razoriti ono, što Gospodin kani u njima izgraditi. Bog je onaj, koji djeluje u dušama: mi moramo nestati i ograničiti se samo na to, da pomažemo taj božanski zahvat na tajanstvenim putovima spasenja i posvećenja duša. Po tome se vidi, kako je najveća Božja milost imati pravoga ispovjednika i vodju svoje duše. Kako ih je malo, koji imaju taj dar! Svaki svećenik ispovijeda. Ali drugo je ispovijedati, a drugo voditi duše putem svetosti!"

A otac Leopold bio je uistinu od Boga rasvijetljen vodja. U stopu je išao s dušama na putu savršenstva i govorio im samo ono, što je bilo nužno i što su one mogle razumjeti; nikada nije izgovorio ni jednu riječi, koja bi služila samo zato da njega uzdigne!

O toj stvari piše Msgr. Gvido Bellincini (čit. Belinčini), kanonik-teolog stolne crkve u Padovi, u govoru za pedesetgodišnjicu misništva.

"Ispovjednikovo znanje slično je blagoj svjetlosti, koja se razlijeva amo tamo, da prema potrebi razjasni pojedinačne slučajeve i situacije; ono naliči suncu, koje je koncentrirano u jednoj jedinoj zraci, da takne fotografsku leću i osvijetli tamnu komoru, komoru savjesti. Jedan promišljen savjet, jedna mudra i razborita rečenica, često puta jedna jedina riječ dovoljno je, da pokaže duši put. A u njima se vidi sažeto sve znanje onoga, koji ih je dao, pretvorivši ih u životnu mudrost! Ta mudrost pretpostavlja studij, ali je ona na poseban način takodjer plod dugoga iskustva i nadasve vrhunaravni dar Božji, dar, koji Bog daje svojim odabranim službenicima, kako ga je u tako obilnoj mjeri bio dao velikom izraelskom kralju: Dedit Deus sapientiam et prudentiam multam nimis - dade mu Bog veoma veliku mudrosti razboritost.

Takvo je Vaše znanje, oče Leopolde!"

Odvjetnik Filip Conconi (čit. Konkoni) iz Padove kaže:

"Riječ oca Leopolda izricala je duboke misli, ali tako jednostavno, da bi se čovjeku činila beznačajnom, ako je ne bi mirno i dobro promotrio. Dok je poučavao, svjetovao, blago opominjao, činilo se, da govori sasvim obične stvari, a ipak je pod tim običnim stvarima bila sakrita duboka kultura. Njegova su obrazloženja i zaključci bili jednostavni, ili bolje reći, on ih je jednostavno izražavao, ali ipak nije bilo teško zapaziti, da je on željezni logičar i savršeni filozof."

MUDROST SAVJETNIKA Otac je Leopold imao od Boga dar savjeta. Taj je dar usavršavao njegovu naravnu razboritost tako, da je on, osobito u teškim slučajevima, mogao nekom posebnom nadnaravnom intuicijom brzo i sigurno prosuditi, što treba učiniti.

Visoki su ga crkveni prelati pitali za savjet u teškom položaju svojih biskupija, svećenici su iznosili zamršene slučajeve iz svoje župničke službe, očevi obitelji stavljali su pred njega svoj često vrlo mučni položaj, - a i poslovni ljudi iz velikog trgovačkog svijeta tražili su u njega svijetla i vodstva.

Otac Leopold pažljivo ih je saslušao, zadubio se, molio od Boga rasvijetljenja, a onda davao zamoljeni savjet s najvećom jasnoćom i sigurnošću. Njegova riječ bijaše uvijek riječ razboritosti, iskustva i visoke mudrosti.

Prof. Henrik Rubaltelli, docent otorinolaringološke klinike medicinskog fakulteta padovanskog sveučilišta piše:

"Veličina oca Leopolda zasjala je najljepše onda, kad se našao pred kakvom dušom, koja je bila pritisnuta duševnim ili tjelesnim bolima ili nesigurna radi kakve važne odluke za vlastiti duhovni ili obiteljski život. On bi se šuteći sabrao, učinilo bi se, kao da se preobrazio u Bogu, i onda bi ukratko razložio put, kojim treba poći, ili rješenje, koje treba prihvatiti. Mnogi su se čudili, što im to rješenije prije palo na um. Ta ono se činilo ne samo najlakšim, nego jedino mogućim, tako da je bilo u skladu sa stvarnošću! Ti su savjeti kao iznenadni bljesak rasvijetlili neizvjesne duše i sustala srca."

Dok je otac Leopold davao savjete, bio je pravi službenik Božji, jer je osjećao svu odgovornost teške i delikatne zadaće i vršio ju je ne u svoje, nego u Božje ime.

Zato nije dopuštao prigovora, kad je jednom dao savjet. Sigurnost, da govori kao službenik Božji, to jest u Božje ime, bila je uzrokom, da je govorio odlučno i upotrebljavao jake riječi:

"Tko je to rekao?" - znao je reći. "Rekao je Bog! ... dosta!"

Takvo njegovo postupanje bilo je učinak njegove poniznosti i vjere, jer je sebe držao nesposobnim za ikoju stvar, a čvrsto je vjerovao, da je svećenik u vršenju svoje službe pravo oruđje Božje.

Taj je osjećaj učinio oca Leopolda do kraja iskrenim u davanju zamoljenih savjeta. Jednoga dana reče:

"Kad ispovijedam i dajem savjete, ja osjećam svu težinu svoje službe i ne mogu biti izdajica svoje savjesti. Kao svećenik, sluga Božji, ja se ne bojim nikoga! Istina prije i iznad svega!"

I on doista nije gledao tko je tko, nego je s najvećom smjelošću rekao, što je mislio, da mora reći, pa makar se to nije svidjalo njegovu subesjedniku ili kome drugome. U takvoj je prilici digao oči prema križu, koji je visio na zidu njegove sobice, i rekao:

"On nam je ostavio primjer, da se ne bojimo nikoga i da damo život za istinu!"

Imao je vrlo teških neprilika radi jednog savjeta, koji je ponizivao samoljublje neke vidjene osobe. No on je sve hrabro podnio i nikada nije povukao onoga, što je pred Bogom rekao.

Jednoga dana dodje mu neka visoka gospodja, da ga zapita za savjet u vrlo važnoj stvari. Ona je u želji, da vidi svoju kćer udatu, bila stavila njezino ime u novine. Djevojka se udala, ali je ženidba naravno postala nesretna, pa je sada gospodja nastojala, da bude proglašena nevaljanom. Kad je otac Leopold čuo žalosni slučaj, razljuti se i strogo reče:

"Vi ste učinili žalosnu trgovinu s Vašom kćeri! Idite! Ja Vam ne mogu ništa drugo reći!"

Gospodju je ta otvorenost uvrijedila i ponizila, pa iz osvete iznese promijenjene te riječi pred crkveni sud. Ali se istina saznala, i svi su se divili otvorenosti oca Leopolda.

"VI STE POZVANI U OBITELJSKI ŽIVOT"

Razboritost, mudrost i snaga oca Leopolda pokazivala se na osobit način, kad se radilo o savjetovanju i upućivanju duša u izboru zvanja. Koliki i koliki su našli u jednom njegovom savjetu spas iz pogibeljnih i mučnih nesigurnosti! U tim slučajevima bijaše osobito točan i odlučan! Osjećao je, da govori u ime Božje i tražio je potpunu vjeru i poslušnost.

Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Jednoga dana otkrih ocu Leopoldu svoju odluku, da napustim svijet i postanem redovnik! Mislio sam, da će on time biti zadovoljan i da će me poticati, da izvršim dobru nakanu. No on mi reče:

"To je vrlo ozbiljna stvar. Redovnički život je mučeništvo. Tu čovjek mora biti mrtav, iako živi. Zamolimo jednom devetnicom Gospodina za savjet i onda ću Vam dati odgovor."

Kad je devetnica svršila, on mi odlučno reče:

"Ne! Ostavite meni to odijelo! Ja sam ga sebi

odabrao!" I plačući od radosti prizna mi, da ga je cjelivao svako jutro i večer. "Vi ste zvani u redovi ti obiteljski život. Vi morate živjeti u društvu i ta mo predstavljati pravoga kršćanina-katolika,koji ži vi po svojoj vjeri. Propovijedat ćete ne riječima,ne go primjerom! Vi ćete rukopipateljno pokazati, kako se može živjeti usred svjetskih poslova i biti prak tičan kršćanin."

"ISTINA NIKADA NE STARI" Posve osobitom ljubavlju volio je otac Leopold davati savjete mladićima i voditi ih po putu dobra. U to je ulagao silno oduševljenje, koje je začudjivalo s obzirom na njegov tako ozbiljan i strog život.

Kapucin otac Rajmund iz Herna piše:

"U prvim godinama svoje svećeničke službe živio sam uz oca Leopolda. Brzo sam opazio, da je bogat do brim savjetima i poticajima. Divan je bio, kad mi je govorio o studiju i propovijedanju! I kako je žalio izvjesne tradicionalne nedostatke! Činio mi se kao mladić moje dobi, pun ideala i zanesen u traženju no vih putova k uspjehu!

Zadivljen rekoh mu jednoga dana:

"Oče, ta vi ste mladić u vašem načinu mišljenja! Imate najbolje suvremene misli!"

"Eh, nego što! - odgovori mi on smijući se - istina nikada ne stari, ona je uvijek moderna!"

Gotovo svaki puta, kad sam došao k njemu, poticao me na studij. Katkada se digao sa svoje stolice, uzeo jednu knjigu sv. Augustina, koju je držao u svo joj sobici, gdje je ispovijedao, i otvorivši tu knji žetinu, pokazao mi svojim grbavim kažiprstom stanovite rečenice bogate istinom.

Kada sam se povratio s kakvog propovijedanja,odmah me je pitao, kako je bilo. Pri tom je vidljivo užival i sokolio me. Kad sam više puta bio klonuo duhom, bilo radi poteškoća, bilo radi tvrde kritike,kod njega sam uvijek našao pomoć i ojačanje.Osjećao sam, da on stalno prati moje korake i očinski se za me za nima. Zato sam se trudio činiti, što sam bolje mogao!"

OČINSKA DOBROTA PREMA MLADEŽI Kroz neko vrijeme odlazio je otac Leopold u Monselice (čit.Monseliče) u franjevački samostan kao izvanredni ispovjednik studenata. Oni su mu za Uskrs 1933. pisali:

"Živo zahvaljujemo Providnosti, što nam je dala takvog oca, da nas vodi prigodom mjesečnih duhovnih obnova. Svaki puta, kad smo se klečeći pred Vama ispovijedali, očutjeli smo Vašu blagost, Vašu očinsku dobrotu prema nama i ljubavi punu brigu u upravljanju naših mladenačkih duša prema dobru, prema pobožnosti, prema svetoj ljubavi Božjoj. Ne ćemo nikada moći zaboraviti toliku brižljivost. Jedino u molitvi nalazimo sredstvo, da Vam iskažemo svoju zahvalnost i ljubav prema Vašoj časnoj osobi."

A otac Oliviero, učitelj studenata, dodade:

"Hvala Vam za sve dobro, što ste ga iskazali mojim klericima! Svi Vas se s velikom ljubavlju sjećaju i svi su zadovoljni Vašom službom. Nadam se,da ću uvijek imati Vašu dragocjenu pomoć!"

SIGURAN PUT Savjeti oca Leopolda uistinu su bili glas Božji. Tko ih je slijedio, bio je siguran, da ide pravim putem.

Jedan je mladi redovnik mislio ostaviti samostan, jer je bio bolestan. On zamoli za savjet oca Leopolda, i slijedio ga punim pouzdanjem. Zato je rekao,da je sretan. Pisao je naime nešto kasnije ocu Leopoldu:

"Vi ste mi više puta rekli, a onda ste mi to i na pisali, da bi bolje bilo izabrati žrtvu, pa makar bi takva žrtva tražila i sam život za vjernost ideala, koji je tada već bilo vrlo teško, da ne rečem nemoguće postići, ali da mi ipak ostaje puna sloboda izbora. Ja sam poslušao Vas i sada sam sretan."

Gospodja Katarina D'Ambrosio iz Padove piše:

"Približiti se ocu Leopoldu značilo je proživjeti jedan nebeski trenutak: čovjek je zaboravio nasvaki nemir i zemaljsku bijedu!

Jedna jedina riječ davala je toliko svijetla,koliko čovjek nije bio kadar sam postići kroz duge godine osobnih napora i nastojanja. Njegova je riječ imala takav učinak, kakav ne bi mogao proizvesti ni dugi tečaj propovijedi.

Iz njegove je ispovijedaonice čovjek uvijek izlazio preporodjen na nov život i s novim snagama na duši...

Jednom prilikom neka meni vrlo draga gospodjica imala se zaručiti s čovjekom, koji je bio na rdjavu glasu, ma da je imao zavidan društveni pcložaj. Ipak nitko nije imao jasnih dokaza. Zato smo bili vrlo neodlučni. O tom sam pisala ocu Leopoldu, a on mi odgovori:

"Razumio sam Vašu misao. Svojom dobrom nakanom i dosadanjim poduzimanjem Vi ste učinili, što ste bili dužni. Sada to sve prepustite neizmjernom milosrdju našega Gospodina Isusa Krista. Njegovo bezgranično Srce, koje se uvijek žrtvuje za nas, već će sve učiniti. Dakle bez daljnjega budite mirni! Okanite se svakog drugog nastojanja. Ponavljam: bezgranična ljubav našega Gospodina učinit će sve!"

To me pisamce potpuno umirilo,jer mi je dalo najčvršću sigurnost, da će se sve svršiti na najbolji način. I doista, nije prošlo mnogo vremena i sve se razbilo: taj se početak odnošaja razbio sam od sebe, bez ičijeg posredovanja."

SVETI KAPETAN A ipak mudrost oca Leopolda u savjetovanju najjasnije se očitovala u vodjenju duša, koje su bile zvane na najvišu savršenost. Medju takvim je poseban primjer Gvido Negri,sveti kapetan iz Este.

Taj je plemeniti duh ostao zarobljen,čim se približio ocu Leopoldu, jer je odmah shvatio, da se pod neuglednom vanjštinom skriva neprocjenjivo blago milosti. Zato ga je izabrao za duhovnog vodju i polagao u nj potpuno pouzdanje, siguran, da je njegova riječ glas Božji.

To je činjenica, koja se stalno ponavlja: Svecl odmah prepoznaju svece, dok oni vrlo često prolaze neopaženi, prezirani od običnih duša.

Otac je Leopold sa svoje strane upoznao Gvidovu svetost i ljubio ga kao svoga najdražeg duhovnog sina. Budući da nije bio zadovoljan s ono malo posjeta, koje mu je Negri mogao učiniti, otac Leopold mu je često pisao pisma tako puna mudrosti i nabujala ljubavlju, da ih ne možemo mimoići. Iznijet ćemo ovdje bar dva, u kojima se najjasnije otkriva plemenitost njegove duše, obuzete najnježnijim prijateljstvom i mudrost njegovih savjeta.

12. prosinca 1911. pisao mu je:

"Osjećam najživlju želju, da Vam se s nekoliko redaka javim. Već je mnogo vremena prošlo, otkad sam se, po danoj mi riječi, nadao, da ću Vas ponovno zagrliti, ali nisam imao te utjehe.

Ne kažem to, kao da bih Vas htio grditi,nego jedino hoću iskazati onaj najtajniji osjećaj utjehe,koju ćutim, kad mi je dopušteno, da govorim s plemenitim i velikim dušama. Takodjer ne mislim reći, da bi Vi odmah morali doći u Padovu, da me posjetite,- želim samo obnoviti svjedočanstva svoje ljubavi i poštovanja prema Vama.

Približuju se božićni blagdani, pa mi dozvolite, da Vas sjetim milosti, koju Vam je Krist Gospodin udijelio, da Vi naime u svjetskom društvu predstavljate praktičnog kršćanina.

Bog Vam daje široko srce i žarku volju,ali ne će od Vas strogosti i trapljenja, koja traži od nekih drugih svojih slugu. Od Vas On hoće, da mu služite širinom svoga apostolskoga srca, te tako umnožavate svoje zasluge, a onda vanjskim vodstvom dovodi u prave granice žestinu Vašega žara.

Vama je dobro poznato, koliko mi je draga Vaša naklonost i prijateljstvo. Zato Vas se uvijek sjećam pred Bogom. I budući da Vas pred Gospodinom držim svojim duhovnim sinom, trudim se, da Vam od Njega zaslužim svako dobro.

Moram i moram reći, da Srce Isusovo, Srce prvoga Pastira i prvoga Oca naših duša, kuca iz ljubavi pre

ma Vama; Njegovo je Srce čitavo Vaše. Znam,kolika dobra Bog čini preko Vas!

Udostojte se mene sjetiti!"

A neko vrijeme poslije pisao mu je opet:

"Danas sam primio Vaše drago pismo. Kakva sam čuvstva osjetio, Vi možete lako zamisliti.

Vidim, da se obistinjuje ova činjenica:budući da ste mi Vi otvorili svoje srce i stavili na neki način cijelu svoju dušu u moje ruke, ja vidim, da Gospodin pod moje vodstvo upravlja jednu dušu punu apostolskih osjećaja.

Bogu, koji Vam udahnjuje heroizam, svidja se Vaša žrtva, ali on ne će, kako Vi mislite, da dodjete k Njemu putem strogosti u životu, koji je po svojoj vanjštini običan, kakav proživljuje svaki vjernik,koji se bori i vrši dužnosti svoje dobi i svoga staleža. To, što On od Vas hoće, jest širina apostolskoga srca.

Dozvolite mi, da Vas upozorim, kakav je red odredjen od Krista Gospodina za proširenje, povećanje i ispunjenje njegova djela.

Odrastao čovjek, - promatrali ga mi pojedinačno ili kolektivno, - mora se spasiti pomognut dakako milošću, ali po svome vlastitome radu. No pod tim vidikom svi mi vjernici sačinjavamo jedno jedino moralno tijelo. Kako svi imamo jedan zajednički udes, tako moramo takodjer imati jedno zajedničko djelovanje. Eto naravnih razloga apostolata! Ali se osim toga Krist Gospodin na osobiti način brine za dobrobit svoga moralnoga tijela, a to tijelo jest Crkva, to jest mi. On posebno izabire nekoje, ispunja ih svojim duhom, daje im široko srce, velike poglede, učini ih u pravom smislu riječi ljudima rada i vodstva. Krist Gospodin daje, da taj posebni apostolat sjaje osobito medju onima, koje on zove u svećenički stalež, ali i medju onima, koji su u Crkvi obični vjernici, kad to vremena zatraže.

Medju tim vjernicima, koji su na poseban način izabrani, nalazite se i Vi.

Dopustite mi, da Vam razotkrijem svoje srce. Ja

sam se uvijek osjećao zvanim na apostolat. Ima više od dvanaest godina, što ja molim na tu nakanu i milost mi je Božja obilno podijelila ono, za čim sam žudio, jer mi je dala prijateljstvo, poštovanje i neograničeno povjerenje mnogih velikih duša.

Vi dakle nemojte sumnjati! Bog Vas zove na velike stvari. On hoće od Vas, da imate veliko srce, On hoće, da Vi uvijek smjerate na ono, što je Njemu više na slavu!

No ovdje me morate dobro shvatiti. Dobro, da bude uistinu dobro, mora imati sve elemente, koji su nužni, da ga oblikuju, dok je dosta, da nema jednog jedinog elementa, pa da neka stvar bude kriva.

Stoga mi moramo svim žarom nastojati oko stvari, koju nam je Bog povjerio, ali taj žar mora biti učinak potpune promišljenosti. Za praktični postupak može se reći, da je prije djelovanja potrebno dobro i mirno stvar razmisliti. Jednom riječi, što je plemenitija stvar, o kojoj se radi, što su veće poteškoće, što se više treba bojati neprijatelja, kojima idemo ususret, to moramo biti razboritiji.

Ono, čega se kod mladih ljudi najviše bojim,jest oduševljenje.

Istina, oduševljenje je nešto dobro, ali kad ono predje u pretjeranost, vrlo se lako dogodi, da nabuja previše, to jest pogrešno, jer pretjeranosti su uvijek pogrešne.

Vi dakle budite i dalje velika srca! Bog Vas hoće za svoga apostola! Njegova dakle mudrost i milost mora, koliko je to moguće medju nama ljudima, voditi sve vaše korake.

Evo sada ću Vam odgovoriti na Vaša pitanja:

I. Čežnja, kojom žudite, da biste Božanskog Otkupitelja nasljedovali u Njegovim trpljenjima, jamačno je osobiti dar Božji, ali ta čežnja mora biti podvrgnuta poslušnosti. Zato Vi mene slušajte! Što se tiče mrtvenja, dosta je, da se izvan obroka uzdržite od svakoga jela i pića, osim ako Vam okolnosti protivno svjetuju.

II. Što se tiče mrtvenja kostrijetima itd., toga

nikako ne dopuštam.

III. Što se tiče vanjštine hodajte obučen primjereno Vašem položaju.

IV. Samo jednu stvar traži od Vas Božanski Otkupitelj iznad svega: da ga svaki dan, kad Vam poslovi dopuste, primite u Presv. Euharistiji.

Bog vidi, da ja zahvaljujem Božanskom Otkupitelju, što mi je darovao Vašu dušu; od ovoga časa ja Vas grlim u ljubavi Božjoj. Budući da me Vi držite svojim duhovnim ocem pred Bogom i budući da sam ja od Božje Providnosti pozvan, da nad Vama vršim dio službe Božanskoga Pastira, svaki dan ću kod služenja Božanskih Tajna s najvećom mogućom ljubavlju imati u duhu prisutna svoga predragoga sina u Kristu Gvida Negri!"

A Gvido mu je odgovorio ovim jednostavnim riječima:

"Pokoravam se. Uz Euharistiju i Papinstvo Gospodin je postavio jedan uzvišeni dar: katoličku ispovijed."

FRIDRIK VERDERI

I velika duša Fridrika Verderi iz Padove našla je oca, savjetnika i prijatelja u ocu Leopoldu. U poteškoćama i žrtvama svake vrste, kroz koje se taj doista genijalni mladić uspio probiti i znao se nametnuti općem udivljenju na tehničko-industrijskom polju, uvijek je u skromnom kapucinu nalazio svoj glavni moralni oslonac i svoje najviše ojačanje. Otac ga je Leopold veoma ljubio i dugo je plakao, kad ga je tragična smrt otela ljubavi njegovih milih, i to upravo, dok je pravio pokuse s novim svojim mučnim pronalaskom, koji bi ga bio učinio slavnim u vlastitoj industriji, a možda i u povijesti svijeta.

"SVE ZA DUŠE!"

Otac je Leopold najviše cijenio i najviše ljubio duše, jer je znao, da su otkupljene Krvlju Kristovom. Zato je dao sav svoj život, da ih spasi ili privede većem savršenstvu.

Lacordaire (čit. Lakorder) piše:

"Svećenik jest žrtva čovjeka uz žrtvu Kristovu, a na to je pozvan samo onaj, koji u svome srcu osjeća vrijednost ljepote duša. Samo onaj, koji pod bijelom kožom, koja nas odijeva, a često i poživinčuje, upoznaje besmrtnu sliku Božju; samo onaj, koji u dušama usprkos grijeha, ruševina i pustoši, opaža duboki razlog ljubavi; samo takav je dostojan, da bude svećenik!"

Otac Leopold jasno je shvatio, da je za spasenje duša potrebna žrtva. Zato se on na junački način za njih žrtvovao.

Uz kapucinsku crkvu u Padovi, sada razorenu od zračnog bombardiranja dne 14. svibnja 1944., nalazi se mala sobica od nekoliko četvornih metara površine, bez zraka i svijetla, jer je među drugim zgradama, vrlo hladna zimi, a zagušljiva ljeti.

Tu u toj sobici otac je Leopold gotovo kroz četrdeset godina ostajao zatvoren dnevno po 10, 12, a više puta i petnaest sati, bez ikakva olakšanja. Jedino su mu posljednjih godina poglavari dali unutra smjestiti malu peć, jer radi velike slabosti nije više mogao podnositi studen. Nikada nije imao ni sata razonode, ni jednog dana počinka! Ako kada nije bio u svojoj sobičici, bilo je to zato, jer je ili bio pozvan k čijoj smrtnoj postelji ili je otišao ispovijedati kamo drugamo.

To je doista bila herojska žrtva, koju može procijeniti samo onaj, koji je iskusio, kako je teško dugo i umarajuće sjedenje u ispovijedaonici.

Pa ipak je otac Leopold bio uvijek miran i vedan Činilo se, da on u toj izbi provodi najugodnije časove svoga života. Njegova mu je žarka ljubav prema dušama činila slatkim to neprekidno žrtvovanje.

Često je čitave dane ispovijedao goreći od vrućice.

Jednoga dana nadje ga neki prijatelj u ispovijedaonici svega u groznici. Duboko zabrinut reče mu:

"Oče, vi imate vrlo jaku groznicu! Za ljubav Božju, pazite na svoje zdravlje! Na takav se način vi uništavate. Idite u krevet!"

"Šta ćete", - odgovori on - "rodjeni smo za napore; odmarat ćemo se u nebu. Gospoda idu s malom kijavicom u krevet, ali mi siromasi moramo i s groznicom raditi. Pa kako bih ja mogao ići u krevet, dok tu vani ima toliko duša, koje žele moju malu pomoć? A onda, ako bi poglavari saznali da se rdjavo osjećam radi groznice, zabranili bi mi ispovijedati tko zna kako dugo! Uzmite vi sebi za zadaću, da mi svojim molitvama pribavite zdravlje, koliko je potrebno da izvršim napore. Molite se Blaženoj Gospodarici i recite joj, neka pokaže, da nam je Majka!"

Poglavarica jednog ženskog samostana piše:

"Često sam razgovarala s ocem Leopoldom. Najobičnije smo govorili o velikoj vrijednosti duša, koje su otkupljene Kristovom krvlju, i o tome, kako njemu treba pomoći, da uzmogne svoju ispovjedničku službu dostojno vršiti na korist duša, koje je nazivao svojim blagom. Zato me zaklinjao, da molim za nj.

Takodjer me poticao, da molim od Gospodina Boga milost, da mu poglavari ne bi radi slaboga zdravlja zabranili ispovijedati. Stalno je ponavljao: Sve, sve moram učiniti za duše. Ja hoću i moram umrijeti na terenu. Molim vas, molite uvijek za me milost, da umrem na terenu."

Tako je on postupao sa svima svojim povjerljivim osobama. Od svakoga je tražio, da moli od Gospodina, da mu dade milost mnogo raditi u ispovjedničkoj službi.

Gotovo na predvečerje svoje smrti pisao je jednoj gospodji:

"Neka mi Sveta Djevica dade milost, da opet zadobijem prijašnje zdravlje. Tako ću moći, da Vam još iskazujem svoju službu."

A u drugim pismima:

"Molite Vi za mene, da se Sveta Djevica udostoji osloboditi me mojih neugodnosti tako, da mi bude opet moguće pomagati dušama. Budite tako dobri, pa molite iz svega srca!"

"Molim Vas, zaklinjite Srce Isusovo i Njegovu bezgraničnu ljubav, da se udostoji dati mi zdravlje, pa da mu služim kao ispovjednik!"

A za duše, koje je Gospodin pozvao na izvanredan put, vodio je posve osobitu brigu i zanimanje. Neprestano je molio, da ih može sigurno voditi putem svetosti.

Jednog je dana pisao nekoj gospodični iz Padove:

"Otkrivam Vam jednu tajnu svoga srca: u rukama imam stvar jedne duše, za koju se čini, da je u svome staležu zvana na velika djela. Potrebno je, da joj naš Gospodin pomogne, da ustraje u započetom dobru. U ovaj čas, iza Vaše duše, mnogo mi je na srcu ta stvar! Zaklinjem Vas, da se i Vi vruće molite!"

Ali i veliki grješnici, koji su dugo bili daleko od Boga, zauzimali su u njegovu srcu važno mjesto, i često je znao reći svojim pokornicima:

"Molite se Gospodinu, da mi pošalje mnogo duša i da im uvijek budem mogao pomoći, a osobito neka mi pošalje mnogo "masnih riba"!"

I kad bi ti veliki grješnici, taknuti milošću Božjom, dolazili k njemu, on bi ih primao s najživljom radošću. Pošto bi im dao odrješenje, često nije više mogao svladati duševnog uzbudjenja, pa je zajedno s njima plakao, grlio ih i ljubio ruku.

Gospodin je više puta izvanrednim dogadjajima blagoslovio toliku ljubav i brigu za duše.

Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Bio sam slomljen od žestokih boli, izmučen od gorkih nepravda, smućen i zaskočen od dogadjaja, kojih više nisam mogao kontrolirati. Moje je zdravlje propalo, izgubio sam sve svoje sile i moj se um zamračio tako, da sam žalibože s oružjem u ruci pokušao staviti svršetak svojim danima. U tom tragičnom trenutku pojavi mi se u duhu jasna pojava oca Leopolda i razoruža me.

Vjerni prijatelji odjuriše odmah, da časnoga oca obavijeste o ludom pokušaju. Čim su se pojavili pred njim, prije nego su išta natuknuli, reče im on duboko potresen:

"Došli ste mi reći o našem zajedničkom prijatelju, zar ne? Ali Gospodin nije to dopustio! Ja imam u ruci njegovu dušu. Budite mu blizu i pomozite mu!"

Pater je Leopold ljubio duše i plakao nad vječnom propašću svake od njih.

Jedan gospodin iz Padove, koji je bio momarički podoficir, već mnogo godina nije pristupao k svetim sakramentima. Protuvjerska sredina, u kojoj je živio, ugasila je u njemu vjeru i ulila mu u srce divlju mržnju prema svećenicima. Na žalost i smutnju mnogih ustrajao je i u starosti u takvom životu. Njegovi su rodjaci uzalud pokušavali sva sredstva, da ga povrate k Bogu. Konačno su ga ipak uspjeli nagovoriti, da podje k ocu Leopoldu.

Pošao je samo toliko, da se oslobodi neprestanih zanovijetanja svojih sinova, ali se nije kanio ispovijediti. Ograničio se na to, da govori o svojim predrasudama protiv vjere i protiv svećenika. Otac Leopold je šutio i pustio da starac izbaci iz sebe svu zloću, koje mu je srce bilo puno.

Na koncu taj reče: "Oče, ne kanim se ispovijediti, ali ako mi dozvolite, reći ću vam jednu stvar, koja me vrlo muči i ne da mi ni časa mira."

"Samo recite, gospodine!"

"Eto, ja sam imao jednoga prijatelja. Sada je on mrtav. A ja sam spriječio, da k njemu nije došao svećenik, premda je njegova porodica to željela. Naime dok je on bio živ, više puta smo jedan drugome obećali i zakleli se, da ne ćemo dopustiti, da nam se na smrtnoj postelji približi svećenik."

Otac Leopold u tren oka skoči sa stolice i oči mu se ispuniše suzama, koje su mu odmah curkom potekle po licu i po bradi. Drhćućim glasom, koji su prekidali jecaji, reče: "Sinko moj, što si učinio! Što si učinio, sinko moj! Što si ti znao o budućem životu?! ... Ja plačem nad tvojim strašnim zlodjelom! Sinko, plači i ti! Plačimo zajedno!"

Stari se grješnik osjeti duboko uzdrman. Nije znao, što da kaže ili što da učini. Drhćući podigne oči prema patru i vidje kako njegove oči blistaju, makar su pune suza. Brizne i on u gorki plač.

Najednom je nestalo svih smutnji i predrasuda. Odmah se ispovijedio kajući se u suzama za sve grijehe svoga bezbožnoga života. Bio je posve izmijenjen i obraćen.

Poslije je živio kao dobar kršćanin i više nije ostavljao oca Leopolda. Umro je pobudnom smrću.

Mnogi njegovi prijatelji, koji su bili daleko od Boga, obratili su se potaknuti njegovim primjerom.

SVE DO HEROIZMA

Oca je Leopolda uistinu izjedala revnost za duše. One su bile sva njegova briga.

Kad je bilo moguće, on bi bio ostao dan i noć u ispovijedaonici, zaboravljajući na hranu i počinak. Znao je reći: "Kako bi bilo moguće pustiti toliko siromašnih pokornika radi tjelesne hrane?" Zato je vrlo trpio, kad je vidio, da gdjekoji Božji službenik ne shvaća tako apostolata, pa da više misli na svoju udobnost, nego na dobro duša.

Jedan vojnički časnik, koji je boravio u Trstu, bio je pokornik oca Leopolda. Kadgod je morao proći kroz Padovu, silno je želio govoriti sa svojim ljubljenim ocem. Zato mu je prije pisao, da bude siguran, da će ga naći u kratko vrijeme, koje mu je bilo na raspoloženju medju dolaskom jednoga vlaka i odlaska drugoga. Kadikad je prolazio kasno uvečer, no otac je Leopold uvijek bio spreman očekujući gana vratima samostana. Jednom je došao noću u dva sata. Bila je zima. Bio je nesiguran, da li da pokuca ili ne, jer je držao nemogućim, da bi štovani otac u taj sat još bio na nogama. Ali čim je kucnuo, vidje kako se otvaraju vrata i kako mu otac Leopold, makar tresući se od zime - sav nasmijan ide ususret govoreći: "Evo me, evo me, izvolite gospodine!"

Bila je večer na Veliku Subotu 1933. Pater je Leopold ispovijedao neprekidno od prvih jutarnjih sati bez jednoga časa odmora. A sada je bilo već deset sati uvečer. No pred njegovom je ispovijedaonicom bila još nabijena hrpa pokornika, koji su čekali. Poglavar, pater Marceli, pošalje brata fra Gaudencija, neka mu kaže, da prestane ispovijedati i podje odmah jesti

te da se više ne vraća u ispovijedaonicu.

Otac Leopold odmah posluša, iako je osjetio, kako mu se kida srce, što pokornike, koji su ga tako dugo tu čekali, mora ostaviti, a da ih nije saslušao. Podje jesti, ali mu zalogaji upravo nisu htjeli kroz grlo. Pozove brata i reče mu: "Idi k patru superioru i zamoli ga, za ljubav Božju, da mi dozvoli, da se vratim u ispovijedaonicu."

Kad se fra Gaudencije vratio s dopuštenjem, dobri otac zablista u licu od najživlje radosti i gotovo plačući od zadovoljstva reče: "Hvala, hvala!" Više nije mislio na jelo i odmah se povratio da ispovijeda.

A baš je u te dane imao na jednom prstu lijeve ruke strašni čir.

Otac Izaija iz Sarceda (čit. Sarčeda) kaže:

"Koji puta sam mu znao reći: "Oče, kako možete tako dugo ispovijedati?" On mi je uvijek nasmiješen odgovarao:

"Pa vidite, da je to moj život!"

Kad sam mu drugom prilikom spomenuo, da bi s obzirom na svoje slabo zdravlje morao misliti na odmor, on mi odgovori:

"Ne zaboga! To bi bila moja smrt!"

Te su riječi bile predvidjanja i stvarnost, jer kad je uistinu morao prestati sa svojom službom, nastupila je smrt!"

Radi samostanskoga reda morala je crkva biti zatvorena u prve sate poslije podne, a tako isto u odredjeno vrijeme navečer. To je za njega bila prava muka, jer je želio, da pristup k ispovijedaonici bude svakome otvoren kroz čitavi dan do kasne večeri. Zato je veoma mnogo trpio, ali se uvijek podložio poslušnosti i sve stavio u ruke Gospodnje.

Često je znao reći jednome prijatelju:

"Molite Gospodina za me, neka nadahne moje poglavare, da mi dadu što više mogućnosti, da vršim svoju službu. Oni su previše dobri i previše se brinu za moje zdravlje."

Otac Cezarije iz Roviga piše:

"Godine 1931. došao sam za poglavara u Padovu. Kad mi se otac Leopold predstavio, da mi iskaže čin poštovanja, zamolio sam ga, da nastavi svoj apostolat u ispovijedaonici, kao što je činio i dosada. Dodao sam, da na večer, kad su crkvena vrata zatvorena, može pokornike uvesti kroz samostanska vrata, ako ga zamole za svetu ispovijed. On se pokaže silno veselim nad takvom dozvolom. Krasno ga je bilo vidjeti, kako u kasne sate čeka kraj samostanskih vratiju, i ako začuje, da se netko približava, brižno otvara vrata i poziva svojom običnom rečenicom:

"Evo me! Evo me! Izvolite gospodine!"

A kad je radi posljednje teške bolesti morao ostati u samostanskoj bolesničkoj sobi i nije više mogao silaziti u ispovijedaonicu, njegovo je trpljenje bilo neopisivo. Tjelesne boli, koje su ga takodjer žestoko mučile, nisu bile ništa s tom duševnom patnjom.

Jednoga dana, kad više nije mogao suspregnuti svoga žara, sidje, da ispovijedi jednu osobu, koja je bila došla izdaleka, da ga vidi. Ali ga sile ostaviše i htio se povratiti u sobu. Došavši na sredinu stepenica, stane posve iznemogao. Sav je drhtao. Slučajno prodje jedan subrat.

"Ali zašto ste silazili u crkvu, kad ste tako slabi?"

"Šta ćete – odgovori on sa smješkom – čekala me jedna duša, koja je došla izdaleka!"

Morali su ga odnijeti u bolesničku sobu.

TJEŠITELJ ŽALOSNIH Otac je Leopold imao veliki dar, da tješi i umiruje u nutarnjoj tjeskobi.

Jedna je jedina riječ bila dosta, da rastjera mučne oluje i da u duše povrati vedrinu. Tako su jednostavne bile stvari, što ih je govorio! Pa ipak je njegova riječ bila kao nježna ruka, koja miluje i ublažuje najžešće boli. Koliko je suza prolito u njegovoj ispovijedaonici! Najprije suze boli i očaja, a zatim suze radosti radi neočekivane nade, radi vraćenog

mira, koji je čovjek držao zauvijek izgubljenim. Može se mirne duše reći, da je svatko, komu je u Padovi srce pucalo od duševne muke, odmah žurio k njemu, da potraži utjehu i okrepljenje. Osobito, kad je buknuo rat, taj vihor pustošenja, utjecali su se ocu Leopoldu svi, koji su strepili za svoje sinove, što su daleko od kuće bili u pogibelji. Često je i on s njima plakao. Osobito ga je uzbudjivala bol siromašnih majki, ali tada bi iz njegovih blagoslovljenih usti-ju izlazile riječi, što ih je samo on znao reći, a koje su u ranjena srca silazile kao balzam okrepe.

Ovdje ćemo donijeti samo neka svjedočanstva, jer bi sve bilo nemoguće navesti.

Već spomenuti otac Alfonz Orlini piše:

"S najživljom se zahvalnošću sjećam utjehe, koju mi je on pružao uvijek, kad mi je predraga Božja mudrost često poslala teške poteškoće."

Prof. Henrik Rubaltelli:

"U bolnim časovima svoga života, u nesigurnosti ovih nemirnih godina, u uznemirenosti svojega zvanja kao kirurg veoma mnogo puta našao sam mir, vedrinu i okrepu u riječima oca Leopolda.

Svjetski čovjek ili znanstvenjak, najveći i najskromniji, tkogod je ušao u njegovu sobicu, osjetio je u sebi čuvstvo poštivanja, očutio je atmosferu povjerenja; u njemu su se probudili skriti i daleki osjećaji, kao da su nas ta vratašca, koja su se za nama zatvorila, u jedan tren istrgla iz teške i nemirne stvarnosti svakodnevnog života, i pojavili smo se pred čovjekom Božjim lišeni svake zemaljske ljubavi, koja nam se činila kao povreda skromnosti toga mjesta, čistoća okoline, nježnog shvaćanja onoga, koji nas služa.

A otac Leopold, malen i ponizan, ide nam gle usustret kao pred željno očekivanog prijatelja, pun one tihe i vedre strpljivosti, koja razoružava, s onim baš njegovim i samo njegovim riječima:

"Recite samo, recite!... ako mi dopustite... vidi, vidi... oprostite, oprostite... hvala, hvala!"

I njegove su riječi, prožete tolikom poniznošću,

bile svijetlo, balzam, okrepa duši, koju su ushićivale i preobražavale."

A potpukovnik iz Padove A. Santamato piše:

"Otac je Leopold imao lijepo i uzvišeno poslanje, da uvijek donosi mir, duhovnu okrepu i Božji blagoslov svima, koji su imali da padnu pred njima na koljena."

G. Armellini, kapetan iz Padove:

"Moj je ispovjednik otac Leopold više od dvadeset godina duboko poznavao ne samo moju dušu, nego i čitavu moju obitelj u svim pojedinostima našega života. Kod svake teškoće, boli i trpljenja znao je on na divan način izvanredno utješiti i razvedriti srca. Nakon smrti našeg najmilijeg djeteta, koje nam je umrlo malo nakon svoje prve svete pričesti, on me je u toj nesreći utješio uvjeravajući me, da njegov duh uvijek lebdi kraj mene, da me brani od svake pogibelji. I u tisuću sam prilika morao priznati istinitost njegovih riječi. Nebrojeno sam se puta utekao k njemu za pomoć i uvijek sam se vratio obodren."

Msgr. Antun Barzon (čit. Barcon), kanonik stolne crkve u Padovi:

"Koliki se mir zadobivao tamo, u onoj maloj i neuglednoj sobici, koja bi na prvi pogled mogla uzbuditi osjećaj praznine i neutješne izgubljenosti! Ali u njoj se nalazio on, neugledan vanjštinom, on, siromašan kapucin, ponizan sa svima, blag i prijazan, koji se svima klanjao, jer je govorio, da je dužnik svi-ju radi milosti, što može u svakome, koji se k njemu približi, služiti Gospodinu. Ali u onoj goloj sobici, u onoj praznini, koja je izgledala kao sama sjena, djelovalo je veliko čudo.

Dok je pokornik otvarao svoju savjest i sasuo unutarnju bijedu, - a moglo je biti nekoliko ili mnogo, ili sve bolesti siromašnog čovječanstva, - njegovo je lice polako dobivalo jasniji izražaj, postajalo odredjenije, odražavalo se na njem očinstvo, blago gospodstvo i najviša moć. Slušao je, savjetovao, opraštao. Malo riječi, kakva izreka, pogled prema raspelu, kadikad koji uzdah. Sve je bilo obično, ali

nitko nije izašao iz tog duhovnog zagrljaja, da se ne bi osjetio obnovljenim, s ufanjem u srcu, s novim životom. Svaki je odonud odlazio prožet mirom, koji je govorio, da je Bog opet zadobio vlasništvo nad sinom, koji se povratio u očinsku kuću.

Mir je bio njegov dar."

Gospodja Lucija Piateri iz Ravenne pisala mu je 1938. godine:

"Vaše su mi riječi, velečasni oče Leopolde, donijele veliko spokojstvo. Neka Vam Gospodin dade toliko dobra, koliko ste Vi meni učinili mirom, koji je ušao u moju dušu."

Gospodja Andjelina Corra iz Cesio Maggiore (čit. Kora, Čezio Magjore) piše dne 2. rujna 1934.:

"Vaše su utješljive riječi ušle kao slatkoća u moju dušu i učinile su mi mnogo dobra. Ne znam, kako da Vam izrazim svoju zahvalnost. Bog neka Vam stostruko vrati dobro, što ste ga učinili jednoj siromašnoj majci!"

Na grobu oca Leopolda neka je nepoznata ruka ostavila ovaj natpis:

"Oče Leopolde, upoznah Vas jednoga dana, kada je moj duh bio pritisnut najstrašnijom tjeskobom. Vi ste mi rekli sigurnu riječ, po kojoj nadjoh Isusov mir. Dragi oče, izabrani stvore Gospodnji, koji je poslan na zemlju, da tješi žalosne, bdijte i sada nad nama, recite nam i sada riječ utjehe!"

I najuznemirenije duše, koje nitko nije mogao umiriti, čim bi se približile ocu Leopoldu i čule jednu njegovu riječ, vidjele bi, kako nestaje, kao nekim čudom, njihov tjeskobni nemir.

Mnoge sestre Elizabetinke iz kuće matice u Padovi to jednodušno tvrde:

"Otac je Leopold s malo riječi umirivao duše. Znao bi reći: - Budite mirni! Tu ja mislim za Vašu dušu. Tko to sad govori? zar čovjek u svoje ime? Ne! To Isus govori na usta svoga službenika. Dakle pouzdajte se u Isusa! - I te su riječi bile dosta, da u duše sidje neograničeno pouzdanje u Gospodinovu dobrotu i ulije se u njih nebeski mir!"

Jedan gospodin iz Padove piše:

"Godine 1907. izašao sam iz svoje obitelji, da udjem u kuću svoje žene, koja je bila jedinica sa starim roditeljima. Nakon nekoliko mjeseci boravka u novom prebivalištu počelo me obuzimati jako kajanje, što sam ostavio svoje drage roditelje, koje sam vrlo ljubio i ujedno takva čežnja za očinskom kućom, da nisam više mogao naći mira. Svi su na mome uvijek žalosnom licu opažali, da moram biti duboko nesretan, ali razlog nije mogao otkriti nitko, pa ni moja žena, koja je na sve načine nastojala, da me učini zadovoljnim. Nakon koje godine nisam više mogao podnositi i utekoh se ocu Leopoldu, da me savjetuje, što mi je činiti. On mi odmah reče:

"Slušajte, vjerujte mi i pouzdajte se! Sve je to posao djavlov, koji bi vas htio učiniti nesretnim, jer je pogodio vašu slabu stranu. Ne mislite više na to! Molite se i sve će se rasplinuti!"

Njegove su svete riječi vratile odmah vedrinu mojoj duši. Svaka je žalost odjednom nestala, i od toga časa uvijek sam bio tako zadovoljan u novoj obitelji, da se ne bih vratio u staru svoju kuću ni za sve zlato svijeta."

SPAŠEN PO SV. PRIČESTIMA SINA Jedan gospodin iz nekog sela blizu Padove pripovijeda:

"Godine 1938. umro mi je iznenada otac od kapi. To me je strašno utuklo, osobito zato, što nije mogao primiti nikakve vjerske pomoći, a uvijek je vodio slab kršćanski život. Nikada nije polazio u crkvu i vrijedjao je Boga ružnim psovkama.

Osjećao sam, da propadam od žalosti. Jednog sam jutra pošao rano u kapucinsku crkvu, primio svete sakramente i molio Isusa, da se smiluje duši moga pokojnog oca i da me utješi tako, da mi po ocu Leopoldu dade jamstvo o njegovu vječnom spasu, kako je to učinio ženi jednog samoubojice po svetom arškom župniku.

Tada udjem u sobicu časnoga oca, ispričam mu pla

čući, što se dogodilo i zapitam ga, da li se mogu nadati, da je moj otac spašen. On mi je stavljao različita pitanja o pokojnikovu životu i pobožnosti, ali sam nažalost morao uvijek niječno odgovarati. Onda me upita, jesam li se često pričešćivao. Odgovorio sam da jesam.

Otac Leopold ostane nato neko vrijeme u mislima, a zatim mi kao nadahnut s čvrstim uvjerenjem reče, da je moj otac kao glava obitelji bio na jedan osobiti način dionik mojih svetih pričesti i da je po Božjem milosrdju mogao prije smrti učiniti čin savršenog pokajanja pa da je spašen; ipak neka za nj mnogo molim.

Moje su se suze od boli neočekivano promijenile u suze radosnice, i duboki je mir ušao u moje srce. Čvrsto sam uvjeren, da se nikad ne bi dogodila takva promjena u mojoj duši, da nije Gospodin govorio kroz usta svoga sluge.

"BOŽJA SE PRAVDA VEĆ IZVRŠILA!" Jedna gospodja iz Padove piše:

"Moj me muž bio kroz neko vrijeme zanemario, jer se upoznao s nekom drugom ženom, i ja sam žalibože bila njena žrtva. Kad sam vidjela, da ni na kakav način ne mogu promijeniti njegova srca, odem jednog dana ocu Leopoldu i razložim mu svoju teškoću. On me prijazno posluša i utješi govoreći, neka se pouzdam u Boga. Budući da je moj muž nastavio istim životom, povratim se poslije nekog vremena ocu Leopoldu, a on me kao i prvi puta savjetuje, da se pouzdam i da se molim. No kad sam vidjela, da stvari idu sve na gore, i da grješno ljubakanje ne kani prestati, podjoh po treći put k njemu i rekoh mu očajna, da više toga ne mogu podnositi, i da mi život u tim prilikama postaje nemoguć.

Čim sam ja svršila, otac Leopold postane vrlo ozbiljan i činilo se, da je uronio u žalosne misli. Nakon dulje šutnje reče mi čvrstim glasom:

"Evo, - pravda se Božja već izvršila!... Idite kući i sve će biti na svome mjestu."

Te su me riječi duboko potresle i vraćala sam se zabrinuta kući. Ali me stigne muž, sav uzbunjen i smeten. On me plačući zagrli. Ljubavnica je iznenada umrla i njega je ta smrt potresla poput munje. Ušao je u se i povratio mir na domaće ognjište."

PROROČKI DUH Bog je ocu Leopoldu dao duh proroštva. Taj uzvišeni dar Gospodin katkada podjeljuje svojim vjernim slugama, da pokaže, do kako su se visokog stupnja sjedinjenja s njime popeli.

On je tu milost protumačio jednom krasnom poredbom. Rekao je naime jednoga dana svome pokorniku, koji ga je pitao, kako to, da su sveci mogli proricati budućnost:

"To je vrlo jednostavna stvar. Uzmimo, da se nalazimo na podnožju visokog brda. Možemo li vidjeti ono, što je s druge strane? Jamačno ne, jer nam brdo priječi. No ako se počnemo penjati na brdo, pogled nam se stalno širi. Kad dospijemo na vrhunac, vidimo i ono, što je s druge strane samoga brda. Brdo je savršenost, to je Bog. Što više uzlazimo na tu visinu, to se našem pogledu otvara više novih stvari, a kad smo sjedinjenjem s Bogom dospjeli do vrha, ništa više nije sakrito našim očima. No to je povlastica svetih duša. Za nas siromašne grješnike dosta je, da nam Gospodin udijeli svoje milosrdje."

No otac Leopold dospio je vrlo visoko na taj božanski brijeg, i njegovo je oko u gledanju Boga širilo svoj vidik razdirući gustu koprenu budućnosti. To dokazuju mnoga svjedočanstva i brojne činjenice.

Nadbiskup otranski piše:

"Kad sam bio župnik u Adriji, često sam dolazio u Padovu k ocu Leopoldu. Jednog mi dana reče:

"Gospodin Vam je odredio mnogo teži križ!"

Nisam nikakve važnosti polagao na te riječi i zaboravio sam ih, ali kad sam nakon osam godina bio imenovan biskupom, jasno su mi se povratile u sjećanje i pričinile mi se pravim proroštvom."

Spomenuti otac Alfonz Orlini tvrdi:

"Kad sam bio izabran za provincijalnog poglava-

ra venetske provincije, odmah sam pošao k ocu Leopoldu. On mi je čestitao, a zatim mi reče:

"Znate, vi ćete malo vremena ostati na ovoj dužnosti, jer ćete biti izabrani za generalnog poglavara Reda!"

Tada nisam tim riječima pridavao nikakve važnosti, jer su mi se činile kao jednostavni izraz ljubaznosti, ali nisu prošla ni tri mjeseca i ja sam bio izabran za generalnoga Ministra Reda. Mislim da se radi o pravom i stvarnom proroštvu.

Štoviše, ma da je prošlo više od godinu dana od njegove blažene smrti, ja još uvijek osjećam zaštitu, i čini mi se, da se mnoge stvari, što ih je on prorekao, danomice čudesno ispunjaju."

Ustanoviteljica jednog zavoda časnih sestara piše:

"Upoznala sam oca Leopolda godine 1913., kad sam imala nešto preko dvadeset godina. Išla sam s mamom jednoga dana k njemu na sv. ispovijed. Nisam ga nikad vidjela. Čim je izišao iz ispovijedaonice, reče mi na moje veliko iznenadjenje, da podjem s njim u sakristiju. Čim smo ušli, on zauzme dostojanstveni stav, koji je bio u punoj protivnosti s njegovim niskim stasom i reče mi nekako preobražen u licu:

"Dobro pazite na ovo, što ću vam reći. Gospodar ladje ima osnove s vama; odazivajte se uvijek božanskim milostima! Jeste li me razumjeli?"

Onda kao da je zaboravio na moju prisutnost, pokazujući svoje unutarnje zadovoljstvo trljao je ruke u znak radosti i ponavljao, kao da govori sam sa sobom:

"Gospodar ladje ima osnove... osnove...!"

Bila sam začudjena i smetena, ne znajući kakav da smisao dadem tim riječima. Onda još nisam ni sanjala o djelu, što će ga Gospodin izvršiti preko mene. Ustrašena tim riječima, izrečenim od čovjeka, koji je uživao glas svetosti, nisam više imala hrabrosti, da mu se približim i dugo sam bila daleko od njega.

Jednog dana reče otac Leopold nekome svome pokorniku:

"U svoje vrijeme Gospodin će vam dati družicu."

Taj siromašak, koji je negdje od sedme godine bio teško bolestan, u najskrajnjoj bijedi, u pogibli da bude sa svom obitelji istjeran iz kuće od brojnih vjerovnika, odgovori mu:

"Ali oče, zašto mi o tom govorite? Zar ne znate moga položaja? Zar mislite, da bih ja mogao misliti na stvaranje obitelji?"

"Budite mirni - nastavi on sav rasvijetljen u licu - pustite neka radi Gospodin Bog! On će to sasvim sigurno učiniti zajedno sa svojom blagoslovljenom Majkom. Vi ćete ozdraviti, i ako bude potrebno čudo, Gospodin će ga učiniti. On će vas izvesti iz vaše obitelji i dat će vam časno mjesto u društvu. Pouzdajte se u ono, što vam kaže ispovjednik. Ispovjednik ne govori ni mrvice laži niti govori po samovolji. Gospodin Bog mu daje govoriti. Sve će se dogoditi, što sam vam rekao. Niti jedan slog Božji se ne briše!"

I stvarno se sve obistinilo, kako je otac Leopold prorekao.

"SV. JOSIP ĆE UČINITI NEŠTO LIJEPO!" Gospodična Evgenija Berto iz Bovolente (znatno trgovište nedaleko od Padove) potuži se 7. ožujka 1925. na prehladu i morade u postelju. Temperatura je stalno rasla popraćena žestokim bolovima po cijelom tijelu. Naskoro, kad su boli postajale sve jače, osobito u zglobovima, vidjelo se, da se radi o jakoj upali zglobova. Bolest se pogoršala teškom upalom bubrega (nefritis): pojavile su se smetnje na srcu i pokazala se strašna endocarditis - upala srčanih zalistaka. Temperatura, uvijek u najvišem stupnju, nije dala ni trenutka počinka jadnoj bolesnici.

Slučaj je bio vrlo zamršen. Zato je liječnik, koji ju je liječio, dr. Andjeo Marigo, da umiri sebe i obitelj, pozvao iz Padove prof. Borgherinija i pitao ga za mišljenje. Ovaj je nakon pažljivog pregleda izjavio, da je diagnoza dr. Mariga bila točna, pripomenuo, da je slučaj vrlo težak i da bi se svaki čas mo

gao vrlo pogibeljno razviti. Nije dodao ništa više, jer je vidio skrajnju žalost ukućana. No prije odlaska osjećao se dužnim da upozori Olinda, brata bolesnice, da je stanje vanredno teško i da smrt može na doći svaki čas. U najboljem se slučaju tek nakon duljе njege mogu nadati kakvom poboljšanju, a o potpunom ozdravljenju nema ni govora. Medjutim bolesnica mora, što je više moguće, ostati nepomična, da ne utrudjuje srca. I stalno je moraju buditi ne dopuštajući joj, da spava uzastopce više od jedan sat, jer bi dulji san mogao biti sudbonosan. Ako se stvari budu dobro razvijale, moći će se nakon dugog vremena bezuslovnog mirovanja vidjeti, hoće li bolesnica biti u stanju, da se digne i sjedne u krevetu.

Svatko može sebi predstaviti izgubljenost cijele obitelji. Stalno su bili uz postelju drage bolesnice, ali su svaki čas morali prestrašeni izaći iz sobe, jer im srce nije više moglo odoljeti slušajući strašan jauk, koji su sve ljuće boli otkidale s usta jadne patnice.

Prošlo je tako jedanaest dana prave smrtne borbe za sve, kad je 18. ožujka otac, gospodin Egidije, morao ići po prešnom poslu u Padovu. Došavši u grad, mislio je otići u Baziliku sv. Antuna, da se ispovijedi i da svoju siromašnu kćerku stavi pod zaštitu velikog čudotvorca. Kad je sišao s tramvaja, da podje prema svetištu, neka ga neodoljiva sila tjerala, da se popne natrag u kola i da ode u crkvu sv. Križa k svome ispovjedniku ocu Leopoldu. I doista, tako reći ne primijetivši, popne se natrag u kola i ode u kapucinski samostan. Ispovijedio se kod oca Leopolda kao obično, ali mu nije ništa rekao o jadnom stanju svoje kćeri. Otac Leopold mu ipak u srcu pročita duboku bol, koja ga je mučila, i brižno ga upita:

"Gospodine Berto, kako to, da niste u svom običnom raspoloženju? Što vas rastužuje?"

Žalosni mu otac jecajući otkrije svu nesreću i pokrije rukama oči, da sakrije suze, koje su mu curkom curile.

Otac Leopold, uvijek spreman da se gane na ljudske nesreće, ostade hladan u svome vedrom miru i smiješeći se reče:

"Gospodine Berto, ništa se ne bojte! Imajte pouzdanja, kao što ste uvijek imali! Sutra je blagdan svetoga Josipa; ja ću se sjetiti vaše kćeri kod svete mise i ona će ozdraviti. Čim ozdravi, neka odnesu sv. Josipu jedno srce. Da li mi vjerujete?"

"Da, oče, - odgovori gospodin, - ja vjerujem vašim riječima."

I odmah u srcu osjeti neobičan mir i spokojstvo s čvrstim pouzdanjem, da će njegova kćerka sutradan biti zdrava. Odmah se vrati kući, ispriča, što mu je rekao otac Leopold i svi se jako utješe.

Medjutim dodje noć i donese povećanje temperature, još ljuće boli, grčevitu uznemirenost jadne bolesnice.

Ujutro 19. ožujka, na dan sv. Josipa, u 6 sati, upravo dok je otac Leopold služio svetu misu, vidje majka, koja je bdjela nad bolesničkim krevetom ljubljene kćeri, da lice, koje je prije bilo plavo od navale krvi radi groznice, počinje blijediti: groznica se počela gubiti. Srce joj zaigra i reče u sebi:

"Gle obistinjuju se riječi oca Leopolda!"

I bilo je tako! Evelina je bila ozdravljena!

Odmah su pozvali liječnika, a on nije mogao vjerovati svojim očima i dobra se tri puta htio toplomjerom uvjeriti, da li je temperatura stvarno nestala. Govorio je, da je to nemoguće. Izvan sebe od začudjenja pažljivo je pregledao bolesnicu i pronašao, da je u takvom stanju, da bi je odmah mogao proglasiti klinički ozdravljenom. Kroz malo dana nestali su znakovi strašnih bolesti. Evelina je naskoro ostavila postelju i na Uskrs (12. travnja) je savršeno zdrava, na neizmjernu radost svih svojih milih, bila kod zajedničkog ručka.

Gospodin Berto odmah pojuri u Padovu, da javi izvanredan dogadjaj ocu Leopoldu, koji sav veseo zavikne:

"Gospodine Berto, zar vam nisam rekao, da sveti Josip čini lijepe stvari?"

Gospodična se Evelina od toga dana nije više tužila ni na kakvu smetnju ni u zglobovima ni u srcu, ma da je svakodnevno obavljala teške poslove i katkada poduzimala izlete na visoka brda.

Dogadjaj je svuda pobudio veliki utisak. Dr. Marigo je ostavio jedan dokumenat, u kome opisuje bolest, njezin tok i neočekivano ozdravljenje. U više je navrata javno rekao, da je pred tom činjenicom ne moguće ne dopustiti opstojnost Boga, gospodara prirodnih zakona.

Kad je jedan poznati industrijalac iz Conegliana (čit. Koneljana), koji je bio daleko od Boga, čuo gospodina Berta pripovijedati o čudesnom ozdravljenju njegove kćeri, bio je tako duboko potresen, da više nije našao mira. To je bio početak njegova obraćenja, jer se nakon kratkog vremena povratio Gospodinu, napustio svijet i zatvorio se u samostan.

PROTIV PLESA U jednom selu blizu Padove bila je ustanovljena plesna družina i kroz više je godina smućivala selo griješnim zabavama.

Kad je župnik na sve načine pokušavao navesti te lakoumnike, da prestanu sa svojim radom, koji je nanosio toliko zla župi i susjednim selima, ali je sve bilo uzaludno. Ti su bijednici bez straha nastavili svoj posao gledajući samo na materijalnu korist.

Kad je otac Leopold saznao sve smutnje, što ih je prouzrokovala ta družba, pozove godine 1925. jednog iz sela i reče mu:

"Idite brzo k predsjedniku plesne družine i recite mu, da odmah prekine sa svojim žalosnim poslom, inače je Gospodin odlučio, da razvali njegovu kuću i svi će poginuti pod ruševinama."

Ovaj odvažno podje, da javi što mu je bilo naloženo. Krivac je bio silno potresen, jer je znao, da otac Leopold ne govori uzalud i odmah se povukao iz službe te nikad više nije htio ništa čuti o plesu. Neki članovi ipak nisu htjeli prestati, nego su se udružili sa seoskim gostioničarom i organizirali novu plesnu svečanost. Nesretnici, kamo sreće da nisu to-

ga nikad učinili! Nekoliko dana iza zabave umre iznenada novi predsjednik družine, umre gostioničarev sin i jedan nećak. Tada odlučiše raspustiti družinu.

Bila je to očito ruka Božja.

"GOSPODIN BOG ĆE VAM UMNOŽITI ŽITO!" Gospodin Herbert Angelini (čit. Andjelini) iz jednog sela bizu Padove piše:

"Godine 1927. snašle su mene i moju obitelj teške poteškoće radi vrlo oskudne žetve. Već sam bio izmjerio žito i bilo ga je vrlo malo!

Podjem ocu Leopoldu i ispripovijedim mu svoj žalosni položaj. Dobri me otac najpažljivije sasluša i reče mi:

"Pazite dobro što ću vam reći! Gospodin Bog će vam umnožiti žito! Uhvatite me za riječ i rukama ćete pipati, što sam vam rekao! No nikome ni riječi o tome! Jesmo li se razumjeli?"

Nisam rekao ništa, ali sam u duši bio zbunjen radi toga, što sam čuo, i na dnu srca kopkala je sumnja. Otac Leopold pročita tu sumnju pa nastavi:

"Gospodin Bog je svemoguć! Meni samome je dva ili tri puta umnožio svete hostije u ciboriju, kad ih nisam imao dosta, da pričestim vjernike."

Na te riječi osjetim, da mi se u srcu radja duboka vjera u riječi blagoslovljenoga oca i odem zadovoljan. Kad sam nekoliko dana poslije ponovno vagao žito, nadjem na svoje začudjenje i gotovo preneraženje, da imam deset kvintala žita više. Kažem "preneraženje", jer čovjek grješnik drhće pred tako očitim Božjim posredovanjem!

Čim mi je bilo moguće, podjoh, da dogadjaj ispripovijedim ocu Leopoldu. On me posluša vrlo zadovoljan, a onda se najednom uozbilji i reče:

"Ponizimo se pred Gospodinom Bogom! Mi možemo biti pravi početnici samo grijehu. Jedino grijeh je naše vlasništvo."

"ITALIJA ĆE HITI U MORU VATRE I KRVI!" Dne 23. ožujka 1932. dodje nakon dugog vremena k ocu Leo-

poldu jedan gospodin iz Padove, njegov prisni prijatelj. Čim je ušao u njegovu sobicu primijeti, da je otac Leopold veoma rastužen.

"Oče, što je? - upita ga - zar vam možda nije dobro?"

"Ne, ne dobro mi je."

"Zar vam se možda dogodila kakva nesreća?"

"Ne, ne nije mi se ništa dogodilo" - odgovori on opet, no tada briznu u grčeviti plač.

Gospodin je bio vrlo ganut i silio je oca, da mu reče uzrok tolike žalosti. Konačno on reče:

"Prošle noći, dok sam se molio, Gospodin mi je otvorio oči i vidio sam Italiju u moru vatre i krvi!"

Kad je to rekao, pokrije oči rukama, a govoraše kroz suze:

"Dao Bog, da sam se prevario!"

Tako je ostao neko vrijeme. Onda se uspravi, načini odlučnu kretnju rukom i čvrsto reče:

"Ne nisam se nažalost prevario! Italija će biti u moru vatre i krvi!...."

Od toga dana svaki puta, kad se govorilo o žalosnim vremenima ili o mračnim predvidjanjima za budućnost, on bi uvijek, prekrivši lice rukama, uzdahnuo i uskliknuo:

"Neka se Bog smiluje Italiji!"

KAO UDOVICA IZ NAIMA

Godine 1932. prijetila je gospodji Elizi Fiorazzo Salerni (čit. Fioraco Salerni) iz Padove velika nesreća. Njezina je sina jedinca napala vrlo jaka duševna kriza tako, da je prof. Borgherini odlučio, da ga se pošalje u bolnicu za umobolne.

Nesretna je majka bila duboko utučena i nije znala, kako da si pomogne, jer joj je sin uz ostalo bio i jedina mogućnost života. Sama Providnost nadahne joj misao, da se obrati na oca Leopolda.

Dobri je otac bio vrlo potresen, kad je čuo njezinu tešku nesreću. Dugo je ostao u mislima, a onda mu se lice iznenada rasvijetli i zadovoljno reče:

"Gospodjo, razvedrite se! Danas smo u svetoj misi čitali dogadjaj udovice iz Naima. I vi ste udovica, i vi imate sina jedinca. Isus mora i s vama imati smilovanja! Pouzdajte se! Vaš će sin ozdraviti!"

Doista je Isus govorio kroz usta svoga sluge, jer kad se gospodja vratila kući, sin joj je bio savršeno spokojan i miran. I od toga se dana nikada više nije tužila ni na najmanju njegovu duševnu smetenost, iako je on obavljao duge i mučne poslove svoje službe.

"JA ĆU MOLITI ZA VAS!"

Jedan svećenik kapucin, otac Pankracije iz Campese (čit. Kampeze) pripovijeda:

"1933. sam još kao student teško bolovao od poliserozitisa i enteritisa. Dugotrajna bolest uz različite teške komplikacije tako je iscrpla moje sile, te je nestalo svake nade, da ću ozdraviti. Jednog mi dana netko reče, da su liječnici izjavili, da mi više nema spasa i da ću živjeti najviše još mjesec dana.

Uveče mi kao obično dodje u posjete otac Leopold. Ispripovijedim mu, što su mi rekli i izjavim, da sam se posve predao u volju Božju. On me pažljivo posluša, a onda se uspravi i odlučno mi reče:

"Ne! Vi ne ćete umrijeti. Ja ću moliti za vas! Vi morate ozdraviti! Jeste li razumjeli? Vi imate mnogo raditi. Jesmo razumjeli? Ne trebate se bojati blize smrti. Znate, budite mirni, molim vas!"

Ja sam ostao kod toga, da sam zadovoljan, da umrem, ali me on prekine i nastavi s čvrstom sigurnošću:

"Ne, ne! Nemojte tako govoriti! Vi morate ozdraviti, da činite dobro. Jeste li razumjeli? Recite: jeste li razumjeli?"

"Da, razumio sam", odgovorio sam, da mu udovoljim, ali sam imao slabo ufanje.

Malo kasnije podvrgao sam se jednoj operaciji. Čitavu sam zimu loše proveo, ali u proljeće mi je počelo bivati bolje. Kad me u lipnju pregledao prof. G. Zancan (čit. Cankan), reče mi zadivljen mojim stanjem:

"Kad sam vas počeo liječiti, nisam imao nikakve nade, da ću vas spasiti. Sad se nalazim pred neočekivanim ozdravljenjem, pred nekakvim čudom. To je prst Božji, inače vi ne bi ozdravili."

Otada je moje zdravlje uvijek bilo najbolje. Sad mogu mnogo raditi i nadam se, da ću izvršiti sve ono dobro, koje si je otac Leopold obećavao od mene."

"JOŠ OVE GODINE BIT ĆETE USLIŠANI!"

Gospodin G. Armellini iz Padove pripovijeda:

"Moja je siromašna obitelj, sastavljena od moje žene i sedmero male djece, nakon neprekinutog niza nesreća, bolesti i nezgoda, trebala jednu veliku milost, koju je bilo teško dobiti. Ja sam naime htio, u vrijeme opće nezaposlenosti, dobiti zgodno i stalno mjesto i to u našem gradu, blizu svojih dragih, koji su tako nužno trebali moje novčane i duševne pomoći.

Početkom prosinca godine 1933. razložim svoju potrebu ocu Leopoldu. Nisam mu sakrio svoju malodušnost i utučenost.

On me pažljivo saslušao i dugo razmišljao. Onda mi reče:

Dragi prijatelju, neklonite duhom! Molimo zajedno, s pouzdanjem, i budite sigurni, da ćete još ove godine biti uslišani!"

I obistinilo se, kako je časni otac prorekao. Mi smo u obitelji pouzdano molili, i ja sam 21. prosinca dobio željeno mjesto.

Ali me čekala nova kušnja. Strašna novčana nesreća bacila me, može se reći, na ulicu. Bol mi je tako ozbiljno zaprijetila zdravlju, da su se mojali zamoj život. Nesretna je moja obitelj bila u pogibli, da potpuno izgubi staru očevinu. Bile su naime podignute tužbe protiv moga poštenja u trgovini.

Otac Leopold, koji je do dna poznavao činjenice i vidio moju pravednost, ponovno je i ponovno uvjeravao moju ženu, koja je gotovo bezutješno plakala, govoreći joj:

"Pouzdajte se u Providnost! Gospodin Bog je sve vidio i sve zna! Pustite, neka On radi! Proći ćete s djecom nad pravim ponorom, ali ne ćete pasti! O tom vas uvjeravam u ime Božje!"

Prošli smo najopasnije momente. Često je zaprijetio potpuni slom, ali smo mi uvijek pouzdano molili i svako jutro slušali svetu misu, kako nas je otac Leopold uputio, i sve se zamalo svršilo na najbolji mogući način, baš kako je on prorekao.

"JOŠ VAM OSTAJE MNOGO GODINA ŽIVOTA!"

Gospodja A. Selvaggini (čit. Selvadjini) iz Venecije bila je 1934. u teškoj životnoj opasnosti radi otrovanja u crijevima. Zbog krivog liječenja nadošle su strašne komplikacije i nastali brojni čirevi. Sirotica je mislila, da će poludjeti od boli. Obrati se na oca Leopolda i on joj napiše:

"Ništa se ne bojte! Znajte, gospodjo, i dobro zapamtite, što ću Vam reći: Ostaje Vam još mnogo godina života! Oporavit ćete se! Budite dakle mirni u duši! Isus i Marija su s Vama."

Ozdravljenje je bilo gotovo trenutačno, i nakon deset godina gospodja tvrdi, da od toga dana nije imala nikakve smetnje.

"SJETIT ĆU VAS SE KOD SV. MISE I VI ĆETE OZDRAVITI."

Gospodja Ada Anselmi iz Padove piše:

"Otkako sam 1934. rodila dijete, ostadoše mi teške smetnje, koje su me nekoliko godina mučile. Dva puta sam bila u bolnici, ali je sve liječenje ostalo bez uspjeha. Povrativši se kući odlučila sam, da nikad više ne stupim u bolnicu i da čekam volju Božju. Ali su boli postajale sve jače, a pratila ih je visoka temperatura. Moj muž pozove dva profesora medicine, da me pregledaju i da se posavjetuju. Oni su pronašli jednu tešku infekciju te su izjavili, da sam u velikoj opasnosti i da bi se mogla pokušati operacija, ali da ne preuzimaju odgovornost za uspjeh. Imala sam 26 godina. Pomisao, da moram zauvijek napustiti svoje dijete i dragoga muža, parala mi je srce.

Jednog dana pohodi me jedna gospodja i predloži mi, da bi moj slučaj iznijela pred oca Leopolda. Ja sam s time bila vrlo zadovoljna, i ona je sutra ujutro doista otišla k časnome ocu. On joj dade medalju Blažene Gospe i reče, neka imam veliko pouzdanje.

Nekoliko dana poslije toga imala sam veliku sreću, da vidim samoga oca Leopolda kraj svoga kreveta. On me ispovijedio, blagoslovio i rekao mi, da se dam operirati; i neka se ništa ne bojim, jer će on kod svete mise moliti za me i ja ću ozdraviti.

Od toga se časa sve promijenilo. Ušla sam u bolnicu, da se dam operirati. Profesor me upita, jesam li doista odlučila, da stavim život na kocku. Ja mu odgovorim, da se ništa ne bojim, jer će sve dobro proći. Operacija, koja je trajala dobra tri i po sata, sretno uspije i ja sam za kratko vrijeme izašla iz bolnice potpuno zdrava i nikad se više nisam tužila ni na kakvu bol. Svi su profesori bili začudjeni nad tako neočekivanim svršetkom.

Čim je bilo moguće, pošli smo moj muž i ja sa sinčićem u kapucinsku crkvu, da zahvalimo ocu Leopoldu. On nas je radosno primio i dugo je milovao moje drago dijete. Htjela sam skinuti s vrata svoj zlatni lančić i pokloniti ga dragom ocu, ali mi on reče, da ga poklonim Blaženoj Gospi. Tada nas blagoslovi i sretne otpusti."

"KAD UDJETE U SOBU, MALIŠ ĆE OZDRAVITI."

Pripovijeda jedan gospodin iz Padove:

"Godine 1936. oboli jedan moj unuk od upale pluća u vrlo teškom obliku. Mališ je bio pri kraju života. Majka u očaju, stalno plače. Duboko potresen odem k ocu Leopoldu i preporučim mu maloga bolesnika.

Čim je časni otac čuo o čemu se radi, reče mi s čvrstim uvjerenjem:

"Gospodine, budite mirni! Podjite k svetome Antunu i slušajte svetu misu, a onda žurite k malome unuku! Kad budete ulazili u sobu, groznica će nestati, i mališ će biti zdrav!"

Tako se dogodilo. Podjoh i baziliku sv. Antuna, da slušam sv. misu, a potom jako zadovoljan pojurim unuku. Čudnovato! Čim sam stupio u sobu, groznica je nestala, i bolesnik je bio savršeno zdrav.

"IDITE U BOLNICU I SVE ĆE DOBRO PROĆI!"

Gospodja Ana Gazzi (čit. Gaci) iz Stellata Po (kod Ferare) imala je 1936. postati majkom. Mnogo je dana ležala u postelji u teškim mukama. Kad je općinski liječnik vidio njezin uznemirujući položaj, više puta je savjetovao, da je odmah otpreme u bolnicu. No gospodja Gazzi je poznavala oca Leopolda i nije htjela prihvatiti te odluke, dok mu nije pisala, da čuje njegovo mišljenje. Medjutim su liječnik i ukućani vidjeli, da njezin položaj postaje sve opasniji, pa su je zaklinjali, da popusti, da je odvezu u bolnicu. No ona ne htjede o tome ni čuti. Neki ju je nutarnji glas nukao, da čeka.

Konačno stigne iz Padove od oca Leopolda brzojav:

"Idite u bolnicu; sve će dobro proći."

Puna pouzdanja u riječi časnog oca, gospodja se Gazzi dade otpremiti u bolnicu.

Čim je došla, pregleda je primarius prof. Doni i uvidjevši težinu slučaja reče odmah mužu i roditeljima, da više gotovo nema nade u spas. Medjutim su boli postajale neprestano sve ljuće, i temperatura je stalno bila vrlo jaka. Pošto je profesor pokušao sve što mu je znanost savjetovala, izjavi, da bolesnicu može samo čudo spasiti. Svi rodjaci bijahu oko njene postelje i plakahu ne vjerujući u njen spas. Ona naprotiv bijaše mirna, sigurna, da će se čudo, što ga je obećao otac Leopold, dogoditi.

I čudo se dogodilo. Protiv svih ljudskih predvidjanja gospodja Gazzi sasvim naravno rodi kćerkicu. Svi su bili zadivljeni, i priznaše, da je to jasno Božje posredovanje. Dugo vremena se u bolnici u Ferrari govorilo o tom izvanrednom dogadjaju.

Ali je otac Leopold još više znao. Prije nego su

mu gospoda Gazzi mogli priopćiti svoju radost radi primljene milosti, on im iz Padove pošalje ovaj brzojav:

"Čestitam na rodjenju kćerkice!"

Milost je bila potpuna, jer je gospodja Gazzi, iako je dugim trpljenjem gotovo potpuno bila iscrpljena i premda bi po riječima liječnika trebala duge njege, nakon cigla četiri dana otišla iz bolnice potpuno oporavljena.

U znak zahvalnosti za toliku milost, sretni su roditelji htjeli, da se njihova kćerkica zove Leopoldina. Čim je bilo moguće, odnijeli su je u Padovu i pokazali ocu Leopoldu, koji ju je, duboko ganut, uzeo na ruke i poljubio.

"POVRATITE SE KUĆI I BIT ĆETE ZDRAVI!"

Ista gospodja Gazzi iskusila je i jednom drugom prilikom, kako je otac Leopold, nadnaravno nadahnut, znao čitati budućnost.

Ona je 1939. dobila jedan tumor, koji je tražio tešku operaciju. Već su bile obavljene nužne pripreme, da udje u bolnicu, ali je ona htjela prije poći u Padovu, da čuje mišljenje oca Leopolda.

Čim je dragome ocu izložila svoje žalosno stanje, reče joj on potpuno sigurno:

"Ne trebate ići u bolnicu; vratite se kući i bit ćete zdravi."

Gospodja, ohrabrena tim riječima, ispripovijedi mu takodjer tužan položaj svoga muža, koji je toga dana imao biti otpušten iz službe.

"Ni s tim se nemojte uznemirivati" - odgovori joj otac Leopold, - "Vaš će muž biti opet primljen kod iste tvrtke."

Uvjerena, da će se sve to obistiniti, gospodja se Gazzi vrati kući. Bolovi počnu odmah opadati, i ona je za kratko vrijeme bila potpuno zdrava. Liječnik je ustanovio, da više nema ni traga kakvom tumoru. Iste večeri, kad se vratila kući, dodje od tvrtke, kod koje je njezin muž radio, odluka, kojom se opoziva otpuštanje i poziva ga se natrag u službu.

NEISCRPIVA DOBROTA

Gospodja Marija Zanirati (čitaj Canirati) iz Stellata Po piše:

"Moja je kći tri godine trpjela od zglobobolje u hrptenjači i usprkos svim liječenjima stanje se uvijek pogoršavalo. Nije mogla raditi ni najmanjega posla, a polako je gubila snagu, da načini ikakav pokret. Kad ju je pregledao jedan stručnjak, dao nam je tužan odgovor, da je ozdravljenje gotovo nemoguće.

Godine 1939. dodje mi u snu nadahnuće, da odem u Padovu k ocu Leopoldu. Istoga jutra podjem na put. Čim sam stigla pred časnoga oca, osjetim, kako mi se u srcu budi neograničeno pouzdanje i tvrda vjera, da će svaka moja želja biti uslišana. Plačući mu ispripovijedim, što se dogodilo mojoj kćeri. Moja je majčinska bol silno potresla oca Leopolda. Malo je razmišljao, a onda mi reče:

"Još danas ćete dobiti milost! Budite veseli: vaša će kćer ozdraviti! No primajte svake nedjelje svetu pričest!"

To me ohrabri i ja otkrijem dragom ocu drugu ranu svoga srca. Jedna se moja sestra radi obiteljskih nezgoda nalazila u jadnim novčanim prilikama. On mi odmah odgovori:

"Ništa se ne uznemirujte! Vaša će sestra promijeniti položaj i Providnost je ne će napustiti!"

Bila sam duboko dirnuta tako neiscrpivom dobrotom, ali moje srce još nije bilo zadovoljno. Još me jedna stvar žalostila, ali više nisam imala smjelosti, da je kažem. Dobri otac prozre moju dušu i s očinskom me dobrotom pozove, da mu otvorim cijelo svoje srce. Rečem mu, da jedan moj nećak ima iz rata u tijelu jedno tane, koje mu se zabilo blizu srca. Nisu ga mogli izvaditi, a stalno mu prouzrokuje boli. Jadnik bi mogao svaki čas umrijeti.

Otac Leopold ostane dugo u mislima, a tada mi ljubaznim glasom, kao da želi ublažiti značenje svojih riječi, reče: "Ne, gospodjo, to ne!"

Lijepo mu se zahvalim za dvije dobivene milosti i izadjem iz njegove ispovijedaonice. Ostadoh još ne

ko vrijeme u crkvi, da zahvalim Gospodinu za utjehu, što ju je moje srce očutjelo. Nakon kakvih deset minuta pojavi se na jednim pokrajnjim vratima otac Leopold, dade mi znak, da se približim, i reče mi sav veseo:

"Gospodjo, i to će vam biti udijeljeno. Vašem će nećaku biti bolje, i Božja će Providnost bdjeti nad njim!"

Tolika me dobrota silno uzbudila i nisam mogla naći dostatnih riječi, da mu izrazim svoju zahvalnost. Suzama zahvalnicama okvasila sam njegovu blagoslovljenu ruku.

Sve se dogodilo, kako je on prorekao. Čim sam došla kući, na svoje najveće začudjenje nadjem kćerku, kako pere rublje. Od toga se časa nije više tužila ni na kakvu bol. Tri dana nakon toga dobijem od sestre pismo, da je jedna neočekivana sreća sredila njezino gospodarsko stanje. Moj mi je nećak isto tako javio, da su njegove boli prestale, i da može kao i prije obavljati svoje poslove."

"SINČIĆ ĆE OZDRAVITI" Odvjetnik Augustin iz Monselice (čit. Monseliče) pripovijeda:

"1939. godine oboli moj trogodišnji sinčić Sergije. Liječnik, koga smo pozvali, izjavi, da se radi o upali pluća. Vrućina je bila visoka.

Drugo jutro odjurim ja autom u Padovu k ocu Leopoldu i kažem mu silno ožalošćen:

"Oče, moj sin Sergije ima upalu pluća; pomozite nam vi!"

"Budite mirni, - odgovori on - dijete će ozdraviti. Čim ozdravi, javite mi!"

Pun pouzdanja vratim se kući. Odmah udjem u sobu i nadjem Sergija kako mirno spava. U 8 sati dodje liječnik. Bio je zabezeknut, kad je vidio, kako dječak pravilno diše. S našim ga je dopuštenjem probudio i pažljivo pregledao. Nije našao nikakvog znaka vrućice ni traga upale pluća. "Čudno, čudno... - mrmljao je - ne razumijem... uopće ništa!"

Ono što nije mogao razumjeti liječnik, to smo razumjeli mi. Otac nam je Leopold pribavio veliko čudo."

"BIT ĆETE POTPUNO ZADOVOLJENI" Dr. Petar Carenza (čit. Karenca) piše iz Rima:

"Moja žena Viktorija Di Giuro (čit. Gjuro) nadje se nakon petog poroda radi velike organske slabosti, malokrvnosti i upale bubrega u žalosnom zdravstvenom stanju. Ginekolog prof. D'Aprilia reče mi, da kod eventualnog novog porodjaja ne bi preuzeo odgovornosti za moju ženu, jer bi joj taj, bez sumnje, bio sudbonosan. Mi smo imali samo četiri sinčića, jer su nam dvije kćerke bile umrle, pa su naša rastužena srca silno željela imati još jednu kćerkicu. Zato se s pouzdanjem još jednom prepustimo Božjoj Providnosti. Ali mi je stanje moje žene brzo prouzrokovalo toliku zabrinutost, da sam, da se umirim, odlučio iznijeti žalostan slučaj pred oca Leopolda.

Došavši 28. siječnja 1937. u Padovu pošao sam odmah k časnome ocu, izložio mu stanje svoje duše i zaklinjao ga, da mi od Gospodina isprosi milost, te se mojoj supruzi ne dogodi nikakva nesreća.

On mi obeća, da će rado moliti za moju ženu, a za tim podigne oči prema nebu i kao zanešen reče mi sa sigurnošću:

"Idite samo mirno i uvjerite svoju gospodju, da će sve do konca dobro proći, bez potrebe ikakvog posredovanja, i da će nakon poroda ona potpuno ozdraviti od svih svojih poremećaja."

Potaknut tolikom dobrotom nastavim:

"Oče, od svega vam srca zahvaljujem. No mi bi željeli, da nam se rodi djevojčica, da utišamo svoju bol nad smrću dviju kćeri."

Dobri otac, s istom dobrotom i vedrinom kao i prije, odmah doda:

"I u tom ćete biti potpuno zadovoljeni!"

Možda sam bio previše dosadan, ali se nisam mogao suzdržati, da ne rečem:

"Oče, ja čvrsto vjerujem sve, što ste mi rekli, ali hoće li moja žena biti o tom osvjedočena ili će možda misliti, da sam te riječi ja izmislio, da je umirim? Ne bi li trebalo, da mi vi u svojoj dobroti ne pišete to, što ste mi usmeno rekli?"

"Bez daljnjega!" reče on.

Miran i uvjeren, da mu je ono, što mi je rekao, bilo od Boga nadahnuto, uzme pero i napiše mojoj ženi sve, što je meni usmeno rekao: neka naime ima puno pouzdanje u Gospodina, da će sve dobro proći, pa da će želja za kćerkom također biti ispunjena.

Otac se Leopold nije prevario. 1.ožujka 1937. rodi se sretno toliko očekivana kćerka, kojoj smo uz imena pokojnih sestrica nadjeli ime Leopolda, u trajnu uspomenu na primljenu milost. Povrh toga u potpunu potvrdu svega, što mi je on prorekao, moja je žena od toga dana bila sasvim oslobodjena svih svojih smetnja.

Skupocjeno pismo, što ga je pisao otac Leopold i koje nam je proricalo tolike milosti i dobrote, ljubomorno čuvamo u okviru, kao najčasniju relikviju.

"OVO JE DIJETE STVORENO ZA NEBO." Jednog dana dodje k ocu Leopoldu jedna majka s bolesnim sinčićem, da ga on blagoslovi.

Dobri je otac dugo molio nad malim bolesnikom, nježno ga blagoslovio i pomilovao, a zatim, okrenuvši se prema majci, koja je sva u strahu iščekivala jednu njegovu riječ, reče polako:

"Gospodjo, uvijek moramo biti spremni, da izvršimo volju Božju. On uvijek odredjuje i uredjuje na naše dobro. Ovo je dijete stvoreno za nebo; zemlja je za nj previše ružna."

Malo dana nakon toga djetešce je odletjelo u nebo i siromašna je majka i u svom neizmjernom bolu našla veliku utjehu u proročkim riječima oca Leopolda.

"NEMOJTE SE DATI OPERIRATI, I ONAKO ĆETE OZDRAVITI." 1916. godine gospodja Amelija Bressan trpje

la je teške boli u jednom uhu. Pošto ju je pregledao specijalista Borelli, pokazalo se, da je neophodno nužno podvrći se operaciji. Prije nego se odlučila na to, gospodja podje da pita za savjet oca Leopolda, koji joj odgovori:

"Imajte vjere! Nemojte se dati operirati i onako ćete ozdraviti."

Tako se i dogodilo, jer za kratko vrijeme bez ikakvog liječenja svaka bol iščezne.

Od toga vremena ona nije imala više prilike vidjeti patra Leopolda, jer se bila preselila u drugo mjesto.

1933. godine, kad se jedna njezina prijateljica razgovarala s patrom Leopoldom, preporuči je njemu, jer je bila bolesna. On je rekao samo:

"Ah, sirotica! Sad već..."

Zaista, za kratko vrijeme ona umre.

"NE ĆE VAM UČINITI NIŠTA ZLA." Godine 1935. imao je gospodin Alojzije Gasparini iz Bassana raspravu s fašističkom organizacijom iz Udina. Htjeli su, da on dade organizaciji 100.000 kvadratnih metara svoga terena za gradnju solariuma. On je bio voljan dati samo 10.000 m^2, što je bilo dovoljno za gradnju, i htio je, da se nakon procijembe zemljišta darovnica publicira, dok je organizacija htjela, da darovanje ostane tajno.

Stvari su došle do takve napetosti, te se činilo, da Gasparinu prijeti zatvor. Iznenada bude pozvan od prefekta Udina. To ga je zaprepastilo i on ode, da upita za savjet oca Leopolda, koji mu je nakon kratkog razmišljanja rekao: "Budite smioni s onim ljudima, govorite jasno i ne bojte se ničega; ne će vam učiniti ništa zla. U to vas uvjeravam u ime Božje."

Ali gospodin Gasparini bijaše tako uzbudjen, da nije osjećao snage ni da bude smion ni da govori jasno. Pa ipak podje k prefektu (Udina). Iznenada osjeti, kako mu se u duši radja tolika energija na kakvu ne bi nikada ni sanjao i odgovori u brk onim nasil-

nicima. Prefekt je naredio, da dodje policija pa da ga uhapsi, ali je on ostao čvrst u svojim pravima, i konačno su fašisti morali popustiti, točno kako je prorekao otac Leopold.

"I OVAJ ĆE SAMOSTAN BITI TEŠKO POGODJEN."

Više puta je otac Leopold s manje ili više jasnim riječima dao znati, da će kapucinski samostan u Padovi biti porušen, a 1940. je to jasno rekao.

U lipnju te godine upita gospodin Franceschini (čit. Frančeskini) Alvise iz Padove oca Leopolda, hoće li njegov grad biti pogodjen od zračnog bombardiranja, a on odgovori:

"Hoće, i to mnogo puta!"

"A ovaj samostan?" upita opet gospodin.

"Nažalost i taj će samostan biti teško pogodjen!"

Tužno proroštvo imalo je svoje tragično obistinjenje. Grad Padova grozno je prepatio od zračnih bombardiranja, koja su prouzrokovala strašne ruševine i vrlo brojne žrtve.

Dne 14. svibnja 1944. pet je velikih bombi sa silnom razornom snagom pogodilo kapucinsku crkvu i samostan. Crkva je gotovo potpuno razorena, a i samostan je dobrim dijelom porušen. Čudesno je ostao pošteđen kip Blažene Djevice i sobica, u kojoj je ispovijedao otac Leopold. Žrtava nije bilo. Bez sumnje je otac Leopold isprosio od Gospe spas svojoj braći.

Moglo bi se nabrojiti vrlo mnogo takvih činjenica, koje pokazuju, kako je časni otac po Božjem nadahnuću jasno čitao budućnost.

POZNAVANJE SRDACA

Otac Leopold imao je jedan drugi duhovni dar: poznavanje srdaca. Kao sv. Arski Župnik, kao bl. Cafasso (čit. Kafaso), kao brojni drugi sluge Božji, tako je i on pogledom prodirao u dubinu duša i tamo otkrivao najsakrivenije tajne.

Katkada je mogao prozreti stanje duše po svome silnom iskustvu o ljudima i stvarima; a često je to

bilo unutarnje rasvjetljenje, koje mu je otvaralo pokornikovu dušu, da je u njoj čitao kao u otvorenoj knjizi.

O toj stvari postoje vrlo brojna svjedočanstva. Spomenut ćemo samo neka.

Prof. Andjeo Zambaldo (čit. Cambaldo) iz Tergnaga (čit. Ternjaga) tvrdi:

"Otac je Leopold jasno čitao u dubini savjesti. O tom sam se više puta osvjedočio, jer kad sam se htio kod njega ispovijediti, a imao sam samo male pogreške, on bi mi rekao, prije nego sam ja otvorio usta:

"Vi ne trebate ispovijedi; idite samo na svetu pričest."

A kad sam naprotiv stvarno imao potrebu, da se pomirim s Gospodinom, on bi me očinski pustio, da mu otvorim svoje srce. To me je uvijek silno prenerazilo."

Msgr. Antun Barzon, kanonik stolne crkve u Padovi pripovijeda:

"Mnogo puta sam imao osjećaj, da otac Leopold čita sve ono, što se dogadja u mojoj duši.

On nije volio mnogo raspravljanja: odmah je pružao podatke i razjašnjenja, koja su bila dovoljna, da dadu razumjeti, da on, otac i liječnik, pozna bolest i bolesnika. Ne samo da pozna općenito grijeh svakog pokornika, nego i njegovu odgovornost, njegovu slabost ili bolest; zato je svakome davao njegov lijek i pokazivao njegov vlastiti put za povratak k dobru."

Gospodin Josip Bolzonella (čit. Bolconela) iz Padove ispovijedao se kroz dulje vrijeme kod oca Leopolda. Jednog jutra 1939. godine podje kao obično, da se ispovijedi. Jedva je klekao, još nije ni usta otvorio, kad mu otac Leopold, kao iz sna, ne svrativši ni očiju na nj, počne govoriti sve što je učinio sa svim pojedinostima. Čim je otac svršio, reče mu gospodin silno preneražen:

"Ali, oče, što je to? - sve to je ono, što sam vam ja imao reći."

Otac Leopold, kao da se trgao iz svoga mrtvila, ljubezno ga pogleda u lice i reče mu:

"Budite mirni, budite mirni! I ne mislite više na to!"

Mnoge sestre Elizabetinke iz kuće matice u Padovi kažu:

"Otac je Leopold bez sumnje jasno vidio duhovne potrebe duša, a da mu ih one nisu očitovale. Često se dogadjalo, da on nije svojim pokornicima dao reći ni riječi optužbe za njihove nedostatke, a ipak je čovjek imao utisak, da on sve znade, te se o tom odmah i osvjedočio, jer su se njegove riječi odnosile baš na ono, zašto smo se mi htjele optužiti, pa je tako veliki mir ulazio u naše duše."

Jedna od rečenih sestara, sestra Amabile Cadorin imala je bolesnu majku. Zamolila je poglavaricu za dozvolu, da je posjeti, ali joj je ona nije dala. Sva satrta podje, da svoju bol povjeri ocu Leopoldu, koji joj sa smiješkom reče:

"Budite mirni! Odmah se vratite poglavarici; uvjeravam vas, da je već promijenila mišljenje."

Tako je uistinu i bilo. Čim je naime poglavarica vidjela sestru Amabilu, pozove je k sebi i reče joj:

"Idite ipak za nekoliko dana kući posjetiti majku."

Neki gospodin iz Padove piše:

"Otac je Leopold doista morao biti svetac, jer samo sveci vide ono, što je on vidio. Jedamput sam ja silom nastojao, da načinim cjelovitu ispovijed, kako mi se činilo naravnim, ali dobri otac, da stavi granice mome navaljivanju i nemiru, reče mi:

"Čujte, gospodine, vi ne trebate reći sve, što bi htjeli, jer ja znam, što ste učinili."

I odmah mi otkrije sve, što sam ja kanio ispovijediti. Iza toga sam dogadjaja dobro pazio, da slušam toga nadnaravno rasvijetljenoga ispovjednika.

Gospodja Marija Sofija Fieschi iz Padove tvrdi, da je otac Leopold, kad je jednom došla k njemu, da ga zamoli za savjet u duhovnim stvarima, na njeno veliko začudjenje pročitao u njezinoj duši i prije njoj rekao ono, što je ona imala njemu reći.

"ON JE PROČITAO MOJE SRCE!"

Otac Rajmund iz Herna pripovijeda:

"Dok sam se nalazio u samostanu u Padovi, dodje mi jednoga dana u pohode jedan moj mladi prijatelj. Razgovarali smo šetajući u samostanskom klaustru.

Najedamput prodje kraj nas otac Leopold, baci jedan pogled na mladića i ode naprijed. Čim se udaljio, prijatelj me upita:

"Tko je taj mali brat?"

"Kako? Zar ga ti ne poznaš? To je onaj otac Leopold. No što ti je, nekako mi izgledaš uznemiren?!"

"Zar nisi vidio, kako me pogledao?"

"Meni se čini, da te je gledao kao što on obično gleda."

"Ne, ne! On me je gledao na jedan osobiti način! Zar nisi vidio onaj pogled? On je pročitao svu moju savjest, vidio je sav moj život."

Htio sam nastaviti razgovor, koji je prekinuo prolazak oca Leopolda, ali me prijatelj nije više slijedio i svaki je čas ponavljao:

"Taj je otac pročitao moju savjest!"

Stvar se i mene malo dojmila. Rekoh mu, da je jedini način, da se umiri, neka ide i ispovijedi se kod njega.

"To ću bez daljnjega i učiniti, - zaključi on, jer toga pogleda nikada više ne ću zaboraviti."

"POGLEDAJTE, GOSPODINE!"

Novine Avvenire d'Italia (Budućnost Italije) pisale su 30. kolovoza 1942.:

"Mi osjećamo silnu potrebu, da se upoznamo.

Otac je Leopold privlačio baš zato, jer smo u njemu vidjeli čovjeka, koji je mogao uprijeti pogled u tamnu dubinu našega bića: osjećali smo, da nas poznaje i da nam pomaže, da se upoznamo.

Nije na meni, da kažem, da li se radilo o oštrom pogledu ili o rasvjetljenju; sigurno je, da smo se pred njim osjećali kao pod djelovanjem jakog reflektora, koji savjetljuje našu tamu.

Koliko li je on duhovnih problema riješio onim svojim malo umornim i spokojnim glasom, onom običnom rečenicom:

"Pogledajte, gospodine!"

"Pogledajte, gospodine": i davao nam je da smo vidjeli, jer je on vidio, jer je osjećao i proživljavao našu vlastitu dramu."

ZVANJE OD GOSPODINA Jedan je klerik iz nekog samostana bio prvih mjeseci 1942 vrlo uznemiren za svoje zvanje. Njegov ispovjednik, koji se nije znao odlučiti, jer se radilo o veoma dobrom mladiću, pošalje ga k ocu Leopoldu, koji je tada bolestan ležao u postelji. Čim je otac Leopold vidio, da u sobu ulazi taj klerik, još prije nego je otvorio on usta, da mu rastumači svoju teškoću, reče odlučno:

"Nitko ne može na sebe uzeti veliku svećeničku službu, ako ga nije Bog pozvao."

Drugo mu ništa nije rekao, nego ga blagoslovi i otpusti.

Klerik je odmah razumio, da ga Bog nije pozvao u redovnički život. Sve su njegove poteškoće prestale i posve miran s blagoslovom poglavara ode iz Reda.

SLUŽBENIK MILOSRDJA

VELIKODUŠNOST OPRAŠTANJA Izvanredni darovi, što ih je Gospodin podijelio ocu Leopoldu, daju nam razjašnjenje, zašto je toliki narod hrlio u njegovu ispovijedaonicu, a u isto vrijeme opravdavaju njegov način ispovijedanja.

Ljudi obično kritiziraju sve, što se razlikuje od redovitog. Takva je kritika ili plod zavisti, koja se često znade sakriti pod krinku revnosti, ili nerazumijevanja. Nerazumijevanje se osobito pokazuje, kad se radi o svecima.

Putovi Božji nisu putovi ljudski, a ljudi - često puni posve ljudske mudrosti - rado po svome ukusu prosudjuju mudrost, koja dolazi izravno od Krista.

Zato nije nikakvo čudo, ako je i otac Leopold imao svojih kritičara. Govorili su, da je previše blag u davanju odrešenja svojim pokornicima. Bilo je i takvih, koji su ga čak svrstavali medju laksiste. Ti su se prigovori mogli u prvi mah činiti i opravdanima, jer je njegova dobrota i s najvećim grješnicima bila doista velika.

Medjutim je oca Leopolda u prosudjivanju pokornika vodila najviša mudrost, a ne lakoumni i udobni laksizam. On po višem nadahnuću nije u grješniku, koji je pred njim klečao, promatrao pojedinačni grijeh za sebe, nego je taj grijeh promatrao u općoj slici cijelog pokornikovog života.

Iskustvo ga je učilo, da kod duhovnih bolesti ne može biti operacije kao kod tjelesnih, gdje često jedan točan i siguran zarez može odnijeti bolestan dio

i povratiti bolesniku zdravlje. Duševne su boli mnogo jače ispreplетene i svoje pipaljke puštaju tako duboko, da je potrebna ne samo vješta ruka, nego i dugo i mučno naprezanje, ako ih hoćemo potpuno iščupati.

Grijehom se čovjek stropošta u dubok ponor i mora proći tmjem posutu stazu, ako se hoće opet uspeti na svijetle vrhunce kreposti. I čovjek tu osjeća neophodnu potrebu jednoga vodiča, koji bi ga odlučnom dakako, ali i samilosnom rukom podupirao u teškom i opasnom uspinjanju.

To je bilo ono, što je radio otac Leopold. A radio je to tako vješto, da mnogi nisu ni opazili, koliko je djelovanje u njima proizvela božanska milost preko njega.

Njegov je rad za dobro duša pokazivao tako divnu širinu pogleda i velikodušje srca, kakovo samo Gospodin može dati, i koje ne mogu shvatiti skučeni duhovi.

O toj stvari piše Msgr Gvido Bellincini u već spomenutom govoru:

"Velika širina vašega srca, oče Leopolde, nije bila popuštanje u ćudorednim načelima, nego razumijevanje ljudskih slabosti i pouzdanje u neiscrpivo blago milosti. Ona nije bila pristanak ili nehaj za grijehe, nego velikodušnost iskazana grješniku, da ne izgubi nadu u mogućnost popravka i da se utvrdi u dobrim odlukama."

SUĆUT I ZANIMANJE ZA DUŠE Otac je Leopold dobro poznavao duboku bijedu čovjekovu i njegovu veliku slabost. Često bi znao reći:

"O kako je slaba ljudska narav! Istočni ju je grijeh strašno izranio! Kako silno nam je potrebno beskrajno Božje milosrdje!"

Jedamput je rekao učiteljici novakinja sestara sv. Franje Saleškog u Padovi:

"Životopisci svetaca obično pišu veliku laž. Trebalo bi, da opišu sve na njima: protivštine, borbe,

koje su podnijeli da se sačuvaju kreposti, pa i padove, pogreške, koje su činili. Nasuprot previše često opisuju samo kreposti, kao da su bili nepogrešivi i bez posljedica istočnoga grijeha. Samo je blažena Gospodarica imala tu povlasticu." I inzistirao je: "Znate, kažite to, kažite vašim novakinjama, da se osokole i da dobiju hrabrosti za napredovanjem na putu kreposti, a ne da radi svojih nedostataka izgube smionost."

Jedamput je rekao:

"Gospodin je dušama dao različite darove i prema tome ne možemo od svih tražiti jednaku savršenost. Pred njim možda ima veću zaslugu onaj, koji je primio malo darova i s velikim naporom čini malo dobra, nego onaj, koji je mnogo primio i čini veće dobro, ali s manje truda. Zato moramo imati veliko smilovanje, kad sudimo duše, i moramo ih u njihovim naporima pratiti s ljubavlju i brižnom skrbi."

I on je doista tako pratio svoje pokornike: njegova je misao bila uvijek kod njih i njegovo je srce kucalo samo za njih.

Kad je tkogod prvi puta došao k njemu, na rastanku bi mu rekao:

"Dodjite opet! Ja vas čekam!"

I od toga časa nije on više zaboravio na tu dušu.

Uistinu čudna stvar!

Stotine su i tisuće osoba prilazile njegovoj ispovijedaonici, otkrivale mu svoje grijehe, pitale ga za savjet, iznosile mu svoje osobno stanje i stanje svoje obitelji, a on se sjećao svih i svega. Ljudi, koji su bili prisiljeni, da osam, deset i više godina budu daleko od njega, ostali bi preneraženi od silnog začudjenja, kad bi se povratili. Otac Leopold, duboko u svom naslonjaču, izgledao je kao da drijema, ali čim bi oni otvorili usta, odmah bi im rekao:

"Mi se poznamo, zar ne? Gdje ste bili cijelo to vrijeme? Kako vaša obitelj? A kako je svršio onaj posao?"

Kako se on mogao svega toga sjećati? Bez sumnje mu je Gospodin udijelio posebnu milost, da je mogao

uvijek kroz život pratiti sve duše, koje su se njemu povjerile.

Pratio je duše i upravljao ih prema dobru.

Jedan svećenik kapucin piše:

"Kad sam bio student u Padovi, ispovijedao sam se kod oca Leopolda. Ispočetka mi se činilo, da mi jednostavno daje odrješenje, a da nema nikakvog zanimanja za moje duhovno zdravlje i da mi gdjekoju riječ kaže samo toliko, da nešto kaže. Kasnije sam se naprotiv uvjerio, da se živo zanimao za dobro moje duše. No on je to učinio tako mudro i nježno, da se to u prvi mah činilo kao nezanimanje, dok je time naprotiv stekao moje potpuno povjerenje.

Zato sam se vrlo čudio stanovitoj nerazboritoj kritici njegova načina ispovijedanja, jer sam ja našao ono, što sam uzalud tražio kod drugih, pa i vrlo cijenjenih duhovnih vodja.

S vremenom sam takodjer bolje vidio, kako je on poznavao, ljubio i u stopu pratio svoje pokornike kroz život, i kako su se ovi nekako nesvijesno osjećali s njime povezani nerazrješivim vezom te mu iskazivali potpuno povjerenje.

On nije bio ispovjednik, koji jeftino daje odrješenja, nego pravi otac, koji s nebeskom mudrošću dijeli božanski život, onaj život, koji je bio tako nabujao u njemu."

MAJČINSKA NJEŽNOST

Prof. Henrik Rubaltelli piše:

"U različite godine i različne sate, u dane, kad je bilo mnogo pokornika, u zdravlju i u dugoj bolesti, uvijek sam oca Leopolda našao istoga: uvijek je bio vedar, miran, ponizan. Bio je ponizan onom franjevačkom poniznošću, koja je svaki puta zadivljavala. Ona je smela svakoga, koji je došao, da moli savjet, utjehu i oproštenje, jer mu je bilo zahvaljivano, jer je bio blagosivan i otpušten ne kao onaj, koji je došao nešto moliti, nego kao onaj, koji je nešto dao, nešto veliko darovao.

To je možda bila jedna od tolikih tajna oca Leopolda, kojima je privlačio duše k Bogu. Doista njegova mu poniznost nije dopuštala čudjenja, korenja, gorčine. Nikad nijedne nervozne kretnje, nijedne grube opomene, nego uvijek samo dobrota, ljubav razumijevanje, rekao bih kao nježnost. Nitko nije imao utisak, da se nalazi pred sucem, nego uvijek samo, da se nalazi pred ocem, ili pače mogli bismo reći pred majkom. Tako je on bio oprezan i pažljiv u opominjanju, karanju i pokazivanju pravoga puta."

"OČE, VI STE SUVIŠE DOBRI!"

Kanonik Msgr Antun Barzon piše:

"Ja sam preko dvadeset godina imao oca Leopolda za ispovjednika i duhovnog oca. Sav moj duhovni napredak u dobru dugujem njemu, njegovoj neizmjernoj dobroti.

Katkad mi je dopustio, da mu u duhu sinovskog povjerenja rečem:

"Oče, vi ste previše dobri. Zato ćete polagati račun pred Gospodinom. Zar se ne bojite, da će Bog od vas tražiti razlog za prekomjernu širokogrudnost?"

A on bi mi spremno odgovorio:

"Ali vi me slušajte! I odmah bi dodao: "Ako se imam u kojoj stvari kajati, onda je to ta, što nisam od početka tako tumačio dobrotu Gospodinovu."

I ja sam ga slušao, jer je on preda mnom imao ugled oca, koji zapovijeda u ime Božje, i jer je njegova riječ prožimala moju dušu, ona je bila kao svijetlo, koje sve rasvjetljuje, sve obavija i zarobljava."

BLAGOST ISUSOVA

A Jakov Tivaroni, redoviti profesor financijalnih znanosti na sveučilištu u Genovi (Đenovi) piše:

"Kad sam se prvi puta ispovijedio kod oca Leopolda, slušao me i govorio mi s takvom blagošću i dobrotom, da sam se pitao, nije li on laksista i ne propušta li svoju dužnost.

Ali sam odmah sebi rekao:

"Ne, ti se varaš! Otac Leopold ima u sebi nešto od one blagosti, koju je s raskajanim grješnicima imao Isus. Njegova velika milostivost i dobrota sigurno proizlazi iz toga božanskog primjera.

Baš taj osjećaj imao sam onda i uvijek, dok god sam ga imao za ispovjednika. A to je bilo, gotovo punih osamnaest godina, sve do njegove smrti."

Baš od Isusa je otac Leopold naučio, s kakvim se milosrdjem mora postupati s dušama. A to je često i znao reći onome, koji se čudi njegovoj širokogrudnosti:

"Gledajte, - govorio bi pokazujući na raspelo - On nam je dao primjer. Nismo mi umrli za duše, nego je On prolio svoju božansku krv. Moramo dakle s dušama postupati, kako nas je On svojim primjerom naučio."

A zatim bi kao u šali dodao:

"Ako me Gospodin bude korio radi prevelike širokogrudnosti, moći ću mu reći: Blagoslovljeni Gospodaru, taj loši primjer dao si mi Ti, kad si, potaknut od svoje božanske ljubavi, za duše umro na križu!"

Zato je malo dana prije smrti mogao reći:

"Prošlo je više od pedeset godina, što ispovijedam, i savjest me ne peče, što sam uvijek davao odrješenje. Više me boli srce za ona tri ili četiri slučaja, kad ga nisam mogao dati. Možda nisam učinio sve, što sam morao, da i u tim dušama uzbudim kajanje."

Jednom drugom prilikom reče:

"Zašto bismo mi morali još više ponizivati duše, koje se bacaju pred nas na koljena? Zar nisu dosta ponižene? Zar je možda Isus ponizio carinika, bludnicu, Magdalenu?"

Primjer je Isusov poticao oca Leopolda, da sa svim dušama bez ikakve razlike postupa jednakom dobrotom, može se reći, jednakim najdubljim poštovanjem.

Nikakve razlike, nikakve prednosti! Bili to visoki crkveni dostojanstvenici, profesori, velika gospoda ili siromašni radnici i seljaci, bio to posljednji stalež - prosjaci, koji lutaju ulicama moleći komad kruha, - za sve je on imao istu skrb, istu ljubav, jer je u svima vidio istu dušu otkupljenu Krvlju Kristovom.

Ako je davao kakvu prednost, to je onda bila ova: radije je ispovijedao muževe nego žene. Sve dok je pred sobicom, gdje je on ispovijedao, bilo muževa, koji su čekali, nije odlazio u crkvu da ispovijeda žene. Ali ni sa ženama nije njegova blagost i dobrota nikad bila manja nego s muževima.

SVETAČKO RAZUMIJEVANJE

Gospodja Elvira Furlan ud. Mezzadri (čit. Mecadri) iz Padove piše:

Rekli su mi, da je otac Leopold ispovjednik muževa, ali da iznimno prima i žene. One, koje su kod njega bile na ispovijedi, ili su od njega dobile utjehu ili savjet, izjavljivale su, da su veoma zadovoljne. Zato sam htjela i ja, da dodjem k njemu.

Nikad nisam vjerovala, da bi jedan muškarac, još k tomu redovnik, koji je gotovo čitav život proveo u samostanu, t. j. daleko od svijeta i njegove svagdanje stvarnosti, mogao tako duboko shvatiti dušu jedne žene i prilagoditi se njezinoj osjećajnosti.

Žena je po naravi svojoj slaba, potrebna ojačanja, brza na malodušnost, često progonjena, osobito ako je sama. Ona u stanovitim časovima teži k očaju, ako joj ponestane vjere i veze s Bogom. A on, dobri otac, tako je divno znao razasuti oblačine, obnoviti nadu, povratiti hrabrost, izvesti dušu natrag na svjetlost i uliti joj pouzdanje u Gospodnju pomoć!

Kako su fini i nježni bili njegovi osjećaji za obitelj!

Jedamput mu rekoh:

"Oče, kako je teško na te velike blagdane (Božić, Uskrs) biti sam, kad svi imaju obitelj!"

"Razumijem, kćerko, - odgovori on - razumijem... čovjek trpi... bolno je... Vidite, i ja, premda sam redovnik od mladenačke dobi, osjetim na te blagdane čežnju za svojom dalekom obitelji! Ali Gospodin tje-

ši, ispunja, blagosilje!"

Otac Leopold bijaše svetac, ali svetac, koji je razumio riječi stvorova, koji je finoćom nevinih duša osjećao želje, potrebe, žudnje ljudske. No sve je to on dizao u Boga i posvećivao."

DOBROTA I ODLUČNOST

Ipak u nekim točkama bijaše otac Leopold vrlo strog, osobito s grješnicima, koji su krivim načelima htjeli opravdati svoje grijehe. Kod nekih se duša, otvrdnulih u grijehu, znao poslužiti takovom snagom, da se njihova tvrdoća bezuvjetno morala slomiti i otvoriti kajanju.

Jednog dana dodje k njemu na sv. ispovijed neki muškarac od kakvih šezdesetak godina. Bio je to nesretnik, koji je strašno mučio svoju ženu. Dok se on ispovijedao, otac se Leopold odjednom digne na noge, jer nije više mogao suszdržati drhtaja svoje duše, i promijenivši se iz jaganjca u lava, triput ponovi:

"Vi ste zločinac!"

Gospodin se uvrijedi i zatraži od oca Leopolda, da povuče svoje riječi, no otac Leopold, kao da raste u diva, čvrsto odgovori:

"Ništa ne povlačim, što sam rekao! Čak ponovo tvrdim u ime Božje!"

Tolika je čvrstoća tako duboko pogodila toga čovjeka, da se ponizio i rekao:

"Oče, imate pravo. Vidim i ja,da sam uistinu zločinac, ako tako radim."

Tada je dobri otac opet postao blagi jaganjac, ispovijedio ga i otpustio utješena i promijenjena.

Jedamput reče:

"Tolike su žene žrtve svojih okrutnih muževa. Siročice, kako ih žalim! Kad mi zato dodju takvi muževi pod ruke, stavim ih pred zid i očitam im dobru bukvicu!"

Gospodja Elvira Mezzadri piše:

"Jednom mu prilikom u posebnim okolnostima ispripovijedih neke žalosne slučajeve, kako neki muževi muče svoje siromašne žene. Kako je snažno i sa silnim žarom ustrajao na obranu žene, njezina mučeništva i njezinih obiteljskih prava! Služio se vrlo oštrim riječima protiv nasilja, grubosti i tako zvanih povlastica. Znao bi reći:

"Bog ne ostavlja zla nekažnjena! On uvijek stigne zločinca, a posebno onoga, koji tlači slabe!"

Jednog ljetnog dana, dok je mali hodnik pred sobicom, gdje je on ispovijedao, bio pun ljudi,koji su čekali na svoj red, pojavi se jedna gospodjica hoteći i ona s njime govoriti. Bila je nevjerojatno našminkana i nečedno obučena: s velikim razrezom oko vrata, sa suknjom iznad koljena i bez čarapa.

Muževi su bili radoznali, što će reći otac Leopold, pa su joj brzo načinili prolaz, i ona udje.Čim ju je otac zagledao, ni ne čekajući da gospodjica otvori usta, potrči prema vratima sobice, otvori ih i pošalje tu nesretnicu napolje govoreći glasno:

"Meso na prodaju! Meso na prodaju!"

Gospodjica se sva crvena od stida htjela ispričati, htjela je nešto reći, ali sve je bilo uzalud: otac Leopold bijaše nepokolebiv i otposlao ju je govoreći:

"Idite, pa se obucite, i onda dodjite,da vas slušam!"

I u vodjenju skrupuloznih duša bijaše neumoljiv. Pokazivao je takvu odlučnost, kakva bi se kod njega mogla činiti nemogućom.

On je sigurno trpio, što je morao biti tvrd u postupku s tim siromašnim tjeskobnim dušama.No kao mudar liječnik nije se obazirao na njihova jadikovanja, samo da ih izliječi od njihove duhovne bolesti.

"KAZNITE GA! KAZNITE GA!"

Jedan svećenik kapucin piše:

"Neka je majka molila jednoga dana u sakristiji oca Leopolda, da joj dade blagoslov za njezina sina učenika, koji je bio vrlo neposlušan.

"Koliko ima godina?" upita on.

"Petnaest!"

"Kaznite ga! Kaznite ga!" odgovori on odlučno i bez daljnjega je otpusti.

Gospodja izadje plačući i sretnuvši mene ispripovijedi mi, što se dogodilo. Ja joj rečem:

"Gospodjo, da vas utješim, dat ću vam ja blagoslov za vašega sina, kako želite. Ali nastojte se dobro okoristiti tim riječima, jer on vrlo dobro zna, što kaže."

Pošavši poslije za ocem Leopoldom u njegovu sobu rečem mu:

"Oče, ona je gospodja bila jako ožalošćena."

"Sa zlim sinovima te dobi treba postupati tako", ponovi on odlučno i ne reče ništa više."

"DOSTA JE! SVE SAM RAZUMIO!" Ne samo da je otac Leopold bio širokogrudan u davanju odrešenja, nego katkad nije htio slušati ni čitave optužbe. Jedva bi pokornici otvorili usta, da se optuže, a on bi rekao:

"Dosta! Dosta! Sve sam razumio!"

Nije dopuštao odgovaranja. Onome, koji bi navaljivao, rekao bi odlučno:

"Rekao sam: dosta! Tko govori preko ispovjednika? Govori Gospodin Bog! Dakle... dosta!"

A sve je to govorio tako samosvijesno, da se pokornika duboko dojmilo, pa je bio umiren u savjesti.

Istina, gdjetko je otišao malo u nedoumici i potražio drugoga ispovjednika. No obično su to bile duše, koje po dopuštenju neistraživih Božjih nauma, nije mogla umiriti niti riječ jednoga sveca.

To su ipak bili samo izvanredni slučajevi, jer je on redovito puštao, da pokornici načine cjelovitu svoju optužbu.

"NISTE TREBALI OBAVLJATI TE ISPOVIJEDI" Jednog dana dodje k njemu na ispovijed neki klerik. Imao je naskoro biti zaredjen za svećenika i htio je prije nego se uspne na sveti oltar obaviti opću ispovijed.

Otac Leopold mu se usprotivi govoreći:

"Ne, ne treba! Vi ne trebate obaviti opću ispovijed. To vam kažem u ime Božje!"

No mladić nije bio zadovoljan pa pozove drugoga svećenika i ispovijedi se, kako je želio. Od tada se više nije vratio k ocu Leopoldu.

Nakon kakvih dvadeset godina, kad je bio u dušobrižničkoj službi, dogodi mu se jedan vrlo težak slučaj. Tada podje k ocu Leopoldu, da ga pita za savjet. Čim je ušao u sobicu, gdje je otac Leopold ispovijedao, ovaj ga pogleda i smješeći se reče:

"Mi se poznamo, zar ne? Vi ste onaj klerik, koji ono jedamput nije imao pouzdanje u me, pa je kod drugog obavio svoju opću ispovijed. Pa ipak vam opet kažem, da niste trebali obavljati one ispovijedi!"

Zamislite sebi, kako se taj svećenik začudio! Ta kako je ipak otac Leopold mogao znati, da se ispovijedio kod drugog? I kako je mogao sada prepoznati i sjetiti se te pojedinosti, a nisu se vidjeli dvadeset godina?

Sve te činjenice govore, da je otac Leopold poznavao duše po posebnom nadnaravnom rasvjetljenju i da ga u dijeljenju velikog sakramenta nije vodila samo ljudska razboritost i mudrost, nego i Duh Gospodnji.

TEŠKE KUŠNJE Otac Leopold pokazivao je uvijek začudnu sigurnost u svome načinu ispovijedanja i time je umirivao savjesti. Ali u časovima bezutješnosti i duhovne suhoće, koji su u njega bili vrlo česti, Gospodin je, samo da uveća njegovu zaslugu, dopuštao, da padne u duboki nemir i da tjeskobno sumnja o samome sebi. U takvim bi se časovima uzdišući pitao:

"Radim li ja za duše koliko hoće Gospodin Bog? Vršim li dobro svoju svetu službu?"

Odgovor na ta pitanja uzrokovao mu je strašnu tjeskobu. Uistinu nesretan položaj: moraš tješiti i umi-

rivati druge, a tvoja je duša u najgušćoj tami, strašno uzbunjena od oluje. Ali otac Leopold nije dao, da se išta od njegove unutarnje muke odrazi izvana i mirno je nastavljao svoj posao.

Ipak u časovima, kad mu je duša bila sva satrta u strašnoj tjeskobi, utjecao se ispovjedniku ili osobito svome duhovnome vodji o. Odoriku iz Pordenona. Taj je savršeno poznavao svaki kutić njegove duše, pa mu je pismeno odgovarao.

Donosimo ovdje jedno takovo pismo:

"Ostanite mirni držeći se uvijek onoga, što sam Vam rekao. Idite naprijed sigurne savjesti i, kad dodju poteškoće, uvijek mislite, da sam ja prisutan i da Vam ponavljam svoje odredbe. Neka ništa ne smuti Vaš duh, nego se uvijek radujte u Gospodinu, jer Vi imate puno pravo, da se radujete. Brzo napredujte po označenom putu; putujte sigurno, jer je to put, koji vodi u nebo. Čvrsto vjerujte mojim riječima, jer nisu moje, nego našega Gospodina Isusa Krista, koji Vas mnogo ljubi."

I otac Leopold, koji je od pokornika tražio bezuvjetnu vjeru u svoje riječi, smjerno bi poljubio takvo pismo i čuvao ga s pobožnim poštovanjem. U njegovu bi se dušu odmah vratio mir i sigurnost, da mu svijetle i da ga drže vedra pod križem, kojim je sebi pribavljao zasluge.

B O R B A Z A I D E A L

USPON DO SAVRŠENOSTI Vidjeli smo nebeske darove, što ih je otac Leopold u tako velikoj množini primio, i promotrili, kako se on znao njima služiti na dobro duša.

Sad nam je prodrijeti dublje u njegovu dušu, da vidimo, kako je on sudjelovao s tolikim milostima i da, koliko je moguće, obnovimo etape njegova uspona do savršenosti.

To je vrlo teška, - da ne kažem nemoguća - stvar; jer, ako je kod svake duše teško spoznati njezin hod na putu svetosti, onda je to kudikamo teže kod oca Leopolda, koji je ostavio vrlo malo spisa i koji je imao načelo, da sasvim skriva tajne svoje duše. Tek gdjekojemu najpouzdanijem prijatelju dopustio bi, da u njegovoj duši vidi koju od divnih stvari, što su se tamo zbivale pod utjecajem obilne Božje milosti.

Pa ipak, - iako su nam njegovi najintimniji osjećaji velikim dijelom izbjegli, - izvanjski znakovi napretka u svetosti bijahu svima očiti. Ti su znakovi bili: stalan napor, da ukloni sa sebe i najmanji nedostatak, te uvijek veći sjaj njegovih herojskih kreposti.

O. Bernardin iz Cittadelle (čit. Čitadele) piše:

"Istina je, da otac Leopold nije uvijek, otkako sam ga ja poznavao, bio jednak. On je pokazao i iskusio krhkost i slabost Adamovih sinova, bar u svome izvanjskom životu. Ali što je bivao stariji, sve se očitije vidjelo, da je nadvladao sve slabosti, koje ponizuju takodjer duše, koje se iskreno trude oko savršenosti. I to toliko, da se on u posljednjim godinama s brzim rastom, kakav se nalazi samo kod po-

vlaštenih duša, pojavio uistinu bogat krepostima i nadnaravnim darovima. To mu je kod puka pribavilo glas sveca."

DALMATINSKA KRV Otac Leopold bio je žestoke i nagle ćudi, jer mu je u žilama ključala dalmatinska krv. Da nadvlada tu svoju ćud, borio se, može se reći, čitav život. I dospio je do savršenosti, jer je njegova blagost sa svima bila tolika, te bi čovjek rekao, da nikad nije osjetio navalu gnjeva.

Msgr Gvido Bellincini piše u spomenutom govoru:

"Da nije to vaša krepost, oče Leopolde, morali bismo reći, da vi tjerate u laž vašega zemljaka sv. Jeronima, koji se svijestan svoje vatrene ćudi, uzdišući ovako optuživao pred Gospodinom: "Oprosti mi, Gospodine, jer sam Dalmatinac!" Morali bismo protiv sv. Jeronima reći, da su Dalmatinci najblaži na zemlji, toliko ste vi blag, prijazan i strpljiv, uvijek spreman na svaki poziv kao liječnik, uvijek raspoložen za pouzdane razgovore kao prijatelj, uvijek miran i vedar kao svetac."

Ali otac Leopold nije utjerao u laž rečenicu sv. Jeronima, jer je njegova borba, da sebe pobijedi, kad bi ga spopala ljutina, bila uistinu herojska.

On je vrlo mnogo trpio, kad bi mu tko dobacio kakvu zajedljivu riječ radi njegova niskog stasa ili radi čega drugoga, i u početku bi kakav pokret znao izdati drhtaje njegove ranjene duše. No kasnije je i toga nestalo i on bi u takvom slučaju odgovorio samo ljubeznim smiješkom.

A kad bi mu se dogodilo, da bi pod nenadanom navalom srdžbe izgubio za koji čas svoju mirnoću, duboko bi se radi toga ožalostio i ponizio pred Bogom.

Jednoga dana nadje ga neki njegov prijatelj u ispovijedaonici svega u žalosti. Zapita ga, što ga tako zbunilo, a on raširi ruke, upravi pogled prema nebu i uzdišući reče:

"Što ćete, što tko posije ono će i žeti! Izmaknuo mi se jedan znak nestrpljivosti, pa sada čekam kaznu, koju će mi Gospodin po pravdi poslati."

BRAT TIJELO Otac se Leopold borio ne samo da zavlada nad svojom naglom ćudi, nego takodjer da svoje tijelo mrtvenjem podvrgne duhu.

Nije pazio na svoj vrlo nježan tjelesni sastav, nego se htio mrtviti u vanrednoj mjeri, posebno u jelu i spavanju.

Jeo je vrlo malo i ljudi su se čudili, kako se s tako škrtom hranom može održati i još prianjati uz posao, koji čovjeka silno istroši.

Otac Alfonz Orlini piše:

"Na me, kao i na druge, uvijek je kod oca Leopolda činio veliki dojam njegov visoki duh mrtvenja. Kad je dolazio ispovijedati u baziliku sv. Antuna, često je znao ostati s nama kod stola i svi smo bili začudjeni radi neznatne hrane, koju je on uzimao i radi vještine, kojom se znao izvući iz tudjih navaljivanja iznoseći neodredjene zdravstvene razloge."

Sestre Elizabetinke iz kuće matice u Padovi, kamo je otac Leopold često odlazio, da ispovijeda tvrde:

"On je bio strog i umrtven. Kroz dugo vrijeme htio je, da mu se dade na stol samo malo juhe i komadić mesa."

Vina nije pio nikada, a kada ga radi posebnih prilika upravo nije mogao ne uzeti, nije ga ispio više od jednog napršnjaka.

S obzirom na njegovo uvijek slabo zdravlje mnoge su mu osobe donosile slatkiša i sličnih stvari. On je brižno zahvaljivao, ali nikada nije sebi dozvolio, da išta okusi: sve je nosio poglavaru, da se razdijeli bolesnoj braći.

Obećao je Gospodinu, da ništa ne će izvan obroka uzeti i da nikad ne će radi odmora izaći iz samostana, nego samo radi službe. No s vremenom je to postalo nemoguće. Liječnik mu je s obzirom na njegove teške smetnje u želucu propisao, da mora uzimati ra-

zličite male okrepe, pa i izvan redovitih obroka, i da svaki dan bar pola sata izadje na šetnju izvan samostana.

Ocu Leopoldu učinilo se to prekomjernom nježnošću, koja je protivna duhu mrtvenja. Zato je o tom pisao svom duhovnom vodji, koji mu odgovori:

"Jasno Vam kažem, da možete mirne savjesti, bez obzira na Vaše obećanje, činiti sve, što su s obzirom na Vas odredili, to jest da si priuštite taj čedni odmor i okrepu. Pače kao Vaš duhovni vodja držim bez daljnjega korisnim, da Vam to i naložim, doduše ni pod kakvim grijehom, ali kao čin, za koji ćete primiti nagradu od Gospodina. Nagradu, koja će Vam biti data u ime poslušnosti svome duhovnom vodji."

A drugom mu je prilikom pisao:

"Pazite na svoje zdravlje! Ne mislite, da je to mekoputnost! Činite to iz ljubavi prema Gospodinu i da tako uzmognete sudjelovati u spasavanju duša, na što Vas je Bog pozvao."

Otac se Leopold mrtvio u spavanju.

Jednoga dana reče nekom svome pokorniku:

"Pet sati mi je dosta. Poslije podne ne idem nikada u krevet. Kad se osjećam vrlo umornim, odmorim se malo na jednoj stolici."

Isti gospodin pripovijeda, kako je jedan dan došao, da ga pohodi, jer je znao, da je bolestan. Bilo je tri sata popodne. Budući da ga nije našao u ispovijedaonici, uspne se u samostan u njegovu bolesničku sobu. Nadje ga u krevetu. Bio je u groznici i sililo ga na povraćanje.

Otac Leopold reče sav smeten:

"Gospodine, nemojte se za ljubav Božju sablazniti, što me u to vrijeme nalazite u krevetu. Danas uistinu nisam mogao više izdržati."

Svatko može sebi predstaviti, kakvo je trpljenje bilo takvo lišavanje počinka za njegovo jadno tijelo nakon umarajućeg svakodnevnog sjedenja u ispovijedaonici.

Otac se Leopold mrtvio u podnošenju studeni.

Sve gotovo do posljednjih godina, kako smo već drugdje spomenuli, on nije htio peći, da bi bar malo ublažio oštrinu zime. Pa ipak je njegovo sitno tijelo žestoko osjećalo studen.

Nekoga veoma hladnoga dana nadje ga jedan njegov pouzdanik napola ukočena i reče mu:

"Ali, oče, zašto si ne date staviti unutra kakvu malu peć?

"Što, - odgovori on - toliki siromasi trpe hladnoću, a ja ću imati hrabrosti, da se grijem kod peći? Što ću im onda moći kazati, kad dodju, da se ispovijede?".

I nikad se ne bi bio na to odlučio, da mu poglavari nisu pod poslušnost naredili.

KRIŽ ISPOVIJEDAONICE

Ako se veličina nekoga čovjeka mjeri njegovom snagom unošenju križeva života, bez straha se može reći, da je otac Leopold bio heroj, jer je s radosnom snagom kroz čitav život nosio preteški križ ispovijedaonice, to pravo mučeništvo svećenika.

Zamislite sebi muža, koji, zavjetovavši se posve službi drugih, kroz pedeset godina svaki dan i svaki sat, uvijek prijazan i nasmiješen, stoji zatvoren u jednoj komorici, kao u kakvoj samici, a monotono mrmljanje bezbrojnih bijeda ljudskih u njegovo uho čini taj zatvor još težim; dodajte, da taj čovjek nije nikad dozvolio, da mu izbjegne ni najmanji pokret ljutitosti, ni jedan znak nestrpljivosti, ni jedan mig nezadovoljstva, nikakvo uzbudjenje u tihom glasu: zar takav čovjek ne bi bio heroj ustrpljivosti?

A baš je takav bio otac Leopold, to većma, kad se sjetimo, da je on gotovo uvijek bio boležljiv. Nikada nije rekao: dosta! Nikada nije otjerao radi dosadnog naval jivanja ili nezgodnog sata. Ako bi kada za čas izašao iz ispovijedaonice, a zvuk bi ga zvonca upozorio, da je došao koji novi pokornik, odmah bi se vraćao natrag i pokazivao veselje svoje duše govoreći:

"Evo me, gospodine, evo me!"

I uvijek tako, makar deset ili sto puta. Pa i kasno uvečer, kad je već bio u postelji, ako bi koji subrat kucnuo na njegova vrata moleći sv. ispovijed, on bi bez najmanjega znaka nestrpljivosti odgovorio: "Evo me!" i odmah se digao. To se znalo dogoditi i nekoliko puta uzastopce. To je bilo vječno izgradjivanje.

U tjelesnim bolima, koje ga nisu nikada napustile, nego su stalno rasle i mučile ga sve do smrti, nije se tužio, nego je uvijek govorio:

"Gospodin Bog tako hoće!"

KUŠNJA IZABRANIH

Snazi oca Leopolda, kojom je podnosio teret i teškoće ispovijedaonice te mnogostruke tjelesne boli, odgovarala je jednaka odvažnost u svladavanju kušnja, kojima je Gospodin čistio njegovu dušu i pripravljao je na mističko sjedinjenje sa sobom.

Otac je Leopold bio sklon skrupuloznosti. Zato su vrlo često, kako smo već rekli, grozne tjeskobe mučile njegov veliki duh. U takvim bi časovima dugo i žarko molio. Ako mu Gospodin ne bi davao željene sigurnosti i mira, on bi se s pouzdanjem obratio na svoga duhovnog vodju oca Odorika iz Pordenona.

Ovaj mu je jednoga dana pisao:

"Savjetujem Vam da budete mirni i da se ravnate, kao uvijek, po načelima, koja sam Vam dao. Budite mirni, potpuno mirni u svim stvarima. Na mir i spokojstvo Vi imate potpuno pravo. Ako Vam se kada bude činilo, da ga nemate, onda to morate pripisati čudesnim odredbama Božjim, koji po svome običaju kuša i udara one, koji su mu dragi. Neka Vam se nikad iz pameti ne izgubi riječ svetoga andjela Rafaela Tobiji: "Jer si bio Bogu mio, trebalo je da se iskažeš u kušnji." To je baš i naš slučaj.

Dakle, hrabro i s punim pouzdanjem u Boga, Oca našega, dobroga i milosrdnoga; dobroga i milosrdnoga, jer je Otac.

Vi znate kao i ja, i mnogo bolje, da je snaga duše u tome, da sa svim srcem izgovara riječ, koju je izrekao Isus u smrtnoj stisci: "Oče, neka bude volja Tvoja!" U tome je sve; sva veličina i savršenost jedne duše."

Njegov je duh često bio kušan dugim i teškim duhovnim suhoćama. Gospodin je znao sakriti svoje lica. To mu je bila najstrašnija muka, koja ga je dovodila do prave smrtne stiske. U takvim bi časovima plakao kao dijete i često bi drhtao poput drveta, koje je žestoki vjetar potresao do korijena.

Jedinu je utjehu nalazio u misli na Isusa, koji je u smrtnoj stisci u vrtu bio poliven krvavim znojem radi grozne muke.

Jednoga dana reče jednome svome pokorniku:

"U časovima duhovne suhoće možemo i ja i vi donekle shvatiti ono, što je naš Gospodin osjetio u svome božanskom Srcu, kad su s njegovih usana izašle one riječi: - "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?"

To je kušnja njegovih izabranika. On ipak uvijek stoji u potaji i gleda što ćemo mi znati učiniti.

Imajmo uvijek na pameti, da su darovi Gospodnji u omjeru s kušnjom, i da nas On zove na Tabor, ali nas odgaja na Kalvariji.

Kako su mudre odluke Gospodnje! Ja se bojim na njih i misliti, jer znam, da te kušnje mogu razumjeti samo one duše, koje je Gospodin za to odabrao. Tek u nebu potpuno ćemo razumjeti to božansko vladanje prema dušama."

Drugi puta reče:

"Kad nas Gospodin na neki način uzdama steže, bilo to direktno ili indirektno, on to uvijek čini poput oca, a neizmjernom dobrotom. Nastojmo razumjeti tu očinsku ruku, koja se s bezgraničnom ljubavlju brine za nas!"

Da, doista očinska bijaše ruka Božja s njime, jer se nakon kušnje vraćala vedrina, i njegov je duh bio nabujao od najviših radosti.

Jednoga dana reče:

"Tjelesne ili duševne boli nisu ni u kakvom omjeru s onom radošću, koju ćemo jednoga dana uživati u nebu, a takodjer ni s onom, što nam je Gospodin s vremena na vrijeme po svojoj velikoj dobroti već i ovdje daje, da je okusimo kao u kakvoj predigri. Ali o tim se stvarima može govoriti samo s onim dušama, koje ih mogu razumjeti."

I on stvarno nije davao nijednoga izvanjskoga znaka, koji bi pokazivao, kakove su kušnje mučile njegovu dušu i kakove su bile radosti, kojima ga je Gospodin krijepio.

Jednoga dana reče:

"Možda moramo proći kroz te kušnje, da ne damo nikakvog izvanjskog znaka, znajući da nas Gospodin s veseljem pripravlja na kušnju i kušnjom nas čini vrijednim većih milosti."

Jedino koji blizi prijatelj mogao mu je iz očiju pročitati, što se zbivalo u njegovoj duši.

ŽRTVA ZADOVOLJŠTINE Otac je Leopold veoma mnogo trpio u životu, a razlog, zašto se ruka Gospodnja tako teško spustila na nj, moramo tražiti tajanstvenim putovima milosti.

Jednoga dana upita ga neki njegov prijatelj:

"Oče, kako to, da sveci mogu pred jednim bolesnikom sa svom sigurnošću reći: Ozdravit ćeš! Na kojem temelju izriču oni te riječi?"

Otac Leopold odgovori:

"Pripovijedaju, da je jednom sv. Ivana Boska neki njegov svećenik naivno upitao: "Oče, kako negdje morate biti zadovoljni, kad činite čudesa?" A sveti Ivan smiješeći se odgovori: "Sinko, kad bi ti znao, koliko čudesa stoje, molio bi Gospodina, da ti nikad ne dade toga dara!"

"Eto odgovara na ono, što ste me pitali. Kad se sveci nadju pred kakvim nesretnikom, koji moli čudo, oni se stave izmedju njega i Boga i kažu: "Gospodine, izlij na me svoju srdžbu ili kušnju ove duše, ja hoću biti žrtva za nju."

Oni, budući da su sjedinjeni s Gospodinom, nadnaravnim pogledom vide, da Bog prima zamjenu i onda sa svom sigurnošću kažu, da će On učiniti čudo.

Ali Gospodin uzima stvar ozbiljno i neumoljivo traži, da oni zadovolje za ono, što je bilo odredjeno onome, koji je zadobio čudo.

U tome su sveci slični Božanskome Otkupitelju, koji se stavio medju vječnoga Oca i grješno čovječanstvo i sam zadovoljio za grijehe svijeta, da se grješnici spase."

Eto tako se dogadjalo i ocu Leopoldu.

Koliko se puta on ponudio Gospodinu za žrtvu, da postigne ozdravljenje bolesniku, utjehu rastuženome, obraćenje grješnicima, obilnu milost dušama, koje su pozvane na velike stvari.

I Bog ga je hvatao za riječ. Oko njega su se umnožavali čudesni dogadjaji, duše su se obraćale, svi su iz njegove ispovijedaonice izlazili ojačani, a duša im je sjala od radosti, ali on je sve to skupo plaćao.

O toj su stvari pisale novine Avvenire d'Italia (Budućnost Italije) dne 30. kolovoza 1942.:

"Otac Leopold nije htio da trpi bolesnik, naš teret je htio nositi on. Znao je reći:

"Zbacite sve na moja ledja!... Budite mirni!..." i smiješio bi se, čim bi vidio, da se razvedrila duša, što je stajala pred njim."

Eto to je pravi razlog tolikog duševnog i tjelesnog trpljenja te herojske duše.

SVE PREKO MOLITVE Otac je Leopold doista bio heroj strpljivosti i duševne jakosti, a sredstvo, kojim je od Boga postigao toliku milost, bijaše molitva.

Može se reći, da je on uvijek molio. Ako samo je dnu minutu nije bilo nikoga u sobici, gdje je ispovijedao, on se odmah spustio na koljena i molio. U prve popodnevne sate, dok je crkva bila zatvorena, mje-

sto da ide na počinak, on je molio sve do Vespera. Često su ga u kojem kutu crkve našli tako uzdignuta u molitvi, da nije opažao, što se oko njega dogadja. Morali su ga stresti, kao da ga bude. Uveče bi umoran i iznemogao molio u kapelici za bolesnike svoj časoslov. Vidjelo se, da ga svladava san i umornost, ali bi se on iznova uspravljao i nastavljao molitvu produžujući je kroz duge sate.

Brat bolničar fra Hilarion iz Cividale (čit. Čidale) tvrdi, da ga je često znao oko ponoći zateći na koljenima u molitvi bilo u njegovoj sobici bilo u bolesničkoj kapelici, gdje bi utmuo svijetlo, da ne uzbudi čiju pozornost.

To se isto desilo i nekoj drugoj subraći.

Za posljednje svoje bolesti, prikovan uz krevet, uvijek je u ruci imao krunicu Blažene Gospe i neprestano molio.

Molio je za se i za druge.

Jedan brat lajik kapucin pripovijeda:

"Jedne ga večeri vrlo kasno nadjem u crkvi uronjena u molitvi. Upitam ga:

"Oče, zašto ste ovdje? Idite na počinak, jer ste tako umorni!"

"Što ćete - odgovori on - činim malo pokore za one, koje sam ispovijedio. Zato njima dajem lake pokore. Treba da ja zadovoljim."

Molio je tako pobožno, da je izgledao kao uosobljena pobožnost. Ma da je on mnogo trpio od boli u zglobovima na nogama, ipak je molio klečeći na zemlji ili na klupi, ali nikad se nije naslanjao ili sjedio. Molio je i svojim je pokornicima toplo preporučivao molitvu. Često je znao reći:

"Obećanja Božja vezana su uz našu molitvu. Bog je tako odredio, da sve možemo od njega dobiti, ali samo po molitvi. Premda nam Gospodin Bog daje sve badava, ipak moramo to molitvom zaslužiti. Tu se nalazimo pred tajnom... dosta, molimo!"

Svaki je dan molio, što je žarče mogao, da se obistini njegov veliki san: obraćenje pravoslavaca!

Znao bi reći:

"Naši su oci molili, mi molimo, drugi će moliti iza nas i nadam se, da nije daleko dan, kad će se ispuniti Božja obećanja i bit će jedno stado i jedan pastir."

Takodjer je mnogo molio, da Gospodin sruši zid, koji dijeli sinove sv. Franje, pa da i na tom polju bude samo jedno stado i jedan pastir. On je silno ljubio Franjevački Red i želio ga je vidjeti velika i jaka brojem i svetošću njegovih članova.

Na sasvim osobiti način ljubio je on svoju redovničku kapucinsku provinciju (pokrajinu). Zanimao se za njezinu slavnu prošlost i često je znao moliti o. Davida iz Portogruara, arhivara provincije, da mu štogod priča o svetosti starih otaca. Za nju je vruće molio, da s Božjom pomoću uvijek sve ljepše cvate.

S J A J K R E P O S T I

"VJERUJTE!" Obilje milosti, kojim je Gospodin obogatio dušu oca Leopolda, pokazalo se u divnom cvjetanju kreposti.

Prva krepost medju svima, - mogli bismo je nazvati njegovom karakteristikom i temeljem njegove svetosti, - bila je vjera.

Duboka, djetinja vjera u očinsku dobrotu Božju i majčinsku zaštitu Marijinu, vjera, koja nije poznavala kolebanja, pa ni u najtežim slučajevima.

On je imao potpunu vjeru, onakovu, kakvu toplo preporučuje Isus: "Ako budete imali vjere, reći ćete ovoj gori: Baci se u more, i tako će se dogoditi."Davao je utisak, kao da svojim očima gleda, kao da su mu najteže vjerske istine jasne i očite.

Njegova je vjera bila neslomiva i strogo bogoslovska, jer je s negodovanjem odbijao sve one nadogradnje, što ih lažna pobožnost znade isplesti oko objavljenih istina. Nikakvih vidjenja, pretjeranosti i namještenosti! Stroge crkvene dogme uokvirene u svjetlu Evandjelja i od svetih otaca strogo kritički ispitane, to bijaše sve, što je on vjerovao!

To je bila vjera proćućena i ljubljena, i on ju je branio od bilo kakvih krivotvoritelja.

Jednoga dana dodje k njemu neki svećenik, da ga zamoli za savjet. Napisao je bio debalu knjigu,u kojoj je po svojim riječima bio jasno protumačio tajnu Presvetoga Trojstva! Ništa manje! Čim je otac Leopold to čuo, digne se i sav zažaren u licu reče:

"Protumačena tajna, to je zanijekana tajna! Odmah spalite taj spis!"

Više nije htio slušati i otpravio je nesretnika.

To je bila vjera, koju je on nastojao usaditi u svakoga, tko mu se približio.

"Vjerujte, čvrsto vjerujte!"

To su bile obične riječi, koje je svima upravljao. Činilo se, da drugo ne zna.

No te su riječi prodirale duboko u duše,potresale ih iz njihove pospanosti, probudjivale uspavane energije, bile su kao baklja, koja rasvjetljuje put u život. On je naime znao svoju vjeru prelijatiu svakoga, tko mu se približio.

Otac Benjamin iz Enega piše:

"Otac Leopold bijaše muž velike vjere,koju je ulijevao u svakoga, tko mu se približio."

Budući da želimo biti kratki, donijet ćemo ovdje samo neka svjedočanstva o toj stvari.

Dr Alojzije Zanini (čit. Canini) iz Padove,pisao mu je 1934.:

"Usred tolikih zala, koja me biju, jedna me stvar drži: to je uvijek čvrsta i vedra vjera. A upravo Vi ste onaj, koji mi tu vjeru svojim od Boga nadahnutim riječima ulijeva i oživljuje."

A Prof. Marija Bertolani iz Rio di Reggio (čitaj Redjo) Emilia pripovijeda:

"Oca Leopolda upoznala sam 20. listopada 1935. U Abanu su mi govorili o njemu kao o svecu, pa sam u času teške zabrinutosti odlučila, da ga pitam za savjet. Prvi puta sam se s njime razgovarala u crkvici sestara Elizabetinki u Padovi. Tog se naime popodneva on nalazio u njihovu zavodu.

U mističnoj šutnji samostanske crkvice bilo je tek nekoliko sestara uronjenih u molitvu. U toj mi se šutnji pokazao otac Leopold: sijed, zgrbljen, ali siguran u svome nastupu u ispovijedaonici. Plačući sam mu ispripovijedila, što me mučilo. Ohrabrio me s nekoliko odlučnih riječi. Sa sobom sam ponijela njegov nalog "Vjerujte!" i uvjerenje, da će se obistiniti sve, što mi je on s takvom sigurnošću prorekao. Otada je otac Leopold ušao u broj mojih zaštitnika.

Slijedećih sam se godina u dugim razmacima vraćala k njemu. On je imao pravo u svemu, što mi je prorekao, i ja sam mu iskazivala svoju zahvalnost, što sam bolje mogla. Uvijek me primao veoma prijazno. Uvijek sam se sve više divila njegovoj velikodušnosti u opraštanju, njegovom budnom sjećanju, njegovim ispravnim savjetima i njegovim osebujnim poukama. Kraj njega sam se osjećala veoma uzbudjena i često sam plakala. Ćutjela sam, da se nalazim pred bićem, koje je po izgledu vrlo skromno, ali koje posjeduje neprocjenjivo blago milosti, a prije svega tako veliku vjeru, koja je kadra postići prava čudesa."

Da, vjera oca Leopolda mogla je od Boga zadobiti prava čudesa.

"DOĆI ĆU DO NAJVEĆEGA!" Gospodična N.N. iz Padove živjela je sa svojim bratom i morala se truditi oko kućnih poslova te opskrbljivati kuću najnužnijim stvarima.

Brat je nažalost bio čovjek (a njemu sličnih ima vrlo mnogo), koji je želio da sve uvijek bude u redu, ali kad bi ga sestra zamolila novaca za svakodnevne troškove, počeo bi upravo bjesniti pa bi u tom stanju i Boga vrijedjao.

Gospojica je često nabavljala živež na vjeresiju, jer nije imala snage, da brata moli novaca. Tako se na koncu jednog mjeseca našla s dugom od 500 lira. Kako da taj dug plati? Nije osjećala jakosti, da o tom s bratom govori. Da mu potajno uzme novac? A što, ako on opazi?

U strašnoj duševnoj tjeskobi ode k ocu Leopoldu i plačući mu otkrije svoju muku. On joj reče, neka samo potajno uzme novac iz bratove lisnice.

Gospodična se vrati kući i našavši medju bratovim uštednjama 5000 lira uzme 500 i plati dug. Ali naskoro je obuzme teška uznemirenost.

"Nije moguće - govorila je u sebi - da brat toga ne opazi. A što će tada biti?"

Budući da više nije mogla naći mira, vrati se još

istoga dana k ocu Leopoldu, da mu predoči svoj teški nemir.

"Vjerujte! Samo budite mirni, ja ću na to misliti! Doći ću do najvećega! Ali molim: čvrsto vjerujte!"

Gospodična nije razumjela tih riječi, ali se potpuno umirena vrati kući. Čim je došla, padne joj na pamet, da još jedamput pogleda bratov novac. Prebroji ga i - čudnovato - tamo je bilo još 5000 lira.

Otac je Leopold načinio čudo, da je izbavi iz teške neprilike.

Padne na koljena i plačući je zahvaljivala Gospodinu, koji je tako divan u svojim slugama!

Sutradan ode k ocu Leopoldu, da mu ispriča događjaj i da mu zahvali za toliku milost! On je sa smiješkom blagoslovi i reče:

"Vjerujte uvijek u Božju providnost!"

"IDITE I ZAHVALITE GOSPODARICI!" U ožujku 1933. teško je obolio od akutne upale uha četirigodišnji sinčić gospodina Salvatora Damiata. Usprkos najbrižnijeg liječenja djetetu je bivalo sve gore i liječnici su slučaj smatrali vanredno opasnim. 14. ožujka poslije podne, činilo se, da je siročetu, koje je bilo u visokoj vrućici, došao konac. Više nije davalo znaka života!

Gospodin odjuri do oca Leopolda i plačući ga je zaklinjao, da mu spasi sinčića. Dobri pater ga je tješio, jer ga je vidio tako očajna. Rekao mu je neka ima vjere. Nato je digao oči prema nebu i ostao dugo u molitvi! Iznenada se veseo i nasmijan okrenuo siromašnom ocu, koji je tjeskobno očekivao njegov odgovor:

"Gospodine, idite zadovoljno kući i zahvalite Gospodinu i našoj blaženoj Gospodarici!"

Gospodin Damiata ode zadovoljan i pun pouzdanja. Čim je došao kući, dočeka ga žena vičući:

"Salvatore, dodji brzo da vidiš, dijete je ozdravljeno! Ima oko pola sata, kad se odjednom diglo na

krevetu i reklo mi: Mama, mama, nisam više bolestan, daj mi jesti!"

To se bilo dogodilo točno u času, kad je otac Leopold rekao gospodinu: "Idite zadovoljno i zahvalite Gospodinu!"

"TA ĆE SE DUŠA SPASITI" Gospodja Katarina D'Ambrosio iz Padove pripovijeda:

"Moj jedan dvadesetgodišnji nećak bijaše teško bolestan radi rane na prsima, što ju je zadobio u afričkom ratu. Nije više bilo nade u spas. On je uvijek bio vrli mladić, ali se nije mnogo brinuo za našu svetu vjeru. Zato nas je uz bol njegova tjelesnog stanja mučila i velika zabrinutost za spas njegove duše.

Obratim se opet na oca Leopolda, a on mi nakon kratkog razmišljanja reče:

"Čvrsto vjerujte! Njegova će se duša spasiti!"

I dobri je Bog dao jasnu potvrdu našoj nadi. Došao je prežalostan dan smrti mojega nećaka. I premda on prije nije nikad htio vidjeti svećenika, u tim je posljednjim časovima sam zamolio, da mu ga pozovu. Ispovijedio se i posve predan u volju Božju primio svete Tajne. Preselio se u vječnost tako spokojan i vedar, da su svi prisutni bili ganuti. I svećenik je bio duboko potresen radi te uzorne smrti i nije prestajao uzdizati Božje milosrdje, koje je moj nećak bez sumnje zadobio po molitvama oca Leopolda."

"PUSTITE, NEKA VODA IDE U MORE!" Gospodin Petar Zanardi iz Padove nadje se godine 1916. sa svojom obitelji u vrlo teškom položaju, jer nije mogao dobiti posla. Imao je petero djece ispod petnaest godina, a u kući nije više bilo ni korice kruha, da im utaži glad. Na sve je načine tražio kakvo zaposlenje, ali sve uzalud. Sva su vrata bila za nj zatvorena. Ukratko, najcrnji očaj zagospodari siromašnim čovjekom, njegov duh počne kolebati, i jer nije više mogao podnositi bol slušajući kako ga djeca uzalud mole kruha, namisli se utopiti i tako skončati svoj život.

Ali je Providnost bdjela nad njim i on osjeti jaki nutarnji poticaj, da podje k ocu Leopoldu. I doista, ujutro rano ode u kapucinsku crkvu, udje u sobicu, gdje je ispovijedao otac Leopold, razloži mu svoj očajni položaj i svrši rekavši, da se odlučio utopiti i tako dokrajčati svoj život.

Otac je Leopold potresen slušao žalosnu povijest, ali kad je Zanardi došao do glupe odluke, stane se smijati i reče:

"Ne, ne! Pustite, neka voda ide u more! Vjerujte! Ja vam obećajem, ne u svoje, nego u Božje ime, da ćete brzo naći posao. Dapače, - nastavi nakon časka šutnje - naći ćete ga prije nego se vratite kući. Gospodin vas ne će nikada napustiti! Imajte vjere!"

Siromašni čovjek bijaše tako dirnut tim riječima, da je osjetio, kako u tili čas nestaje napast samoubojstva i u duši mu se opet radja čvrsto pouzdanje u život. Ganut zahvali, izadje iz crkve i uputi se kući.

Jedva je pošao, kad sretne jednog znanca, koji mu reče:

"Upravo sam sada bio kod vaše kuće i tražio sam vas. Baš mi je drago, da sam vas sreo, jer vas moj gospodar treba. Dodjite odmah, da preuzmete svoj posao."

Zanardi ode i nadje posao s vrlo dobrom plaćom. Povrativši se kući plačući zagrli ženu i djecu i ispripovijedi im, kako ga otac Leopold spasio od tjelesne pogibli, i, - što je još mnogo više, - od pogibelji, da zauvijek izgubi svoju dušu.

"JA VAM TO KAŽEM SLUŽBENO, U IME BOŽJE!" Gospodin Cencio Marconi (čit. Čenčo Markoni) iz Padove pripovijeda:

1927. godine obratih se ocu Leopoldu za jednu veliku milost. Moja je kći Alojzija iščekivala svoj drugi porod, a budući da je prvi porod bio vrlo te-

žak i vrlo opasan za majku, svi smo u kući bili u velikom strahu pred onim, što bi se moglo dogoditi.

Otac mi Leopold reče odmah s najvećom sigurnošću:

"Vjerujte, budite mirni, jer će sve dobro proći! To vam kažem službeno u ime Božje! Vi dobro znate, što znači: službeno. Vjerujte!"

Kad je došlo vrijeme porodjaja, moja kći ne osjeti nikakvih boli, no po nekim pojavama ustanovismo, da je stvar naravno nemoguća. Otpremimo je u padovansko rodilište, gdje je prof. Brtino nakon brižnog pregleda izjavio, da je rodjenje naravno nemoguće i da će sutradan pokušati operaciju.

Bio sam prisutan. Kad sam čuo profesorovu odluku, sjetio sam se riječi oca Leopolda i okrenuvši se prema raspelu, koje je visjelo na zidu bolnice, zamolim za obećano čudo. U taj čas počnu porodjajne boli moje kćeri i naskoro je naravno i s najvećom lakoćom rodila."

"GOSPODIN ĆE UMNOŽITI VAŠU LJUBAV"

Jedan gospodin iz Padove pripovijeda.

"Godine 1928. obolih i nadjoh se u najgroznijoj bijedi. Budući da sam trebao jedan lijek, posudih 40 lira i odem, da ga kupim. Prolazeći kraj Bazilike sv. Antuna htjedoh ući, da se pomolim. Upravo na vratima nadjem siromašnu ženu s dvoje sitne djece na rukama, kako očajno plače.

"Sirotice, zašto plačete?" upitam je ganut.

"Plačem, jer me muž ostavio s ovo dvoje djece", odgovori ona. Pitajući dalje uspio sam saznati, da je ona iz Portogruara i da je došla u Padovu, ne bi li pronašla muža, koji je bio pobjegao s nekom drugom ženom. Ona svrši bolnu pripovijest riječima:

"Već je drugi dan, što nismo ništa jeli, jer ništa nemamo."

Nisam mogao svladati svoga ganuća i dadem siroticu svih 40 lira, a onda je odvedem k upravitelju Bazilike, ocu Lambertu Perreni, koji je također utješi i širokogrudno joj pomogne.

No sad se ja nadjoh u vrlo teškoj neprilici: trebao sam lijek, a nisam imao više četrdeset lira! Uvjeren, da sam učinio veliku nesmotrenost odem k ocu Leopoldu i plačući ispripovijedim što mi se dogodilo.

Dobri je otac bio potresen i reče mi:

"Vjerujte! Vaša je ljubav bila mila Gospodinu! On će je umnožiti! Vjerujte!"

Odem utješen. Riječi časnoga oca ispuniše se gotovo odmah. Još iste večeri, dok sam se u crkvi molio, približi mi se jedna gospodja, stavi mi na ruke četrdeset lira i reče, da mi sasvim oprašta dug od 400 lira, što sam ga kod nje imao!"

"GOSPODIN BOG TOGA NE VOLI!"

Godine 1933. spopadne gospodju Carenza (čit. Karenca) iz Padove, koja je bila trudna, ljuta upala bubrega. Slučaj se brzo pokazao vrlo ozbiljnim. Profesori Bertino i Scimone (čit. šimone), liječnici rodilišta, izraziše se, da se čini potrebnim prekinuti trudnoću, da se spasi barem majka. Muž prof. Ksaverije Carenza iznese žalostan slučaj pred oca Leopolda, koji odmah reče:

"Ne, ne! Gospodin Bog ne voli toga! Imajte vjere! Sve će dobro proći! Vjerujte!"

Gospodin, duboki kršćanin nije mario za mišljenje slavnih liječnika, već se pouzdao u riječi oca Leopolda. A Gospodin je nagradio njegovu vjeru, jer je gospodja do konca sretno sprovela trudnoću i rodila dijete, kojemu na trajnu uspomenu dadoše ime Leopold.

VJERA U SVETO ULJE

Gospodin Albert Bedin iz Maren dole blizu Monselice pripovijeda:

"Godine 1933. spopadne me teška bolest i dovede za kratko vrijeme do konca života. Ujutro 31. srpnja padnem u smrtnu borbu. Dodje liječnik i reče, da ću u najboljem slučaju izdržati do poslije podne. U mojoj sobici bijaše mnogo ljudi, koji su čekali da bu-

du prisutni kod moga preminuća; bio je tu i župnik, koji me toga dana nije ostavljao. Moji rodjaci, koji su znali, da sam vrlo štovao oca Leopolda, namisliše dovesti njega k mojoj smrtnoj postelji. I doista,podjoše oko tri sata poslije počne automobilom u Padovu po njega.

Čim je otac Leopold ušao u moju sobu, reče prisutnima:

"Vjerujte!"

Zatim naredi, da svi, pa i župnik, izadju. On ostane sam sa mnom. Ja nisam ništa razumijevao.No iznenada se stresem, jer sam osjetio, da me netko ćuška po licu: pred sobom ugledam oca Leopolda, koji me odmah počne ljubiti u obraze. Po tom otvori vrata i pozove sve prisutne govoreći:

"Imajte vjere! Pomozite mi moliti! Sad je već čovjek moj!"

On mi onda uz pomoć župnika podijeli sveto ulje i ja se iznenada nadjoh..... zdrav!

U četiri sata dodje liječnik misleći, da će me već naći u vječnosti, a kad tamo, ja sam sjedio na krevetu i smijao se s onima, koji su čekali moju smrt!

Otac Leopold govoraše sav smeten:

"Bila je to vjera u sveto ulje! Bila je to vjera u sveto ulje! Ona je načinila čudo!"

"SVE DO 1943. IMA VREMENA!" Gospodin Friso Cesare (čit. Čezare)iz Albignasega (čit. Albinjasega) zadobije godine 1935. vrlo teške boli od bubrežnih kamenčića, koji su bili zauzeli vrlo opasan položaj. Stručnjaci su ga brižno pregledali i izjavili, da će bubrezi biti potpuno uništeni, ako se brzom operacijom ne izvade kamenčići.

Kad je on stvar iznio pred oca Leopolda,ovaj mu reče:

"Imajte vjere! Ne treba operacije! Kamenčići će izaći sami! Vjerujte!"

Liječnici su izjavili, da će gospodin Friso u manje od tri mjeseca biti potpuno uništen, ako ostavi kamenčiće u tom položaju. Medjutim je prošlo osam godina. Bolesnik se svaki čas vraćao k ocu Leopoldu, koji mu je uvijek ponavljao:

"Vjerujte! Kamenčići će izaći sami od sebe!"

Godine 1940. shrvan od malodušnosti, gospodin Friso reče ocu Leopoldu:

"Oče, vi mi uvijek govorite, neka imam vjere,ali ja sam je sad već potpuno izgubio."

"Pa dobro, imat ću je ja za vas, - odgovori on - pa onda... još ima vremena sve do 1943.!"

Živo pogodjen od te rečenice g. Friso upita:

"Oče, što to znači do 1943. ima vremena?"

Otac je Leopold bio očito zbunjen, što mu je to izbjeglo iz usta, pa mu je nastojao zabašuriti stvar govoreći:

"Ništa! Ništa! Vjerujte i dosta!"

No on je točno vidio, jer se u kolovozu 1943. gospodin Friso doista bez operacije oslobodio svojih teških smetnji. Slijedeće su röntgenske snimke pokazale, da su bubrezi savršeno zdravi i on se nije više ni na što tužio.

"BOG JE GOSPODAR SVIJU" 1937. nadje se petnaestak seljačkih obitelji iz jednog seoceta blizu Padove u vrlo kritičnom položaju, jer im je vlasnik pod svaku cijenu htio oduzeti zemlju, što su je imali u zakupu.

Jedna od tih osoba podje k ocu Leopoldu, da zamoli njegovu pomoć. Dobri je otac bio dirnut slušajući žalosno pripovijedanje, a onda sav ražaren u licu reče:

"Recite svima, neka imaju pouzdanja! Ne će se dogoditi ništa od onoga, čega se boje! Taj je gospodin gospodar zemlje, ali Bog je Gospodar sviju! Neka imaju vjere!"

Upravo tako se i zbilo. Onaj gospodin nije uza sva nastojanja mogao izvršiti svoje namjere i te su siromašne obitelji nadalje imale mogućnost, da dostojno žive.

"AKO BUDETE IMALI VJERE, OZDRAVIT ĆETE!"

Gospodična Anita Santon iz Padove pripovijeda:

"Nakon dugih godina teškoga trpljenja moradoh se podvrći dvjema teškim operacijama i odatle sam kao posljedicu zadobila colitis i cistitis (upala mjehura). Još sam dugo nastavljala različitim liječenjima, ali sve uzalud. Profesor, koji me liječio, reče mi, da više ne ću ozdraviti, jer je moja bolest već primila kroničan oblik.

Izmorena i iscrpljena od trpljenja, koje me mučilo oko petnaest godina, znala sam, da ljudska znanost sad već ne može ništa za me učiniti, i da bi me jedino Gospodin mogao spasiti. Podjoh zato k ocu Leopoldu i razložim mu sve svoje muke. On mi odmah reče:

"Vjerujte! Vi ćete ozdraviti!"

"Ali oče, - navaljivah ja - kako ću moći ozdraviti od tolikih boli?"

"Ako budete vjerovali, ozdravit ćete!" bijaše iz nova njegov odgovor. Odoh utješna i sigurna, da će moje boli nestati, no medjutim prodjoše dani, mjeseci, prodje godina dana, a moje se stanje stalno pogoršavalo.

U rujnu 1941. podjem opet k ocu Leopoldu i rečem mu:

"Oče, ja ne mogu više! Ne mogu više jesti, ne mogu spavati, život je za me u takvom stanju nemoguć. Bolje umrijeti!"

"Ali zar vam nisam rekao, da ćete ozdraviti, ako budete vjerovali?" odgovori on prijazno. "Ponavljam vam: Vjerujte i ozdravit ćete od svih svojih boli!"

I Gospodin je uslišao molitve svoga vjernog sluge. Jedne večeri pod konac rujna osjetim takvu želju za jelom, kao da sam zdrava. Jela sam s velikim tekom, kako to nisam već godinama činila. Moja se sestra grozno preplašila od straha, što bi se moglo iz toga izleći. Ja sam medjutim mirno prespavala čitavu noć.

Sjutradan podjem k ocu Leopoldu, da mu ispripovijedim dogadjaj. On mi sav zadovoljan reče:

"Gospodin vam je iskazao milost! Budite mu uvijek zahvalni!"

"Od tog se dana nisam nikada više tužila ni na kakvu bol."

"DIJETE ĆE OZDRAVITI!"

U siječnju 1942. spopadne dječaka Alojzija Masiero iz Padove vrlo žestoka groznica. Liječnik, ne znajući joj razloga, posumnja na tifus ili meningitis (upala moždane opne). Dne 7. siječnja stanje se djetetovo tako pogoršalo, te su svi držali, da su mu došli posljednji časovi. Imalo je vrućinu preko 40 stupnjeva.

Mališev otac podje k ocu Leopoldu, koji mu, budući da je bio bolestan, pošalje jednu medaljicu s ceduljicom, na kojoj je pisalo:

"Vjerujte! Dijete će ozdraviti!"

Otac se sav zadovoljan vrati kući i čim je stavio medaljicu na sinčićeva prsa, odmah je nestalo vrućice, i mali bolesnik bijaše potpuno zdrav.

"SIN ĆE VAM NASKORO PISATI"

Gospodja Ada Bendazzoli (čit. Bendacoli) ud. Zanatto (čit. Canato) iz Padove piše:

U proljeće 1942. dobih od oca Leopolda jednu vanrednu milost, koja me je veoma utješila.

Moj sin, koji je bio u ratu u Africi, nije mi već dugo ništa pisao. Mnogo sam tražila i ispitivala kod nadležnih ureda, ali je sve bilo badava. Moja je tjeskoba iz dana u dan rasla i nisam više mogla naći mira.

Nekoliko dana prije Uskrsa dodje mi na pamet, da odem k ocu Leopoldu.

Taj me Božji čovjek nije uopće poznavao, jer nisam nikad s njime govorila, pa ipak mi odmah, čim sam mu očitovala svoju bol, reče:

"Vi ste udovica, zar ne?"

"Da, oče!"

"I imate sina jedinca, zar ne?"

"Da, oče!"

"No dobro - nastavi on kao nadahnut - vidjet će-

te, da će vam sin naskoro pisati. Vjerujte!"

Ali kako je on znao, da sam ja udovica i da imam sina jedinca! Bez sumnje mu je Gospodin rasvjetljivao dušu i dao bistar pogled, koji mogu imati samo intimno s Bogom sjedinjene duše.

Otišla sam spokojna čekajući, da se ispune riječi toga svetog čovjeka. Nisam dugo čekala. Upravo kad sam na Uskrs došla od svete mise, donese mi poštar tako željeno pismo od sina. Sin mi je javljao, da je u zarobljeništvu i da je zdrav.

Nježno sam izljubila to drago pismo, a tada, sjetivši se oca Leopolda, koji mi je svojim proroštvom prouzrokovao toliku utjehu, i plačući od radosti zahvaljivala sam Gospodinu radi dobrote, kojom me je pohodio.

Sutradan podjem k patru Leopoldu i pokažem mu pismo. On je bio vrlo zadovoljan, blagoslovi me i otpusti govoreći:

"U svim nezgodama života uvijek imajte čvrstu vjeru u Gospodina!"

"OZDRAVIT ĆE, SAMO AKO BUDETE IMALI VJERE!"

Učiteljica Terezija Pizzo (čit. Pico) iz Padove piše:

"Godine 1942. zadobije jedan moj nećačić, ciglih četrdeset dana nakon rođenja, teške poremetnje u krvotoku. Liječnik, koji je preuzeo liječenje djeteta, smatrao je slučaj vrlo teškim, jer se na röntgenskom pregledu pokazalo, da ima preveliko i previše u lijevo smješteno srce s odebljalom aortom.

Podjosmo k ocu Leopoldu, i on nam reče:

"Dijete će ozdraviti, samo morate vjerovati!"

Od toga se dana počelo stanje poboljšavati i naskoro je nestalo svake poremetnje. Kod röntgenskog se pregleda ustanovilo, da su svi organi normalni i zdravi.

Odonda su prošle dvije godine; dječak se nije više tužio ni na kakvu bol. Raste zdrav i čio."

LJUBAV PREMA ČASNOM SLUZI BOŽJEMU OCU MARKU IZ AVIANA

Vjera se oca Leopolda najjasnije pokazivala u pobožnosti prema svecima, osobito prema časnom sluzi Božjemu ocu Marku iz Aviana, kapucinu venetske provincije. On je veoma ljubio toga glasovitoga čudotvorca iz 17. st. i želio ga naskoro vidjeti podignuta na čast oltara. Zato je uvijek poticao ljude, da se utječu tome Božjemu ugodniku, kadgod bi od njega zatražili molitve, da zadobiju kakovu milost. A po svojoj je vjeri postigao od časnoga oca Marka mnogo čudesa, od kojih je neke Crkva već potvrdila. Otac se Leopold obraćao svecima takodjer iz čuvstva duboke poniznosti. On nije htio biti smatran direktnim posrednikom izmedju Boga i ljudi, da se ne bi njemu pripisivale herojske kreposti, koje su po njegovu mišljenju imali samo Božji odabranici, a od tih je sebe držao veoma udaljenim, premda im je bio tako blizu.

Donosimo ovdje samo nešto.

"AKO MARCEL OZDRAVI, I JA ĆU VJEROVATI, DA JE OTAC LEOPOLD SVETAC!"

Prof. Henrik Rubaltelli iz Padove piše:

"Ja sam u dva navrata iskusio, kako je moćan bio zagovor oca Leopolda kod sluge Božjega časnoga oca Marka.

Upoznao sam oca Leopolda preko svoje djece. Ona su često odlazila, da ga pozdrave i zamole za blagoslov. On ih je uvijek vedro, strpljivo i radosno primao; katkada bi im dao kakvu sličicu, a nadasve bi ih opominjao, da budu dobri, poslušni i pobožni.

Oni su osjećali pravu sklonost prema tome skromnom sinu svetoga Franje, i samostan svetoga Križa bijaše česti cilj njihovih šetnja, s kojih bi se vraćali puni oduševljenja i neke čudnovate vedrine. Do-ista, uspomena na oca Leopolda ostala je usprkos njihove nježne dobi, tako živo usječena u pamet moje djece, da ona nikad ne zaboravljaju, da ne bi svaki

dan kakvom molitvom zazvali njegovu zaštitu, cvijećem okitili njegovu sliku i njemu na čast učinili kakvu žrtvicu.

Sve do 1938. ja sam ga osobno vrlo malo poznavao; bio sam ga samo nekoliko puta vidio, a nisam običavao zalaziti u kapucinsku crkvu ni u njegovu ispovijedaonicu, iako sam kapucinski red veoma cijenio.

Na stalne glasove o njegovoj pobožnosti, svetosti i čudesnim krepostima odgovarao sam, da bih to vjerovao, ako bih sam iskusio.

I iskusio sam. Dokazi su bili jasni i neosporni, takvi, da ni najmanje ne mogu biti dovedeni u sumnju, jer su se zbili na području moga zvaničnog djelovanja.

Njegov se prvi zahvat na to područje dogodio prilikom bolesti moga petnaestmjesečnoga nećaka Marcela Bondesan iz Manlija. To dijete oboli u prosincu 1940 od teške vrste progresivne, rapidne anemije (malokrvnosti) popraćene groznicom. Dijete rapidno omršavi, izgubi svoju živahnost, boju lica, i ostane nepomično ne zapažajući više ništa što se oko njega događa. Liječio ga je prof. Valentin Angelini (čit. Andjelini), a pregledali su ga radi savjetovanja i prof. Frontali, Bastai i Ferrata. Svi su bili složni, da je bolest veoma teška, a posebno su ustanovili, da dosadašnje liječenje nije ništa koristilo.

Kad je bolest postajala sve teža, obrati se mališeva tetka Lidija Bondesan iz Solda k ocu Leopoldu i zamoli ga, da blagoslovi dijete i da se moli za njegovo ozdravljenje. Baš se te dane otac Leopold nešto loše osjećao, zato mu gospodja pismeno saopći svoje želje. On odgovori ovim pisamcem:

"Dobro sam razumio Vašu misao; nagovorite obitelj, brata i gospodju, nek se pouzdaju u slugu Božjega oca Marka Avianskoga. Ujedno Vam dajem sličicu i medaljicu za dijete. Sutra ću služiti svetu misu. Ponavljam: neka čvrsto vjeruju; dobit će milost!"

To se dogodilo oko desetog veljače 1941. Molili su, kako je otac Leopold rekao i iznenada, na začudjenje svih, dijete se započne polagano, postepeno i sigurno oporavljati. Za kratko vrijeme bijaše savršeno zdravo.

Sada su djetetu četiri godine. Sasvim je zdravo i normalno se razvija.

Drugi se dogadjaj zbio u svibnju iste godine 1941.

Ja sam 6. svibnja u bolnici "Arcella" (čit. Arčela) u Padovi operirao šestgodišnjeg dječaka Jeremiju Antonio iz Loreo, pokrajina Rovigo, da mu odstranim nepčane krajnike i adenoidne izrasline. Zahvat je sretno uspio tako, da je dijete 12. istoga mjeseca bilo zdravo otpušteno kući.

Uveče 26. istog mjeseca, kod kuće, u sasvim dobrom stanju, mališa iznenada spopadne visoka vrućica, jaka glavobolja, povraćanje i gubitak svijesti. Slijedećeg dana popodne bude smjesta prevezen u bolnicu "Arcella", gdje prof. Peruzzi (čit. Peruci) i ja ustanovismo, da se radi o meningitisu (upali moždane opne).

U strahu da ta pojava ima veze s nedavnom operacijom, što sam je ja izveo u grlu djeteta, jedan se moj rodjak obrati na oca Leopolda, koji mu dade medaljicu časnoga oca Marka iz Aviana, da je stavi uz bolesnika, i savjetova mu, neka zajedno sa sestrama iz bolnice obavi trodnevnicu u čast časnome sluzi Božjemu, pa će dijete sasvim sigurno ozdraviti. To se dogodilo ujutro 27. upravo onog jutra, kad smo ustanovili, da se dječakovo stanje silno pogoršalo tako, te se činilo, da mu je blizu konac. U popodnevnom posjetu pronadjem, da se ne samo nije dogodila katastrofa, nego je bolesnik opet došao k svijesti, i nestali su znakovi meningitisa.

Mali Jeremija ostade radi opreznosti još nekoliko dana u bolnici, a tada izadje savršeno zdrav. Sada je u najboljem zdravlju.

Dva ispripovijedana slučaja navode me na osobnu ispovijest: doživio sam i učestvovao u dvije osobite zgode, kao rodjak (u prvom se slučaju radilo o mome nećaku) i kao liječnik, i lako se može shvatiti, da

sam iskusio časove nade i utučenosti,naizmjenično po uzdanje i malodušje. Kad me je moja žena jednoga dana nagovarala, da ne očajavam, jer nam otac Leopold sigurno obećaje Božju pomoć, izarzio sam se ovako: "Ako Marcel ozdravi, i ja vjerujem, da je otac Leopold svetac!"

Dijete je ozdravilo i od toga sam dana i ja bio uvjeren u herojsku krepost poniznog sina svetog Franje te sam postao česti gost njegova samostana. A on me počastio svojom naklonošću, pa, ako si ne umišljam i svojim prijateljstvom."

MISTIČNO SJEDINJENJE S BOGOM Po živoj svojoj vjedospio je otac Leopold do vrlo uskog sjedinjenja s Bogom i postao dionik Božjih misli i Božjega života, jer, kako lijepo kaže Gay: "Po vjeri postaje Božje svijetlo našim svijetlom, njegova mudrost našom mudrošću, njegovo znanje našim znanjem, njegov um našim umom, njegov život našim životom."

Otac je Leopold posjedovao u visokom stupnju to uzvišeno sjedinjenje s Gospodinom.

Često je znao reći:

"Mi tijelom radimo na zemlji, ali dušom moramo uvijek biti u prisutnosti Božjoj, pa ćemo onda moći kazati, da smo na zemlji i ujedno u nebu."

To je sjedinjenje s Bogom htio dovesti do heroizma, pa je načinio zavjet, da će svojim mislima uvijek živjeti u prisutnosti Božjoj. To je zavjet, koji traži doista junačko naprezanje, pa ga mogu obdržavati samo one duše, koje su doprle do visokog stupnja svetosti. A otac Leopold ga je obdržavao sve do najmanje sitnice. Dosta je bilo, da samo nekoliko časaka ne bude mislima upravljen na Gospodina, da mu privre s usta samooptužba s gorkim kajanjem.

Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Često mi se dogodilo, dok sam s njim razgovarao, da je on iznenada pogledao na sat, duboko se ožalostio i rekao:

"Siromašna mene! Kamo su otišle moje misli? Počekajte me jedan časak!"

I tada bi otišao pred svetohranište, da zamoli Gospodina za oproštenje, što njegova misao nije nekoliko časaka bila uprta u Nj."

To je usko sjedinjenje s Bogom davalo njegovoj vanjštini izraz takve duševne sabranosti, da su svi, koji su mu se približili, imali osjećaj, kao da je on samo tijelom prisutan, a duh mu lebdi negdje u mnogo višim predjelima.

Otac Bernardin iz Cittadelle tvrdi:

"Otac Leopold življaše stalno uronjen u Boga. Svi su znali, da je njegova misao uvijek uprta u Gospodina i u velike istine svete vjere. To mu je bio najdraži predmet njegovih kratkih razgovora."

A gospodja Katarina D'Ambrosio:

"U časnom se ocu Leopoldu jako osjećala prisutnost Božja. Zato čovjek nije mogao pred njim stajati na nogama. Neka vas je viša sila tjerala, da padnete na koljena, ako i niste došli, da od njegove blagoslovljene ruke dobijete sakramentalno odrješenje."

Gospodin se udostojao osobitim milostima nagraditi plemeniti i herojski napor te velike duše, da bude uvijek s njime sjedinjena.

Već smo rekli, da nikad ne će biti moguće saznati, do kako je visokog stupnja sjedinjenja s Bogom došao otac Leopold, jer je on ljubomorno skrivao sve, što se dogadjalo u njegovoj duši. Ali neka vanjska očitovanja dopuštaju, da zagledamo komadić unutarnje stvarnosti.

Ona tajnovita sanjivost, prije nego je izricao riječi, koje su sa sigurnošću predskazivale budućnost ili naviještale čudo; ona duboka sabranost u molitvi, tako da nije opažao, što se oko njega zbiva; ono lice često osvijetljeno i kao preobraženo,osobito nakon konsekracije u svetoj misi; one oči,koje su katkada blistale kao dva sunca, sve je to dovoljno govorilo o njegovu najužem sjedinjenju s Gospodinom.

On je sam kakvom rečenicom, koja mu se potkrala,

jasno potvrdio, da je često nakon konsekracije u svetoj misi imao direktni dodir s Bogom.

Jednog dana, govoreći s nekim svojim pokornikom o neizmjernoj dobroti Gospodnjoj, koja se pokazuje prema dušama i ujedinjuje ih sa sobom, iznenada briznе u grčevit plač i reče:

"Ali zašto meni takve stvari? Meni tako bijednome?! Za ljubav Božju, molite Gospodina Boga, da ima sa mnom smilovanja!"

MIRIS PONIZNOSTI Tako stalno i duboko sjedinjenje s Bogom davalo je ocu Leopoldu visoko shvaćanje o uzvišenosti Gospodinovoj i nasuprot o maljušnosti i ništavosti čovjeka.

Sebe je držao vrlo velikim grješnikom i često je znao reći:

"Kad bi drugi bili primili od Gospodina milosti, što sam ih ja primio, kako bi bolje bili s njima sudjelovali!"

I uzdisao bi gotovo plačući.

Mnogi njegovi pokornici tvrde, da se u vrijeme javnih nesreća tako duboko ponizivao, da se činilo kao da je on za sve odgovoran.

Jednoga dana reče:

"Mi moramo moliti oproštenje od Gospodina i za samo dobro, što ga po njegovoj milosti činimo, jer je uvijek uprljano s toliko naših nedostataka. Mi nagrdjujemo djela Gospodnja; mi smo kao pokvarene bačve, koje pokvare i dobro vino, ako ga se u njih stavi. Dakle i radi dobra, što ga činimo, moramo se kajati i ponizivati pred Gospodinom."

Drugi puta reče:

"Sakrijmo sve što je u nama, pa i ono, što može imati sjenu Božjega dara, da se od toga ne načini trgovina. Bogu jedinome čast i hvala! Ako nam je moguće, moramo proći zemljom poput sjene, koja ne ostavlja traga za sobom, po primjeru svete Terezije od Djeteta Isusa, kod čije su smrti sestre u samostanu govorile: "Vidjet ćemo, kakav će negdje izvještaj dati

poglavarica o smrti sestre Terezije, jer mi nismo nikad na njoj opazile nijednog znaka izvanredne krepo-sti."

I on je upravo tako činio. Najbrižnije je skrivao velike Gospodnje darove, služeći se njima samo, da čini dobro dušama.

Njegova je poniznost bila tako velika, da je među vlastitom svojom subraćom prolazio gotovo neopažen. Poznavali su ga samo iskusni u duhovnom životu. A većina uopće nije znala, kakvo je blago milosti Gospodin ulio u dušu oca Leopolda.

Jedan mu je prijatelj znao više puta priopćiti kakvu neuljudnost, koja je bila načinjena na njegov račun. Otac bi svaki puta odgovorio:

"Imaju pravo. Ja zaslužujem još gore."

I njegova je vanjština bila uvijek prožeta tim dubokim osjećajem poniznosti tako, da je vrlo pobudno djelovala na svakoga, tko se k njemu približio.

Otac Benjamin piše:

"Izvanjsko držanje oca Leopolda bijaše jednostavno i nije se razlikovalo od držanja drgih osim po svojoj silnoj čednosti, skromnosti i izrazu velikog poštivanja prema svima."

Zbog dubokog osjećaja poniznosti otac se Leopold nije uopće obazirao na svoja velika dobra djela, što ih je dnevno činio u radu za duše. On se smatrao nekorisnim slugom u vinogradu Gospodnjem. Svakoga je dana iznova odlučivao, da će učiniti nešto, što će uistinu biti na slavu Božju.

Često je ponavljao evandjeoske riječi:

"Kad bismo ispunili sve dobro, još bi bili nekorisni sluge."

Kad je bio na hodočašću u Lurdu, napisao je na jednu Gospinu sličicu:

"Jutros sam služio svetu misu na oltaru nasuprot svetoj pećini. Jasno sam spoznao, da od danas moram početi iznova!"

A 12. studenoga 1936. napisao je također na jednu Gospinu sličicu:

"Sad počinjem činiti dobro!"

Bolničar Alojzije Artuso iz Padove pripovijeda:

"Kad sam nekoliko dana prije njegove smrti navečer išao, da mu obavim trljanje, nadjem ga podno stuba koje vode u bolnicu. Radi skrajnje slabosti nije se više mogao držati. Poduprem ga i pomognem mu, da se uspne, govoreći:

"Ali, oče, zašto hoćete sići u crkvu, kad više ne možete ni stajati na nogama?"

"Pustite, da načinim malo dobra!" odgovori sa smješkom on.

Isto tako sam ga često, ušavši u njegovu sobu, našao na koljenima u molitvi. Znao sam mu reći:

"Ali, oče, zašto ne počivate? Zar ne vidite, da vam je to tako potrebno?"

"Činim malo dobra!" to je bio njegov stalni odgovor.

Otac Bernardin piše:

"Ja sam mu znao više puta reći u šali: Oče Leopolde, budite sebi svijesni, da ste vi dužni postati veliki svetac i visoko se popeti na nebo, već i zato, da ne prevarite bližnjega, koji vas već takvim drži! Da ne bude on morao na sudnji dan biti razočaran i reći: "Gledaj, mi smo ga držali velikim svecem, a on je medjutim bio kao i svaki od nas!"

Otac je Leopold na te riječi odgovarao samo srdačnim smiješkom.

On je sasvim iskreno držao, da ne čini ništa dobra. Zato, kad mu je tkogod izrazi svoje štovanje ili je u razgovoru nišanio na koji izvanredni dogadjaj, što se dogodio na njegove molitve, on bi se u prvi čas nekako smeo, a onda bi odlučno mahnuo rukom, kao da hoće reći: "Ne govorimo o tom", te bi promijenio razgovor.

Ne jedamput je u takvoj prigodi pokazao na Raspetoga i rekao:

"Taj je umro za duše, ne mi! Mi smo samo siromašni ljudi i veliki grješnici. Jedino grijehu smo mi pravi uzročnici."

Tada bi digao oči k nebu i uzdišući nastavio:

"Neka nam se Gospodin Bog smiluje i bude s nama milosrdan!"

Sebe je smatrao nekorisnim bićem, teretom samostana. Zato se pokazivao veselim, kad mu je koji dobročinitelj što darovao govoreći:

"Tako će me moji poglavari lakše podnositi!"

Nije znao dati razloga, zašto se oko njegove ispovijedaonice kupio toliki svijet. Zato je rekao jednoga dana, kad su o tom govorili (a toga je dana bila došla jedna osoba čak s otoka Sardinije, preko 500 km zračne linije):

"Što sam ja kriv, ako dolaze s tolikom vjerom, da ih radi njihove vjere Gospodin Bog uslišava? Što tu ulazim ja?"

Msgr Antun Barzon piše:

"Bila je kasna večer jednog uskrsnog dana - sad je već tome kakvih desetak godina. Nadjoh oca Leopolda skrajnje umorna i iscrpljena od cijelodnevnog napornog rada. Počeo je ispovijedati u rano jutro i nastavio sve do ovoga časa, gotovo bez odaha. Rekoh mu sinovskim načinom, izražavajući ujedno i radost i sa učešće:

"Oče, kako ste umorni... i kako zadovoljni!"

On mi neobično živahnim glasom odgovori:

"Zahvalimo Gospodinu i zamolimo ga oproštenje, jer se udostojao dopustiti, da naša bijeda dodje u dodir s neizmjernim blagom njegove milosti!"

Taj njegov brzi odgovor otkrio mi je tako reći čudo krepostи: o njemu sam mislio nekoliko dana, zapanjen i smeten čudesnom poukom. Njegov napor, njegov trud do najskrajnjih granica ljudske snage, njegova revnost, čitava osobna i ljudska strana, sve to on smatra "svojom bijedom"! Jedini velik i dostojan svake hvale jest Gospodin, koji rasiplje blago milosti i ne krati se priopćiti to blago dušama stavljajući ih u dosir s "bijedom" svoga službenika!"

"HVALA! HVALA!"

Radi svoje poniznosti smatrao se otac Leopold nevrijednim ikakvog obzira prema sebi. Zato je mnogo zahvaljivao za sva-

ku i najmanju pažnju, koju mu je bilo tko iskazao. Uvijek je imao na ustima riječi:

"Hvala! Hvala!"

U ispovijedaonici je uvijek zahvaljivao svojim pokornicima, jer da je to od njih bila najveća dobrota, što su se udostojali kleknuti pred njega na koljena. I tako je postupao sa svima bez razlike na društveni položaj.

U njegovim se pismima uvijek vanredno isticao taj osjećaj ponizna zahvaljivanja. Ovdje donosimo samo jedno, jer su i sva ostala u tom istom duhu.

Pišući gospodji Klementi Capuzzo(čit. Kapuco) iz Padove kaže:

"Neizrecivo sam Vam zahvalan za Vašu pažljivost prema mojoj maloj i kukavnoj osobi. No neka sve bude na slavu Onoga, koji je mene neznatna izabrao,da budem njegov službenik. Naš Gospodin naplatit će Vama i Vašemu gospodinu mužu, jer njega častite, kad častite njegove sluge."

Kad je malo prije svoje smrti bio više od mjesec dana u bolnici, svi su bolnički poslužnici bili veoma dirnuti radi velike zahvalnosti, koju im je iskazivao za svaki i najmanji čin pomoći.

Bolničar Alojzije Artuso tvrdi:

"Bio je najdublje ponizan; smatrao se nedostojnim ikakve pažnje; zato je stalno zahvaljivao i za najmanje usluge."

Fra Hilarion iz Cividale(čit.Čividale), kapucin, koji ga je kroz mnogo godina pomagao i dvorio, bijaše nekoliko mjeseci prije njegove smrti premješten iz Padove u Veneciju. On sam pripovijeda, da otac Leopold nije tom prilikom našao dovoljno riječi, da mu iskaže svoju zahvalnost. Pače je sišao, da ga isprati do samostanskih vratiju, iako se jedva držao na nogama.

"NIŠTA MI NE DAJU NI NE ODUZIMLJU"

Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Otac je Leopold bio kroz mnogo godina ispovjednik sestara Elizabetinki u kući matici u Padovi. Odlazio je tamo ispovijedati svakih petnaest dana u nedjelju poslije podne. On je želio da na povratku dodjem po njega pa da idemo zajedno. Uvijek smo prolazili Rivierom sv. Benedikta.

Jedne nedjelje, upravo kad smo bili blizu mosta sv. Benedikta, jedna se djevojka pojavi na prozoru svoje kuće i glasno pozove ukućane govoreći:

"Brzo! Dodjite, da vidite! Ide sveti otac!"

Otac Leopold, shvativši, da su te riječi smjerale na nj, poblijedi, požuri korak i ne dade mi do riječi, premda sam ja nastojao, da ga rastresem.

Kad smo došli na most, gdje nije bilo nikoga, on stane, skrsti ruke na prsima, digne oči prema nebu i prošapće:

"Ništa mi ne daju ni ne oduzimlju! Molimo Gospodina, da mi oprosti moje grijehe, zaklinjem vas!"

"ZASLUŽUJEM MNOGO GORE!"

Bio je kišovit dan.Otac Leopold prolažaše jednom ulicom, gdje je bilo mnogo kaljuža. Najedamput, evo dolazi automobil. On se skloni na rub ceste,da ga ne bi blato poprskalo, ali vozač iz zlobe potjera auto bliže i prolazeći kroz jednu kaljužu poprska ga blatom svega od glave do pete!

Baš u taj čas nadodje jedan gospodin i vidjevši neotesani čin približi se k ocu pa mu reče:

"Oče, što je iz vas učinio taj neotesanac!"

"Nemojte se brinuti za me, - odgovori on miran i spokojan - to je još malo! Zavrijedio sam ja mnogo gore!"

Jednoga se dana 1930. otac Leopold nalaziou tramvaju. Kad je prispio na Garibaldijev trg, htjede sići, ali radi gužve neopazice povrijedi jednog mladića, koji mu, ljut kao zmija, dade ćušku. Dobri pater nije reagirao, nego nasmiješen reče:

"Daj me oljepšaj i s druge strane, jer će to biti vrlo ružan izgled, ako podjem po gradu crven samo s jedne strane!"

Momak je bio tako zbunjen, da je klekao medju narodom i zamolio za oproštenje. Pater Leopold ga kucne po ramenu i reče: "Ništa, ništa!Prijatelji kao i prije!"

To pripovijeda jedna sestra milosrdnica, koja je bila prisutna.

Jednoga dana pater je Leopold prolazio jednom ulicom u Padovi. Jedna grupa fakina okruži ga i počnu se zabavljati stavljajući mu u kukuljicu kamenčiće. U taj momenat nadodje Dr. Andjeo Feriani, njegov pokornik. Kad je vidio tu drskost, oštro ukori dječurliju, ali pater ga smiri govoreći nasmiješen:

"Pustite, doktore, pustite, neka se zabavljaju!"

"NAUČITE SE POŠTIVATI LJUDE!" Više puta je ipak kakvom nesretniku dao dužnu lekciju, ne radi sebe, nego radi poštovanja, koje smo dužni prema Božjim službenicima.

Jednoga dana 1935. vraćao se iz Bazilike sv. Ante i prolazio pokraj botaničkog vrta. Kad je došao na most Canaletta, sretne nekoliko derana, koji se nasmiju i reknu:

"Sad ćemo zgrabiti toga starkelju i bubnuti ga u kanal!"

"Kušajte, ako ste kadri!" - odgovori energično on i ode dalje. Nesretnici ostadoše kao gromom ošinuti i ne mogoše se više maknuti s onoga mjesta.

Medjutim otac Leopold s noge na nogu dospije do Prato della Valle i onda se vrati natrag. Derani su još uvijek tamo stajali nepomični. Čim im se približio, bace se na koljena i zamole ga oproštenje.

"Ne molite od mene oproštenje, nego od Gospodina" - odgovori on dobrostivo. "Ja sam samo jedan siromašan fratar. Naučite se poštivati ljude, a osobito službenike Božje!"

Zatim ih udari prijateljski rukom po ramenu i pusti otići.

"JA SE NE BIH OSJEĆAO SPOSOBNIM, DA NAČINIM VAŠU ŽRTVU!" Nisko shvaćanje, što ga je otac Leopold imao o sebi, bilo je uzrokom, da je nasuprot vrlo cijenio druge. O svima je govorio s poštovanjem i uvijek je iznosio njihova dobra svojstva.

Poglavarica jednog zavoda piše:

"Svaki puta, kad sam s ocem Leopoldom imala kakav razgovor, - a taj se znao otegnuti vrlo dugo, - on mi je naredjivao da sjedim, dok sam ja uvijek ostajala na nogama."

A ustanoviteljica Pobožne družbe Služavki Presv. Trojstva pripovijeda:

"Kad je Gospodin dopustio, da ja započnem svoje djelo, kojemu je svrha molitva i potpuno žrtvovanje nas samih na korist svećeničkih duša, otac Leopold znao je dugo sa mnom govoriti o tome djelu. On je prema njemu gojio veliku ljubav i udivljenje. Katkada je znao prostodušno reći, da on ne bi osjećao snage za našu žrtvu.

Siguma sam, da je on to govorio u smislu svoje duboke poniznosti, jer se držao nedostojnim, da izvrši i najmanje djelo zaslužno pred Gospodinom."

Držao se nesposobnim, da čini dobro, a stalno se bojao, da ne padne u zlo.

Jednog dana reče:

"Ja, koji mnogo ispovijedam, moram uvijek biti veoma pažljiv, da se zlo drugih ne uhvati takodjer i mene. S nekim osobama mora čovjek biti veoma oprezan, da ne stavi u opasnost svoju vjeru. Toliko puta se čovjek nadje medju čekićem i nakovnjem i ne zna kuda bi izašao i gdje bi se uhvatio! Ja u takvim okolnostima kažem: Tu će posegnuti Gospodin Bog! On će me spasiti oda zla!"

"POTREBNO JE, DA BUDEMO (SVETAČKI) LUKAVI!" Poniznost o ca Leopolda bijaše uzrok jedne uistinu vanredne pojave. Oko njega se okretao čitav jedan svijet, na nje

gove su se molitve dogadjali izvanredni dogadjaji,pa ipak je sve svršavalo u tišini. Ostajale su samo obdarene duše i proslavljeni Gospodin. Nikakvog objavljivanja, nikakve graje, pa ni u zaista iznimnim prilikama. I baš on bijaše taj, koji je oko sebe stvarao tu tišinu, koja je tako mila Gospodinu.

Jednoga dana reče nekome prijatelju, koji se tome čudio, posve jednostavno i nasmiješeno:

"Da možemo činiti dobro, moramo biti (svetački) lukavi."

PREVAGA ZLU Poniznost je istina: zato je otac Leopold uza svu poniznost iskreno priznavao darove, koje mu je Gospodin u tolikoj mjeri udijelio za dobro duša. Ali je za sve davao slavu samo Gospodinu. Sebi je pridržao samo nedostatke i bijedu.

Rekao je jednoga dana nekom svome pokorniku:

"Uza sve naše bijede i naše nedostatke Gospodin nas je odabrao, da držimo prevagu na vagi, gdje se važe zlo. Ispunimo povjereno nam poslanje i poslije ćemo za to dobiti nagradu."

ŽAR LJUBAVI Presjajno svijetlo vjere, koje je blistalo u duši oca Leopolda, davalo mu je, da je gledao Boga u bližnjemu.

Ljubio je sve, pa i najbijednije grješnike i za sve je imao riječ saučešća i oproštenja. Sav je njegov ispovjednički rad od preko pedeset godina jedna uzvišena pjesma najherojskije ljubavi.

Jedamput je rekao:

"Istom mjerom, kojom mi drugima mjerimo, i nama će se jednoga dana odmjeriti. Kadgod se sjetim tih riječi svetoga Evandjelja, svaki puta zadršćem, jer ne znam, koliko ih u životu provodim.

Postupajmo uvijek dobro sa svima, jer kakogod dobro postupali, nikad ne ćemo postupati, kako treba postupati. Uvijek iskazujmo svima ljubav, da je u svoje vrijeme nadjemo kod Gospodina Boga. Ljubav! Ljubav! Jedino s ljubavlju i po ljubavi živimo u redu s Bogom, bližnjim i nama samima."

Nikada nije iz njegovih usta izašla riječ, koja bi bila protiv ljubavi. Ako katkada nije o nekome mogao baš ništa dobra reći, zaključio bi:

"Molimo se Gospodinu Bogu, da On tu stavi svoju ruku!"

Cijelim je srcem sudjelovao u bolima i trpljenju svojih pokornika, i vrlo često bi se njegove suze pomiješale s njihovima. Osobito ga je dirala bol siromašnih majki.

Siromahe nije samo riječima tješio, nego im je nastojao, kolikogod mu je bilo moguće, i pomoći preporučajući ih darežljivosti bogatih.

Nerijetko je probdio čitave noći moleći i plačući pred Bogom radi nesreća svojih pokornika.

"GOSPODIN BOG VAS JE USLIŠAO" Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Jedne sam se večeri vrlo kasno nalazio u molitvi. Bilo je oko 11 sati. Iznenada zagledah pred sobom oca Leopolda u molitvi i gorkom plaču. Vidio sam ga, kako je sišao iz svoje sobice, došao pred svetohranište, molio, plakao, ponovno se uspeo u sobicu i opet sišao; to se ponovilo tri puta. Ja sam nastavio moliti s njime. Budući da sam htio znati o čemu se radi, podjem ujutro vrlo rano, da ga potražim.

Čim me je ugledao, upita me:

"Imate što novo, da ste došli tako rano?"

"Oče, što se dogodilo ove noći? Ja sam vas tri puta vidio, kako ste silazili iz svoje sobice, išli pred Svetootajstvo, plakali i molili!"

On me pogleda preneražen, ostane dugo u neodlučnosti, a onda mi sav smeten reče:

"Da li me je Gospodin Bog uslišao uza sve moje nedostatke?"

"Da, čini mi se, ja sam tako shvatio, da je Gospodin uslišao vašu molitvu!"

Onda mi on reče razlog te tako žarke molitve.

Molio je i plakao za jednu siromašnu obitelj sa brojnom djecom. Najstariji sinovi, koji bi već bili mogli zaradjivati, nisu imali posla. Budući da nisu mogli platiti stanarine i dugova, htjeli su ih izbaciti iz kuće, a vjerovnici su im kanili zaplijeniti svu pokretnu imovinu.

Ali je Gospodin uistinu uslišao molitvu časnoga oca. Nekoliko dana poslije, kad je išlo povjerenstvo, da zaplijeni imutak tih siromašnih ljudi i da ih izbaci iz kuće, najedamput potpuno zataji motor na njihovu automobilu i - sve je ostalo na svome mjestu. Tako ta obitelj nije bila izagnana; dapače za kratko su vrijeme sinovi dobili posao, isplatili su se dugovi, i našla se druga kuća s vrlo dobrim uslovima."

BRIŽNA I DJELOTVORNA LJUBAV

Otac Leopold je silno volio ljubav, pa je htio, da je i drugi vrše.

Često je znao reći poglavarici jednog ženskog samostana:

"Uvijek postupajte sa svojim kćerima s ljubavlju i odgajajte ih u školi ljubavi! Učite ih, da sve rade iz ljubavi prema Isusu! Nikakve grubosti! Kako su mnogo krivi oni poglavari, koji zlorabe svoju vlast i postupaju grubo i s malo ljubavi u dušama, koje im je Gospodin povjerio! Jednoga će dana vidjeti, da nisu ništa dobra učinili i žet će ono, što su posijali."

Jedamput je izgrdio nekoga svećenika, što je uskratio odrješenje jednome pokorniku. Rekao je:

"Ljubav mora ispovjednika nagoniti, da u pokorniku pobudi osjećaje, koji su za odrješenje potrebni."

Jedan mladi kapucin pripovijeda:

"Jednoga dana optužim se ocu Leopoldu, da sam ismijao starijega redovnika zbog jedne njegove prirodjene mane. Još uvijek su mi na pameti tadašnje njegove kretnje. Glava, koja je uvijek bila blago sklonjena, uspravi se, oči bljesnu, on se digne na noge,

kao da raste, i zaprijetivši mi prstom oštro me ukori. Prestrašen ispitam se u brzini, nemam li što teže, što bi zavrijedilo slično ribanje, ali ne nadjoh ništa. Kad je vidio, da sam sav smeten, udobrostivi se i nastavi me blaže koriti.

PREDSTAVNICI BOŽJI

Otac je Leopold po svojoj vjeri vidio Boga u svima, ali na osobiti način u poglavarima.

Njih je ljubio i častio smatrajući ih predstavnicima Gospodnjim. Nikad se nije snjegovih usta čula ni jedna riječ kritike na njihov račun.

Katkada bi im iznio svoje poteškoće, ali tada bi uvijek sagnuo glavu na poslušnost.

Kad je u svibnju 1942. bolničar fra Hilarion iz Cividale bio premješten iz Padove u Veneciju, otac Leopold je radi toga rastanka vrlo mnogo trpio, mnogo plakao, ali je govorio:

"Poglavari tako hoće... i dosta! Tako je volja Božja!"

To je bila njegova obična rečenica u sličnim prilikama. Poglavarima se uvijek pokoravao i ako je katkada rekao sakristanu, da ostavi crkvena vrata malo dulje otvorena, nego je bilo odredjeno, jer je koja duša trebala njegove pomoći, odmah je to ispovijedao kao grijeh i gorko plakao.

Evo što je jednom prilikom pisao ocu provincijalu:

"Dozvolite mi, da Vam zahvalim za Vaše pismo, koje je tako puno blagonaklonosti prema meni neznatnome.

Govorio mi je moj poglavar, to jest onaj, koji meni zamjenjuje Gospodina, dakle je njegova riječ za me riječ Božja! Koliko mi je ona draga!

Ponovno zahvaljujem Vašoj očinskoj dobroti, što je izvoljela biti tako dobrostiva prema meni! Udostojte se uvijek me blagoslivljati!"

To se poštivanje i čašćenje proširivalo na sve svećenike. Za njih je bio spreman na svaku žrtvu! Tješio ih je i krijepio u poteškoćama, mudro ih i ljubezno savjetovao, radovao se dobru uspjehu njihova rada!

Kad se Gospodin udostojao nadahnuti jednoj gospodjici iz Padove, da ustanovi družbu duša, koje bi bile potpuno posvećene duhovnom dobru klera, otac je Leopold bio odmah oduševljen pristaša te zamisli!

Ustanoviteljica piše:

"U neizbježivim poteškoćama prvih početaka otac mi Leopold bijaše najveća potpora. Često mi je ponavljao: "Hrabro! Hrabro! Stvar je od Boga: zato samo duše dubokog duhovnog života razumiju njezin uzvišeni smisao. To je djelo, koje Bog hoće za naša vremena! Ja ga veoma volim i cijenim!"

I on je sam uvijek molio za svećenike, da Gospodin blagoslovi njihov apostolat.

Gojio je zatim bezgranično poštovanje prema svome ispovjedniku i duhovnome vodji. Držao ih je upravo Božjim andjelima.

Često je znao reći:

"Najveći dar, što ga Bog može pokloniti jednoj duši, jest taj, da joj dade iskusna ispovjednika i duhovnoga vodju."

Kad bi koji pokornik tvrdoglavo odbijao njegove upute, rekao bi mu odlučno:

"I ja se pokoravam svome ispovjedniku, pokoravajte se i vi!"

Ispovijedao se gotovo svaki dan. A pri tom je, osobito posljednjih godina, - kako to svjedoči njegov posljednji ispovjednik otac Marcelin iz Cartigliana (čit. Kartiljana) obično lio suze:

Riječ ispovjednika i duhovnog vodje bijaše za nj riječ Božja, zato ju je veoma cijenio. Pisma, koja mu je pisao njegov duhovni vodja otac Odorik iz Pordenona, čuvao je uvijek s pobožnim poštovanjem i često ih čitao.

VJERNOST OBEĆANJIMA Otac je Leopold u svijetlu vjere shvaćao svu važnost obećanja danih Gospodinu: zato je sve do u sitnice obdržavao svoje redovničke zavjete. Oni su bili njegova slava, premda je ponizno priznavao, da se pred Bogomne možemo radi njih hvaliti, nego moramo radi njih hvaliti, nego moramo radi njih živo zahvaljivati, jer su oni Božji dar. Često je pokazujući prstom na križ rekao:

"Nismo mi njega izabrali, nego je on izabrao nas!"

Jednoga dana reče nekom svome pouzdanom prijatelju:

"Gospodin Bog me pozvao, a ja sam po njegovoj milosti dao svoju privolu; sada... umrijeti, ali stajati!"

Ljubio je svoje zavjete, uvijek ih je imao pred očima i često ih s velikim žarom obnavljao.

Na nekoliko je sličica Blažene Gospe ostavio napisano:

"Htio bih svojom krvlju pisati svoje zavjete! Blažena Djevice, neka Ti bude mila ova moja želja!" Fra Leopold 2-11-1914.

"Danas sam svečano obnovio svoje zavjete pred pećinom Blažene Djevice Marije." Fra Leopold 7-4-1954. (Lourdes).

"Danas sam obnovio svoje zavjete najsvečanije što sam mogao." Fra Leopold 16-8-1958.

Već smo vidjeli, kakvim je poštovanjem i čašćenjem okruživao svoje poglavare i kako im je iskazivao junačku podložnost vršeći svoj zavjet poslušnosti. Htio je biti od njih ovisan u svemu, pa i u najmanjim stvarima. Svake godine prigodom pastoralnog pohoda molio je oca provincijala sve dozvole i oproste, koje je iziskivala njegova služba i njegovo slabo zdravlje. Pokoravao se uvijek, pa i uz cijenu najgorčih žrtava.

Bio je obećao Gospodinu, da ne će izlaziti iz samostana, osim radi potreba svoje službe. Ali kad mu je liječnik naredio, da se mora svaki dan bar pola

sata šetati, a duhovni mu vodja to i pod poslušnost naložio, on je svaki dan u prve popodnevne sate - ta da je naime bilo najmanje ljudi za ispovijed - izlazio u šetnju. I za najveće vrućine i najgore studeni, po kiši i po vjetru, on je redovito izlazio, da obavi svoju šetnju. Gdjekoji ga brat kušao u ružne dane odvratiti od toga, a kad ga pater nije poslušao, smatrao je to tvrdoglavošću; medjutim to je bio čin poslušnosti. Pater Leopold ga ne bi izostavio ni pod koju cijenu.

Ljubio je zavjet siromaštva. Nikada nije zadržao za se ni jedne stvari bez potrebne poglavarove dozvole.

Malo prije smrti reče jednome prijatelju pokazujući dar, što mu ga dao neki pokornik:

"Vidite, u svom sam životu često primio mnogo takvih darova i često je dobročinitelj rekao,da se poslužim time za svoje potrebe, ali ja po milosti Božjoj nisam za se upotrijebio nikada ni pare!"

A zavjet čistoće! Njega je čuvao kao zjenicu oka svoga! Može se posve po istini reći, da je on bio čist kao andjeo nebeski. Sve prljavštine, koje su se stalno ponavljale u njegova uha, nisu nikada okaljale bjelinu njegove duše. On je bez sumnje ponio pred Gospodina čistu haljinu krsne nevinosti.

Često je znao reći jednome svome pouzdanom prijatelju:

"Koliko ljubim svetu čistoću!"

Isti gospodin spominje, da mu je otac Leopold jednom rekao, kako radi svoje boležljivosti treba liječenja, koja ga silno ponizuju, i da je završio govoreći:

"Molite Blaženu Gospodaricu, da me oslobodi tog poniženja, ako joj se svidja!"

I glas mu je drhtao od navale plača.

Malo prije smrti otac je Leopold mogao načiniti ovu ispovijest:

"Milošću Božjom i pomoću Blažene Gospe ne sjećam se, da sam ikada povrijedio svetu čistoću."

EUHARISTIJSKI ŽAR Vjera se patra Leopolda pokazivala osobito u pobožnosti prema presvetoj Euharistiji.

Može se reći, da je on stalno živio na podnožju svetohraništa, jer i onda, kad nije mogao biti tjelesno prisutan, srce mu je neprestano klečalo pred Božanskim Utamničenikom.

Duboko je osjećao veličinu presvete Euharistije i uzvišenost svete misne žrtve.

Kad je klečao pred svetohraništem u žarkoj molitvi, imao je izgled nebeskog serafina, a lice mu je često neobično sjalo.

A što tek kod čitanja svete mise! Tu se njegova vjera najjasnije očitovala! Pripravljao se gotovo jedan sat gorljivom molitvom, a služio je takvom pobožnošću, da su svi prisutni bili duboko dirnuti. Iza pretvorbe je često plakao, njegovo se lice preobražavalo i svi su mogli zapaziti, da se u njegovoj duši dogadja nešto nadnaravno.

Jedan subrat kaže:

"Dosta se sjetiti, s kakvom je pobožnošću služio pater Leopold svetu misu, pa možemo mirno reći, da je bio svetac."

Zar bi Gospodin bio mogao ne odgovoriti vanrednim milostima na toliku ljubav? Za posljednje bolesti nije radi tumora u jednjaku mogao ništa gutati osim vrlo malo tekuće hrane, a i to je najčešće izbacio. Pa ipak je uvijek pravilno primao Presveto i purifikaciju poslije svete mise bez ikakvih abnormalnih posljedica.

Slušao je sve svete mise, koje je mogao.

Jednoga dana reče:

"Ja ujutro odmah nakon svoje svete mise odem u ispovijedaonicu, jer uvijek ima duša, koje me čekaju, pa onda ispovijedam i slušam sve svete mise moje subraće."

Doista, kad je on ujutro ispovijedao, a drugi su oci čitali svete mise, od Sanctusa do podizanja obustavljao bi ispovijed, digao se na noge,sabrao se i

s njega bi se jasno odražavao sav žar unutarnje pobožnosti. To su opazili svi pokornici, koji su se u to vrijeme ispovijedali. I sve je to duboko ganulo i pobudilo na pobožnost.

Veoma se radovao svim euharistijskim manifestacijama i želio je sam sudjelovati koliko mu je to bilo moguće.

Vrhovna poglavarica sestara Elizabetinki tvrdi:

"Otac Leopold bio je neizrecivo pobožan prema presv. Euharistiji. Baš on nas je 1931. snažno i žarko poticao, da uz cijenu svake žrtve nastojimo, da se vječno klanjanje pred izloženim Isusom nastavi i u crkvi Corpus Domini, koja je uz našu kuću maticu. Tako se i zbilo."

Jedan redovnik spominje:

"Kad sam još bio mlad student u padovanskom samostanu, prolazio sam jednom u žurbi kroz kor i nisam pravilno klekao pred svetohraništem. Otac je Leopold klečao u jednoj klupi i molio. Opazio je moj čin pa me pozvao natrag i rekao mi, da se poklonim, kako se pristoji, Isusu, koji je sakrit u svetohraništu."

RIJEČI MUDROSTI I LJUBAVI

Otac Leopold živio je od ljubavi prema Euharistiji. Tu je ljubav nastojao uliti u sve svoje pokornike, osobito u svećenike preporučujući im, da pobožno služe svetu misu.

Msgr Josip Manzini (čit. Mancini), generalni vikar biskupije Verone tvrdi:

"Bio sam mladomisnik, kad sam imao prigodu, da se predstavim ocu Leopoldu. On mi je s velikom mudrošću govorio o svetoj misi i preporučio mi, da je pobožno služim i da je učinim središtem svega svoga duhovnog života. Nikad ne ću zaboraviti dojma, što su ga na me učinile te riječi."

Jednoga dana reče nekom svome pokorniku:

"Mi moramo uvijek umom i srcem prisustvovati Božanskoj Žrtvi, koja se za nas prinosi u svako doba dana i noći. Žrtvuje se Jaganjac Božji, koji uzima grijehe svijeta! Kad bi na svijetu i za jedan samo časak prestalo to božansko žrtvovanje, svijet bi zbog svojih zločinstava odmah propao. Pristupajmo uvijek bliže Božanskom Žrtvovatelju i nastojmo, - ja služeći svetu misu, a vi slušajući, - imati široko srce, da obuhvatimo njime sav svijet duša. Božanska ljubav Gospodina Isusa u svetoj misnoj žrtvi neizmjerno nadvisuje sve ljudske zločine i zadovoljava božanskome veličanstvu, koje je vrijedjano tolikim grijesima. Neka vam te misli uvijek ostanu na pameti!"

Drugi puta reče jednoj ožalošćenoj duši:

"Ništa se ne bojte! Božanska Žrtva, što je svaki dan prinosim, jest i za vas. U njoj je bogatstvo i preobilje svega! Sve ćete dobiti, što trebate!"

Odvjetnik Alojzije Maggia (čit. Madja) iz Padove spominje, da mu je 1939. godine, kad je odlazio na odmor u brda, otac Leopold dao ovu opomenu:

"Svaki časak žrtvuje se u kojem dijelu svijeta Isus u svetoj misi. Sjedinite se u duhu sa svećenikom, da zadobijete osobite milosti, koje se dijele samo u toj velikoj žrtvi!"

Često je znao reći:

"Što ja tražim u svetoj misi, to nije ništa u poredbi s onim, što prinosim!"

Gospodji Klementi Capuzzo (čit. Kapuco) napisao je jednom prilikom:

"Vrlo sam smeten, kad vidim Vašu veliku brigu, da dobijete vijesti od mene, osobito u mojoj teškoj bolesti. U svome siromaštvu nemam ni zlata ni srebra, ali ono čime raspolažem, jest kudikamo vrednije, a to je Sveta Žrtva, Božanska Tajna, kod koje se uvijek sjećam Vas i Vašega gospodina muža. Svemu se nadam od ljubavi našega Gospodina Isusa Krista i njegova Božanskoga Srca."

Svome bratu Tomi, kad je taj 1940. godine bio istjeran iz Trsta i otišao u Zagreb, pisao je u pismu od 18. XII. 1940.:

"Molitve, koje molim za one, koji su mi dragi, na

dopunjujem služeći svete tajne. Kada služim svetu misu, prikazujem Bogu Ocu njegova jedinorodjenoga Sina, to jest Jaganjca Božjega, koji oduzima grijehe svijeta. Dakle bezgranična ljubav Srca Isusova, koje se uvijek prikazuje za nas, učinit će, što ga budem molio.

Eto, sjećaj se Ti tih velikih tajni, kojima ja kao svećenik svaki dan služim kao orudje, makar sam nedostojan. Isus i Marija će Ti pomoći, oni će Te ojačati, utješiti!"

Nekoliko dana prije svoje smrti napisao je jednoj gospodji:

"Čuo sam, da ste duboko rastuženi. U ovaj čas, zamjenjujući Onoga, koji je rekao: "Dodjite k meni i ja ću vas okrijepiti" kažem Vam u njegovo ime, da je Gospodin naš Isus Krist i njegovo Božansko Srce s Vama. Gledajte, gospodjo, jutros ste ga primili u svetoj pričesti. No dobro, On će pokazati, da je doista On pod sakramentalnim prilikama i da On zapovijeda i onima, koji ne će slušati. Budite mirni, On će Vam pokazati, da je doista s Vašom obitelji!"

"TO MORA BITI OTAC LEOPOLD" Izvanredna euharistijska pobožnost, koja je odsijevala s oca Leopolda, činila je na sve duboki dojam.

Jedan padovanac pripovijeda:

"Moj se prvi susret s ocem Leopoldom zbio 1923. Pripovijedali su mi o njem moj djed i otac. Oni su govorili: "To nije čovjek kao drugi; mora biti svetac!"

Ja nisam nikada bio u kapucinskoj crkvi i nisam ga poznavao. Jednoga dana odoh, da ga vidim. Čim sam ušao u crkvicu svetoga Križa, vidjeh jednoga maloga fratra, kako je prošao pred presv. Sakramentom i tako pobožno kleknuo, da mi je u duši uskrsnuo najživlji osjećaj prisutnosti Božje, i rekoh u sebi: To bez sumnje mora biti otac Leopold!

Nisam se prevario! Njegova duboka vjera u presvetu Euharistiju mi ga je otkrila!"

SLUŠAJTE SVAKO JUTRO SVETU MISU Gospodin Jakob Lampronti, židovskog porijekla, bio je radi rasnoga zakona 1940. otpušten iz službe i nije mogao dobiti drugoga posla. Njegov je položaj bio težak.

U očaju se obrati ocu Leopoldu, koji ga je utješio: "Vjerujte! Božja Providnost ne će vas zapustiti. Budući da ovaj čas nemate posla, slušajte svako jutro svetu misu i Providnost vas ne će ostaviti. Ne kažem vam to ja, nego Bog govori preko mojih ustiju."

Gospodin Lampronti je vjerovao patrovim riječima i svaki dan je bio kod svete mise. I dok god je bio bez posla, nikad mu nije uzmanjkalo što je bilo nužno za obitelj, katkada na način, koji se činio da je pravo čudo.

TAJNA MILOSTI Vjera u presvetu Euharistiju i u svetu misnu žrtvu pokazala je ocu Leopoldu mogućnost, da ostvari svoj veliki san, obraćenje pravoslavnih naroda, makar ostane cijeli život zatvoren u ispovijedaonici. Nastojao je, da po presvetoj euharistijskoj žrtvi prospe na te narode blago božanske milosti, koja je jedino sredstvo njihova spasenja. U divnom svijetlu svoje žive vjere on je shvatio, da im na taj način može više koristiti, nego da osobno podje medju njih propovijedati svetu vjeru.

Ta uzvišena misao zagospodarila je njegovim bićem i postala oslonac svega njegova intenzivnog duhovnog života.

Jednoga dana reče nekom prijatelju:

"Ja se osjećam pozvanim, ako se ne varam, da radim za dobro pravoslavnog Istoka. Gospodin Bog dao mi je po svojoj divnoj Providnosti za to sredstvo u svetoj misi. Pomozite mi i vi slušajući svetu misu i primajući svetu pričest; imat ćete istu plaću kao i ja, jer je tolika plaća proročka, kolika i onoga, ko-

ji pomaže proroka. Nikad nemojte zaboraviti, da je svaki čovjek dužan spašavati svoju braću."

1937. je pisao:

"Pred Bogom: Hoću služiti Gospodinu našemu Isusu Kristu, da se on, kao Gospodar, udostoji u prilog odijeljenih istočnjaka, koji lutaju kao ovce bez pastira, ispuniti svoje božansko obećanje: Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka. Potrebno je, da i njih pozovem,i čut će glas moj,i postat će jedno stado i jedan pastir. - Zato se zavjetom obvezujem, da ću danas, i svaki dan, kroz cio svoj život, vodeći računa o mojoj bolježljivosti, raditi po odredjenom načinu, da pospješim povratak odijeljenih istočnjaka u katoličko jedinstvo.

Na to, da se brinem za to veliko dobro,navode me ovi razlozi: Božanska me Providnost stavila u mogućnost, da mogu, ako hoću, pospješivati jedno tako veliko dobro, i to prije svega prinošenjem žrtve svete mise. Zato obnavljam zavjet, da ću sv. misnu žrtvu, ne dirajući u pravdu i ljubav, prinositi za povratak odijeljenih istočnjaka u Katoličku Crkvu.

Gospodin hoće, da ja to tako vršim. Ja ne mogu o tome dvojiti, jer mi je volja Božja potpuno jasna."

A 18. lipnja 1937. zapisao je:

"Ovo je pedeseta godina, otkad sam prvi puta osjetio Gospodnji poziv, da molim i pospješujem pomoću svete mise povratak odijeljenih istočnjaka u krilo Katoličke Crkve."

A 1941. godine:

"Pred Bogom: za me tu nema nikakve dvojbe.Ja sam po svome serafskom svećeničkom zvanju izabran, da se trsim oko spasenja odijeljenih istočnjaka. Zato se moram odazvati dobroti Gospodina našega Isusa Krista, koji me je izabrao, da se mojom pomoći obistine božanska obećanja: Bit će jedno stado i jedan pastir.

Kažem: mojom pomoći, ukoliko se po mome vršenju božanskih Tajna božanska Ljubav prinosi za odijeljene i tako dovršuje njihovo otkupljenje.

Medjutim će svaka duša, koja treba moje pomoći biti za me jedan "istok"!"

A drugom prilikom:

"Po milosti, koja mi je dana, obnavljam svoje zavjete i u isto se vrijeme prinosim kao žrtva za spasenje moje braće istočnjaka, zajedno s nekrvnom žrtvom Isusa Krista, koju svaki dan prinosim Bogu Ocu na svetome oltaru."

I tako uvijek, jer je gotovo svaki dan obnavljajući svoj zavjet upisivao po nekoliko redaka u jednu knjižicu.

Kakvi su plodovi tog sakrivenog ali tako uzvišenog rada oca Leopolda? Tajne milosti u spasavanju duša sada su nam još sakrite, ali jednoga ćemo dana vidjeti, kako je on uistinu bio jedan od najvećih apostola pravoslavnih naroda.

BLAŽENA GOSPODARICA Vjera nije oca Leopolda rasvijetlila samo u spoznanju, nego mu je dala takodjer vanredno svijetlo, da shvati veličinu Marijinu. On je ushićen promatrao njezinu uzvišenost, bio očaran njenom nebeskom ljepotom i ljubio je uistinu neobičnom ljubavlju.

Može se reći, da je svaka žilica njegova srca bila stalno napeta, da pokaže Djevici najživlju ljubav.

U svojoj je sobici imao jednu sliku Marijinu, i kitio je cvijećem, koje je nastojao svaki dan mijenjati kao simbol svakodnevne obnove svoje duše.

Svetu je misu služio gotovo uvijek na Gospinu oltaru, a subotom i Gospi u čast, ako je samo mogao.

Za kratke šetnje, koju mu je liječnik naložio, uvijek je ulazio u samostansku crkvu i neko vrijeme proboravio u molitvi pred Djevičinim oltarom.

Njegovi su najmiliji razgovori bili o Gospi. Sa žarkom je ljubavlju proučavao odlomke svetoga Pisma, koji o Njoj govore, o njima raspravljao i učinio ih predmetom stalnog promatranja. Rasplamtio bi se svetim gnjevom protiv tumačenja, koja ne odgovaraju njezinoj pravoj veličini i tražio je od svojih pokornika svećenika, da jasno i točno tumače narodu njezine uzvišene povlastice.

Dugo je živo želio, da napiše o Gospi jednu knji-
gu, u kojoj bi je prikazao kao suotkupiteljicu ljud-
skog roda, kanal svih Gospodnjih milosti. Nažalost,
stalni naporni rad u ispovijedaonici nije mu dopu-
stio, da ostvari svoju žarku želju. Uistinu velika
šteta! Njegov oštri um i nježna ljubav prema Mariji
bili bi nam dali doista vrijedno djelo! O njemu je
neprestano mislio, a često i govorio iznoseći misli
uistinu dostojne tolikog djela, koje je već živjelo
u njegovoj duši. Krasan uzorak tih misli jest neko-
liko članaka u Franjevačkom Glasniku(Bolletino Fran-
cescano čit. Boletino Frančeskano), mjesečniku za
Treći Red.

Godine 1927. zapisao je na jednu Marijinu sliči-
cu:

"Ja fra Leopold Mandić Carević čvrsto vjerujem,
da je Preblažena Djevica kao suotkupiteljica ljud-
skog roda moralni izvor svih milosti, jer od njezine
punine svi primismo."

O Gospi je imao tako uzvišeno poimanje, te se ni
je držao dostojnim, da se zove njezinim sinom. Sma-
trao se posljednjim njezinim slugom i nazivao je,ka-
ko smo već nekoć rekli, nazivom Gospodarica.

SINOVSKO POUZDANJE Otac Leopold imao je najsinov
skije pouzdanje u Gospu i u
njezine je ruke stavio najživlju želju svoga srca:o-
braćenje pravoslavnih naroda.

1925. godine je zapisao:

"Preblažena Djevice Marijo!

Ja fra Leopold Marija Carević, da ispunim posla-
nje, koje si mi povjerila u vezi s istočnim narodi-
ma, za onaj dio koji ja po milosti Gospodnjoj imam
ispuniti, činim s voljom Serafskoga Oca svetoga Fra-
nje odredjenim granicama zavjet, da ću kroz čitav
svoj život bez odaha i sa svim marom raditi za vječ-
ni spas tih naroda.

Ti vidiš u kakvim se prilikama odvija moj život

i kakve me poteškoće pritišću; udostoj se, molim te,
uzeti tu stvar u svoje ruke.

Tvoj najponizniji sluga

Fra Leopold."

Takvim se velikim pouzdanjem obraćao on Gospi,
kad ga je ponekad tištala teška duševna tjeskoba ili
kad se našao pred čijom tudjom bijedom. Obraćao joj
se, kao što se dijete obraća svojoj majci, i pisao
joj pisma puna dirljive jednostavnosti.

Evo jedno takovo pismo:

"Preblažena Djevice Marijo!

Tebi, Preblažena Gospo, šaljem u Duhu Svetome o-
vo pismo moleći Te ponizno, da se udostojiš pogleda-
ti na pobožnu obitelj, koju Ti dobro poznaš i za ko-
ju znaš, da Te ja molim.

Tebi su poznate teške poteškoće, u kojima se oni
nalaze. Udostoj se, molim Te, preslatka i predobro-
stiva Gospo, priteći im u pomoć. Dopusti, preslatka
Gospo, da Ti se ja molim sa svim žarom i da tvrdo
vjerujem, da će Ti ovo moje pismo biti milo i da će
zadobiti što molim.

Najponizniji sluga i nedostojan svakoga dobra

Fra Leopold."

Takva od ljubavi i bezgraničnog pouzdanja nabu-
jala pisma stavljao je on na oltar pred Djevičine no
ge. Ona se jamačno smiješila toj priprostoj duši i
uslišavala njegove želje.

Jednoga je dana rekao nekome pokorniku:

"Napisao sam Gospi jedno pismo i stavio ga pod
njezine noge na oltaru. Hoće li ga Ona primiti? Mo-
lite se i vi mnogo blaženoj Gospodarici, da se udo-
stoji sjetiti mojega pisma!"

Kolikog li sinovskog ufanja i odanosti!

To je ufanje tako ganutljivo! Nekoliko dana pri-
je nego ga Gospodin pozvao u raj, pisao je jednome
svome pouzdanome prijatelju:

"Danas ste se vi molili za me Uzvišenoj Gospoda-
rici. (Treba spomenuti, ča se taj gospodin toga dana

molio Gospi za oca Leopolda, ali njemu nije bio o tom ništa rekao, jer ga nije mogao posjetiti). Kao te melj svega stavite svetu vjeru: ona nas uči, da u pre svetoj Djevici imamo Majku.

Ne mogu se hvaliti, da imam kakvo pravo radi zasluga, jer je čovjek ništa, ako se usporedjuje s Bogom, pače čovjek je grijeh, jer je on jedino grijehu pravi začetnik. Pa ipak je smilovanje Božje neizmjer no! Zato se ja nadam milosrdju od Uzvišene Gospodarice. A mnogo treba toga milosrdja, jer osjećam, da sam tako slab! No presveta je Djevica naša Majka: to je dosta!"

Fra Modesto iz Casoni, koji je bio kao bolničar namješten u bazilici u Loretu, pripovijeda, kako mu je pater Leopold svake godine, kad je prolazio kroz Padovu, znao reći:

"Fra Modesto, čim stignete, idite odmah u svetu kućicu i recite nebeskoj Gospodarici, da joj pater Leopold šalje mnogo pozdrava i poštovanja!"

Modesta je taj način govora malo začudio, no poslije se više nije čudio, jer je razumio, da pater Leopold ima prema Gospi neograničeno povjerenje.

Svome bratu Tomi pisao je 1940.:

"Vidiš, predragi Toma, uvijek držim kraj svoga kreveta pred očima malu sličicu Gospe od Perasta. Pred njom izlijevam svoje srce za sve, koji su mi dragi. Sigurno je, da će me Preblažena Djevica uslišati u bezgraničnoj nježnosti svoga majčinskog Srca."

I Gospa, ganuta njegovim pouzdanjem i djetinjim ufanjem, ne samo da mu je isprosila od Gospodina milosrdje, koje je tako ponizno molio, nego ga je takodjer obasula milostima i izvanrednom naklonošću, koju je često pokazala pravim čudom.

ŠALJE ME TVOJ SLUGA LEOPOLD Gospodja Adelina Milazzo (čit. Milaco) iz Padove našla se godine 1927. u vrlo teškim neprilikama, jer su njezini sinovi silno trebali namještenje, a činilo se, da je izgubljena svaka nada. Jedna

je dobra gospodja nastojala nešto učiniti, ali je sve bilo uzalud.

Siromašna majka dodje jednoga dana k ocu Leopoldu i sva u suzama razloži mu svoju žalost.

Dobri je otac sasluša potresen, a onda se brzo digne sa stolice i sav rasvijetljen u licu reče:

"Gospodjo, podjite odmah u crkvu svete Justine, dodjite pred oltar Konstantinopolitanske Gospe i recite joj: Gospodarice, šalje me Tvoj sluga Leopold. Načini Ti, što nije mogla načiniti ona gospodja. Nemojte drugo ništa govoriti! Podjite odmah, razumijete, odmah!"

Ta gospodja puna vjere u riječi oca Leopolda podje odmah u crkvu svete Justine, prostre se pred čudotvornom slikom i sa svom jednostavnošću ponovi, što joj je bilo rečeno. Izašavši iz crkve povrati se kući srcem punim pouzdanja, da će Gospa uslišati molitvu svoga vjernoga sluge.

I doista, sutradan kao nekim čudom nestade svih poteškoća i njezini sinovi zadobiše željeno namještenje.

BILA JE TO GOSPA! Jedna petgodišnja djevojčica iz nekog sela blizu Padove teško oboli 1928. godine od dvostrukog parotitisa (upale obiju zaušnica). Siromašno je dijete mnogo dana ležalo nepomično u krevetu, a da nije prozborilo ni riječi. Ruke je imalo skrštene pod bolesnom glavom, a staklene mu oči bijahu stalno uprte u sliku Majke Božje, koja je visjela na zidu. Velikim se trudom moglo postići, da je djevojčica progutala malo mlijeka. Liječnik, koji ju je liječio, pošto je uzalud pokušavao sve, što ga znanost upućivala, izjavi, da je slučaj vrlo težak, jer oboljenje bez sumnje prelazi u mozak i postoji opasnost upale moždane opne.

Jedan stric bolesnice ode 22. listopada k ocu Leopoldu, ispriča mu bijedno stanje bolesnice i zamoli ga za blagoslov.

Dobri se otac sav ražalosti, sagne glavu gotovo

do koljena i dugo ostane u tom položaju. Onda se uspravi i sav rasvijetljen u licu i pun radosti reče:

"Počekajte me časak, ja ću odmah doći!"

Izašao je iz ispovijedaonice i nije ga bilo kakvih pet minuta. Tada se povrati i sav veseo reče:

"Gospodine, budite mirni! Vaša će nećakinja ozdraviti!"

U isti čas udje u sobicu samostanski sluga s velikom jabukom u ruci. Otac je Leopold uzme, blagoslovi i dade gospodinu govoreći:

"Odnesite tu jabuku djevojčici! Neka je pojede i onda mi dodjite reći, kako joj je."

Gospodin se požuri kući, udje u sobu, gdje je nećakinja još uvijek nepomično ležala raskolačenih staklenih očiju, približi se krevetu i držeći u ruci plod reče:

"Gledaj, kako mi je lijepu jabuku dao otac Leopold!"

Čudnovato! Djevojčica odmah izvuče ruke ispod gline, uzme jabuku, digne se i sjedne u krevetu te pohlepno pojede taj blagoslovljeni plod!

Bila je zdrava!

Svi su prisutni plakali od ganuća i zahvaljivali Gospodinu i Blaženoj Djevici za tako veliku milost!

Stric se s veselom viješću odmah povratio u Padovu k ocu Leopoldu, koji pun radosti usklikne:

"To je bila Gospa! Ona je to učinila! Hvalimo je, i zahvaljujmo joj uvijek!"

VAŠ JE SIN VEĆ SPAŠEN! TO KAŽE GOSPA!

Sestra Margarita iz samostana od Pohodjenja u Padovi piše:

"U kolovozu 1916. padne u ratu kao mladi časnik moj brat Marcel Giaccon (čit. Djakon).

Cijela je obitelj bila veoma ražalošćena. Majci se cijepalo srce, i nije se mogla utješiti. Da malo stiša njezinu bol, pisao joj je s fronte moj stariji brat, neka ide k ocu Leopoldu, koga svi poštuju kao sveca. On će jamačno naći melema za njezinu bol.

Čim je bilo moguće, podje moja mama sa mnom i s još jednom mojom sestrom u kapucinski samostan i zamoli za razgovor s ocem Leopoldom. Ovaj nas je primio s najvećom dobrotom i poslušao sa živim interesom bolnu pripovijest, a tada nam kao nadahnut polagano i uvjereno reče:

"Gospodjo, budite mirni! Vaš je sin već u mjestu počinka."

Zatim primi jednu svetu misu za dragoga pokojnika.

Kako su dubok utisak proizvele te riječi na našu dušu! Majka se osjetila ponovno oživjelom i veliki je mir sišao u njezino srce.

Nekoliko dana poslije toga željela je majka, da se za našeg dragog pokojnika služi druga sveta misa. Došavši u kapucinsku crkvu pozvonimo na zvonce pokraj oltara Bezgrješne Djevice.

Otac Leopold dodje odmah i stane točno pod noge Gospine. Mama mu je pružila milostinju za svetu misu, ali on mršavom rukom načini znak odbijanja i reče polako naglašujući svaku riječ:

"Ne, ne! N e treba više svetih misa."

Onda malo zašuti pa opet nastavi:

"Vaš je sin već u raju! Ne kažem to ja, nego Gospa!"

I blistava pogleda pokazivao nam je rukom Bezgrješnu.

Silno nam je ganuće potreslo čitavo biće, kao da je nešto nadnaravno posve zagospodarilo nad nama: suze radosnice spustiše se iz naših očiju, neopisivi mir poplavi naša srca. Taj se mir i ta radost uvijek obnavljao i još se uvijek obnavlja, svaki puta kad se sjetimo našega dragoga pokojnika. Sigurno je Gospa prosvijetlila oca Leopolda, da izrekne one riječi."

"TAJ JE REDOVNIK ANDJEO!" Neki se siromašni željezničar nalazio u Padovi u bolnici. Približavao se konac njegova života. Prošlo je bilo više od četrdeset godina otkako nije primio svetih sakramenata, a ni sada nije htio o njima ništa čuti.

Sestre pozvaše oca Leopolda, ali je i on bio otjeran na vrlo neuljudan način. Dobri otac ipak nije očajao. Pun tvrde vjere, koja je bila kadra, da postizava čudesa, molio se Blaženoj Gospi i njezinu bezgrješnom Srcu, utočištu grješnika. Preporučao je i drugima, da se mole na tu nakanu.

I čudo se dogodilo. Sutradan siromašni bolesnik reče, da mu je uvijek pred očima onaj mali fratar, koji ga je bio posjetio, pa zamoli, da mu ga ponovno pozovu.

Otac Leopold sav zadovoljan požuri se i pomiri ga s Gospodinom.

Siromašak je proživio još pet dana. Stalno je htio imati uza se oca Leopolda govoreći:

"Taj redovnik je andjeo! On je andjeo!"

Njegova se smrt svih pobudno dojmila.

GOSPODARICA JE TAKO DOBRA! Jedan gospodin iz Padove pripovijeda:

"Jedamput sam pratio oca Leopolda k bolesniku u neko selo blizu grada. Kad je posjet svršio, udjemo u seosku crkvu i stanemo pred Gospinim oltarom uronjeni u molitvu. Baš tada je jedna moja unuka bila teško bolesna u životnoj opasnosti; zato sam u te trenutke žarko molio Blaženu Djevicu, da je ozdravi.

Iznenada me otac Leopold zapita:

"Što vam je Gospa rekla?"

"Oče, - odgovorih - ako se ne varam, ja sam razumio, da će ozdraviti moju unuku."

"Dobro ste razumjeli! Gospodarica je tako dobra! Neka bude uvijek blagoslovljena!"

U isti čas pozove moja unuka majku i reče:

"Vidjela sam Gospu! Ja sam zdrava!"

I bilo je tako. Groznica je nenadano nestala i mala bijaše savršeno zdrava."

"TO JE SLIKA JEDNE NJEZINE RODJAKINJE" Već spomenuti Jakob Sampronti iz Udina piše:

"Priopćio sam patru Leopoldu svoju žalost, što mi je žena još živjela daleko od katoličke vjere, jer je bila Židovka. On mi se nasmiješi i dade mi jednu medaljicu Bezgrješne Djevice s riječima:

"Odnesite je svojoj ženi i recite joj, neka je drži. To je slika jedne njezine rodjakinje."

Protiv svake nade moja je žena ne samo uzela medaljicu, nego je takodjer htjela sa mnom prisustvovati jubilarnoj misi oca Leopolda. On mi je takodjer rekao:

"Nemojte praviti pritiska na svoju ženu. Bog će joj dati milost na zagovor Gospin."

Tako je i bilo. Moja je žena danas kršćanka."

POD NOGAMA MARIJINIM U srpnju 1934. dobio je otac Leopold od Gospe vanrednu milost: mogao je poći na hodočašće u Lurd. Tako je silno čeznuo za tim, da bi mogao poljubiti onu blagoslovljenu zemlju, koju je posvetila prisutnost Marijina, i konačno se njegov davni slatki san ostvario. Nekoliko je njegovih pokornika htjelo, da im bude pratilac na putu, pa su se pobrinuli za potrebne troškove. Otputovao je sjajući od radosti. Činilo se, da se pomladio. Na putovanju je nastavio svoju službu: stalno je hodao naokolo po bolesničkom vlaku, jer su se svi htjeli kod njega ispovjediti.

U Lurdu je proveo rajske dane u neprestanom ispovijedanju i molitvi. Čitao je svetu misu na oltaru nasuprot Pećini Ukazanja i u te je trenutke dobio od Gospe vanrednu milost, kako je sam zabilježio na jednu Gospinu sličicu. Zapisao je samo, da mu je Gospa dala razumjeti, da mora sa svojim duhovnim životom započeti od početka, jer sve, što je do tada činio,

nije ništa. Ta ponizna ispovijest sakriva nadnaravna rasvjetljenja, što ih je jedino njegova duša, toliko uznapredovala na putu svetosti, mogla razumjeti, ali koje je on najbrižnije skrivao.

Velikim je religioznim manifestacijama hodočašća prisustvovao s takvom vjerom i pobožnošću, da su svi, koji su mu se približavali, bili ganuti. Sretnici, koji su mogli prisustvovati tim rajskim časovima, kažu, da je bio kao izvan sebe i da je sjajna lica ponavljao:

"Danas smo vidjeli čudesnih stvari!"

Ti su blaženi dani prošli kao bljesak, i otac se Leopold vraćao kući ojačan materinskim smiješkom Marijinim. Ona mu je naskoro pokazala svoju ljubav velikim čudom.

"GOSPA NAS JE SPASILA!" Don Alojzije Callegaro (čit. Kalegaro), župnik u Carneglianu (čit. Karneljanu) blizu Padove, koji je bio zajedno s ocem Leopoldom na hodočašću u Lurdu, pripovijeda:

"Uveče 13. srpnja 1934. vraćao sam se s ocem Leopoldom iz Lurda. Kad smo prispjeli na postaju u Padovu, popnemo se u kočiju Augusta Formentin, koji je bio došao pred nas zajedno sa svojim sedamgodišnjim unukom Angjelom Bernardi. Krenuli smo Danteovom ulicom. Najednom nam dodje ususret tramvaj sastavljen od više kola. Prostor je na tom dijelu ceste bio tako uzak, da je bilo potpuno nemoguće, da kočija prodje pokraj tramvaja, a da ne bude prevrnuta. Brojni ljudi, koji su onuda prolazili, strepeći pred neizbježivom nesrećom, stanu vikati na nas i na tramvajskog vozača, da se zaustavimo. No ni tramvaj ni vatreni konji nisu se zaustavili, i mi prodjosmo - čudnovato neozlijedjeni.

Sve, što se našlo na ulici, skupi se oko nas i nastane tolika gužva, da smo se morali zaustaviti. Čim su ljudi opazili, da je u kočiji i otac Leopold, počeše govoriti:

"Nije se ništa dogodilo, jer je u kočiji otac Leopold!"

Dobri se otac sav smete i odgovori:

"Ne, ne! Tu smo dva svećenika, koji se vraćamo iz Lurda. Zato nas je Gospa spasila!"

Sila ljudi, koji su bili duboko potreseni, otprati nas sve do kapucinskog samostana.

Prije nego sam ja otišao u svoju župu, otac Leopold upita gospodina Formentina, kako se zbio dogadjaj, a on reče:

"U taj mi se čas učinilo, kao da se ulica raširila."

Dva dana nakon toga povratili smo se na mjesto, izmjerili prostor na onom dijelu ceste i još se većma osvjedočili, da nas je samo veliko Gospino čudo spasilo iz one ljute opasnosti.

Otac je Leopold često puta zaželio, da mu gospodin Formentin i dječak Bernardi ispripovijedaju dogadjaj i svaki puta bi vrlo ganut zaključio:

"Gospa nas je spasila! Gospa!"

ZLATNE GODIŠNJICE

PEDESETGODIŠNJICA REDOVNIČKIH ZAVJETA

3. svibnja 1935. proslavio je otac Leopold pedesetgodišnjicu svojih redovničkih zavjeta u Kapucinskom Redu.

Na toj tihoj posvećenoj duhovnoj svečanosti očutjela je njegova duša, koja je već tako dugo bila prinesena Gospodinu, neizrecivu radost, da je mogla s istim svetim oduševljenjem kao u mladenačkim godinama ponoviti svoju žrtvu.

Pred velikim oltarom zatvorene samostanske crkvice on je okružen radosnom braćom najprije od uzbudjenja drhtavim glasom zamolio oproštenje, ako se kroz tih pedeset godina redovničkog života nije vladao,kako je od njega tražilo sveto zvanje. Zatim je ponovio svoje zavjetovanje obećavajući Gospodinu, da će s novim žarom započeti uspon prema savršenosti. Samostanski poglavar otac Marcelin iz Cartigliana upravio mu je nekoliko ganutljivih riječi. Medju ostalim je rekao:

"Danas vi slavite pedesetgodišnjicu onoga dana, kad ste se prvi puta posvetili Gospodinu.

Pedeset godina! Pola vijeka! To je normalni mukotrpni život jednog čovjeka! Pedeset godina! I to sprovedenih ne u svijetu usred ugodnosti, uživanja i zabava, nego u redovničkom životu, životu neprestane žrtve i samoprijegora! Pedeset godina vjeme službe Bogu u siromašnom, poslušnom, čistom životu! I to u

životu, koji je prihvaćen s oduševljenjem i proživljen sa stalnom vedrinom i rajskom radošću! Doista tih pedeset godina zaslužuje, da ih prije svega promotrite vi, pa da za njih zahvalite Gospodinu, a onda i mi, da se s vama razveselimo i da s vama blagosiljemo Gospodina.

Vi znate, da vas ja u ovaj čas ne namjeravam laskanjem obmanjivati, jer je to daleko od vas, a ne mislim ni vrijedjati vašu čednost govoreći o vašem unutarnjem životu, o vašem duhu molitve i mrtvenja,o vašoj ljubavi prema Bogu i bližnjemu; ne kanim iznositi u javnost ni govoriti o onome, što znadu jedino zidovi vaše sobice, ono što znade jedini dobri Bog! Ja želim samo ponovno dozvati u pamet vaših pedeset godina redovničkog života, da zajedno zahvalimo Gospodinu Bogu, što vam je dao snage, da ih proživite ne riječima nego djelom!"

Otac provincijal Hijacint iz Trsta, sada nadbiskup u Gorici, pisao mu je iz Venecije:

"Otac provincijal hoće biti prvi, a to je i suviše pravo, da Vam uputi najživlje čestitke i najsrdačnije želje za pedesetgodišnjicu Vašeg redovničkog zavjetovanja.

Pedeset godina života u sebi je mala stvar,a ako su te godine zlo proživljene, onda je to još manje nego ništa, ali pedeset godina redovničkog života proživljenih u stalnom naporu oko dobra doista vrijedi svetosti, njihova je cijena vječnost.

Vi ste, dragi oče Leopolde - dozvolite,da Vam to kažem, pa mislite, što hoćete - Vi ste svojih pedeset godina redovničkog života upotrijebili u neprestani napor, da se danomice sve više uspnete u seraf skom savršenstvu; u nastojanje, da do najsitnijih sitnica ispunite svoje zavjete i najmanje dužnosti, Vi ste svoje vrijeme potrošili na molitvu, studij i poslove Vašega apostolata. I kakvog apostolata! Apostolata, koji nije poznavao stanke ni neodlučnosti, apostolata, koji je bio pravo i neprekidno žrtvovanje za Boga.

Vaš apostolat, na koji ste posebno pozvani, jest vodjenje duša. Ne treba ponavljati ono, što je svima poznato. Vi ste bili uvijek, svaki dan i svaki sat u ispovijedaonici! Oh strašnoga li "svaki dan"! Od njega Vi niste ništa za se sačuvali, ni jednoga cigloga sata, sve ste dali drugima! Biskupi, svećenici, redovnici i redovnice, dobri laici i bijedni grješnici, svi se obraćaju ocu Leopoldu kao ljubljenome ispovjedniku, jer u njemu opažaju sjajniju iskru milosrdja, koje prima s uvidjavnošću i dobrotom, svima oprašta, svima otvara srce, sve okrepljuje i oživljuje nebeskim nadama.

Mnogo ste, dragi oče Leopolde, zasluga sebi nakupili kod pravednoga Suca, koji sve i najmanje upisuje u knjigu života! Koliki li je broj duša, koje Vam jesu i bit će vječno zahvalne i molit će se za Vas!

Ne treba žaliti za pedeset godina tako sprovedenih, ta to su godine pune pravoga života i zaslužuju najveće čestitke! A ja Vam te čestitke izričem u svoje ime i u ime provincije venetskih kapucina, koja se s plemenitim zadovoljstvom veseli sinu, koji joj toliko služi na čast!

A čestitkama dodajem, - jer Vi ne ćete, a mi takodjer ne ćemo pjevati Vaš Nunc dimittis - najsrdačnije želje za mnogo godina plodnog apostolata na slavu Božju, utjehu tolikih duša i na diku provincije i Reda.

Neka Vas serafski otac sveti Franjo, koji je veoma počašćen krepostima i radom svoga sina, obaspe uvijek sve većim svojim blagoslovima!"

Otac je Leopold očutio svu ljepotu te sretne godišnjice, ali se nije zaustavio u promatranju dobro sprovedenih tolikih godina redovničkog života. Njegova je glavna misao bila, da se obrati svojoj preslatkoj Majci, svetoj Djevici, da mu ona dade nove snage, da uvijek sve jače proživljava život žrtve, koji je slobodno izabrao od svoje najranije mladosti.

Na jednu je Gospinu sličicu zapisao:

"Danas, na dan pedesetgodišnjice moga redovničkog zavjetovanja, obnavljam svoje zavjete u čast Božanskog Srca nebeskog Pastira i Preblažene Djevice Marije, ukoliko nam je ona po Božjoj odredbi dana za Majku. Zato obnavljam svoje zavjete, da služim njezinoj majčinskoj ljubavi."

ZLATNA MISA 22. rujna 1940. proslavio je otac Leopold pedesetgodišnjicu misništva.

Ta obljetnica zaslužuje, da bude posebno spomenuta, jer je opće, spontano i velebno iskazivanje naklonosti, poštovanja i ljubavi prema časnome ocu jasno pokazalo, kako je mnogo dobra on učinio kroz pedeset godina svećeničkog života.

Ujutro, kad je on čitao zlatnu svetu misu, kapucinska crkva bijaše natrpana do nevjerojatnosti. Bili su tu zastupani svi društveni slojevi: svećenici i laici, bogati i siromašni, svi su bili prisutni, da izreknu ocu Leopoldu svoju ljubav i zahvalnost.

Poslije evandjelja držao je Msgr Gvido Bellincini prigodni govor. Valjan je govornik, - ne povrijedivši svečareve skromnosti, - vanredno vješto uzvisivao njegove kreposti i veliki apostolat na dobrobit duša. Iznio je na svijetlo uzvišene darove, što ih je otac Leopold u tako obilnoj mjeri primio od Gospodina, i pokazao, kako se on njima zna čudesno služiti u skromnoj, ali ipak tako uzvišenoj ispovjedničkoj službi.

Otac Leopold bijaše tako sabran i uronjen u sebe, te se činilo, da uopće ne opaža što se oko njega zbiva. Svega ga je obuzimala milost, koju mu je Gospodin udijelio, da je mogao kroz toliko godina prinositi Božanske Tajne.

Svršivši svetu misu podje u jednu dvoranu pokraj crkve, jer su mu prisutni htjeli pokazati svoje odano poštovanje. To je bio ganutljiv prizor! Sve se guralo oko njega: netko mu je ljubio ruke, netko odijelo, a netko ga ljubio u čelo! Ganut i smeten od tolikog iskazivanja ljubavi, on se činio još manjim,

bio bi se htio sakriti, i upravivši oči prema nebu stalno je ponavljao:

"Sve za moje grijehe! Sve za moje grijehe!"

Sa svih strana Italije došli su mu snopovi pisama ! brzojava od najviših crkvenih i gradjanskih uglednika kao i od najskromnijih osoba iz puka, a iz svih je izbijalo isto: radost radi milosti,što ju je primio časni otac i zahvalnost za duhovno dobro, koje su oni primili od njegove službe.

Najviša mu utjeha bijaše blagoslov Kristova Namjesnika svetoga Oca Pape, koji mu je zazivao obilje božanskih milosti.

Provincijalni poglavar, otac Jeronim iz Felette, sada biskup u Padovi, pisao mu je:

"Od sretne obljetnice, koju će s bratskim zanosom i odanom ljubavlju proslaviti subraća, znanci i poklonici, ne može biti otsutan otac provincijal.

Pedeset godina svećeničkog života, i to svećeničkog života, kakav je bio Vaš, sadržava i izražava toliko divnih i svetih stvari, te doista zaslužuje, da budu spomenute na primjer i pobudu svima.

Vi niste bili nemaran sluga, koji je pod zemlju sakrio primljeni talenat, nego zaista dobar i vjeran sluga, koji je učinio, da donese obilan rod za Gospodina. U svakodnevnom napornom vršenju svete ispovjedničke službe, koju ste Vi ispunjavali s tolikom stalnošću, zasjao je Vaš duh žrtve i samoprijegora, Vaša revnost za slavu Gospodnju, Vaše potpuno predanje za duhovno dobro bližnjega.

Sve je to zlatnim slovima upisano u knjizi života i pribavit će Vam vijenac na nebesima.

No pravo je medjutim, da se i mi, Vaša subraća zajedno s Vama radujemo radi svega toga dobra, koje toliko veseli svetu Crkvu i služi na veliku čast našemu kapucinskome Redu."

Svi venetski biskupi, a prije svih kardinal i patrijarha Venecije, izraziše mu svoje čestitke i srdačne želje.

Tadanji padovanski biskup Msgr Karlo Agostini pisao mu je:

"Šaljem Vam svoje iskrene i srdačne čestitke.Kako je i pravo, zajedno s Vama zahvaljujem Gospodinu za sve dobro, što ste ga svojim primjerom i svojom službom kroz tih pedeset godina izvršili, te želim, da biste još mnogo mogli izvršiti na slavu Božju, za dobro tolikih duša i da zaslužite sebi još dragocjeniju krunu. Svaki dragi blagoslov neka krijepi Vaš život i umnožava plodove Vašega apostolata.

Molite takodjer i za me!"

Padovanski načelnik, G. Solitro:

"Dozvolite, da Vam i gradonačelnik u ime gradjanstva izrazi najiskreniju radost i najtoplije želje prigodom Vaše zlatne svete mise."

Svi su gradski listovi u dugim stupcima spominjali sretnu obljetnicu uzvisujući pojavu skromnoga kapucina kao jednoga od najvećih dobrotvora grada.

Dne 30. rujna htjelo je svećenstvo na poseban način iskazati ocu Leopoldu svoje poštovanje i zahvalnost. Zato su se toga dana sabrali u samostansku crkvu vrlo mnogi svećenici i zaželjeli, da on za njih odsluži jednu svetu misu.

Iza svete mise skupiše se u dvoranu pokraj crkve, izraziše mu svoje duboko poštivanje i MsgrJosip Schievano, arhiprezbiter padovanske stolne crkve, pročita u ime svih ovu predstavku:

"Časni oče Leopolde, evo Vas usred jednog značajnog dijela Vaše duhovne obitelji! Veze,koje nas s Vama vežu, jesu svete, čvrste i iskrene.

Istom na sudnji dan pokazat će se Vaše žrtve i sve dobro, što ste ga učinili našim dušama. Onda će se jasno pokazati svi umireni nemiri, sve ublažene i utišane boli. Kad su nas proganjale sumnje,malodušja, slabosti, Vi ste nas uvijek poput oca primali medju ona četiri mračna zida, koji su bili mučilište Vašeg života, a uskrsnuće tolikih duša; i poput dobrog Samaritanca, Vi ste nam milosrdno zavijali i vidali naše rane.

Ako Vam imamo dati koji prigovor, to je onda taj, da ste bili s nama previše dobri. Pa ipak ta Vaša ne

iscrpiva dobrota za nas je dvostruka pouka: sjeća nas na dužnost, da velikodušno odgovaramo Gospodaru, koji s nama preko svoga sluge postupa s tolikom dobrotom, i sjeća nas na obavezu, da istom mjerom mjerimo dušama, koje dolaze k nama.

Vaša dobrota, daleko od svakoga laksizma, sjeća nas, da duše osvaja jedino ljubav, i to ljubav, koja nas čini sličnimaKristu, koji je izabrao put ljubavi,-premda je mogao triumfirati u snazi, i to uz cijenu, da se odrekne triumfa, - ako on bude zanijekan ljubavi.

Ta je ljubav nadahnjivala sav Vaš život."

Pater Leopold sproveo je te svete dane u najčišćem veselju. Zahvaljivao je Gospodinu za svu radost, što ju je osjećala njegova duša radi takvog iskazivanja vjernosti, ali njegova poniznost ne bijaše od toga nimalo povrijedjena. Ako ga je tko upozorio na spontanost i veličajnost proslava u njegovu čast,odgovarao bi sasvim priprosto:

"Ništa mi ne daju ni ne oduzimlju. Nije to bilo radi mene, nego radi habita!"

U SVIJETLU BOŽJEM

KAO ZLATO U VATRI

No sada se već život oca Leopolda strelovito približavao svome zapadu.

Kad bi mu tko čestitao radi divnih svečanosti prigodom njegove pedesetgodišnjice misništva, on bi sa smiješkom odgovarao:

"Da, lijepe su bile, ali to su bile svečanosti za oproštaj!"

On je kroz toliko godina bio neumorni radnik u vinogradu Gospodnjem, s najherojskijim je žrtvama sijao riječ Božju u duše i pun radosti brao obilne plodove. Sada ga je Gospodin htio pozvati na svoju vječnu gozbu, da mu dade obilnu nagradu.

Ipak prije nego mu dade okusiti rajske radosti, Bog je htio, da se on s Isusom popne na krvavo sljeme kalvarijsko, jer jedino s toga vrhunca,zacrvenjenog od krvi Njegova Božanskog Sina, mogu duše upraviti siguran lijet prema vječnim radostima.Zna se uostalom, da ukoliko je neka duša veća pred Gospodinom, toliko je teži njezin posljednji put. One se moraju u vatri boli potpuno osloboditi ljudske kore i postati dostojne, da iz progonstva ove zemlje odmah prijedju u vječni božanski zagrljaj.

Tako je bilo i s ocem Leopoldom.

Radi nježna tjelesnog sastava uvijek su ga mučile trpnje i bolesti, često i veoma nesnosne, ali u posljednje dvije godine te su boli narasle preko mjere.

"LEOPOLDU JOŠ MALO PREOSTAJE"

Želučane boli, koje su ga mučile, može se reći, čitav život, vrlo su se pooštrile u zimi 1941. Držali su, da ima želučani čir. Siromašni se otac nije mogao više hraniti, pa je danomice gubio snagu i radi slabosti se nije više mogao držati na nogama.

Jednoga dana reče nekom svome pokorniku:

"Sad osjećam i ja, da Leopoldu još malo preostaje, ali ipak ćutim, da mi je duša mladenačka!"

Toliko je puta kroz život znao odgovoriti nekome, koji ga je poticao, da malo umanji umarajući posao i otpočine:

"Počinut ćemo u nebu, kad stavimo svoju glavu na Božansko Srce Isusovo!"

Evo i za nj se približavao taj trenutak!

Oživljavam od svoje snažne volje on se još neko vrijeme držao, nastavljajući posao, ali je onda morao popustiti težini zla i leći u krevet.

Bude podvrgnut brižnom liječenju.

Ali je trpio smrtne muke, koje ne može razumjeti onaj, tko ne pozna žara njegove velike duše. Tjelesne su boli bile ništa u poredbi s duševnim trpljenjem. Tolike su duše čekale njegovu riječ uskrsnuća i života, toliko je ranjenih srdaca trebalo utjehe, a on je morao ostati u postelji!

"BOŽE MOJ, ZAŠTO SI ME OSTAVIO?"

Da još većma očisti njegov duh, Gospodin ga je usto podvrgao najstrašnijim duhovnim kušnjama. Silovite napasti vitlale su njegovom dušom; vjera, koja je u njemu bila uvijek tako čvrsta i duboka, činilo se, kao da se koleba; on je sumnjao o samome sebi, o svome životu, o čitavom svome djelovanju! Gospodin je sakrio svoje lice i činilo se, da ga napustio; zato ga je pritisla duboka žalost, i često je radi toga gorko plakao.

No on nije prestajao moliti ugledajući se u primjer Isusa u smrtnoj muci u vrtu. I u molitvi je nalazio uporište i okrepu. Preporučao se u molitve svo-

jim pokornicima. To je činio na tako tužan način, da su bili ganuti do suza. Obratio se na svoga intimnoga prijatelja don Ivana Calabria, koji je odmah 29. siječnja došao k njegovoj postelji, da mu govori o Bogu i da ga krijepi.

Pisao je također i svome duhovnome vodji ocu Odoriku iz Pordenona, koji mu je odgovorio:

"Žao mi je, što sam morao čuti, da ste bolesni. Ipak mislim, da se radi o prolaznoj stvari.

No preporučam Vam, pače naredjujem, da imate obzira prema sebi i da se dadete liječiti. Znam, koliko trpite, kad vidite, da ste, makar i trenutačno, spriječeni u vršenju svoje svete službe, pa ipak primite i to iz ruke Gospodnje. Vidi se, da Vas Isus uistinu voli, jer Vas je, kako se obično kaže, živo pogodio! Zahvalite mu za taj dar! Vidi se, da hoće Vašu dušu pripraviti i učiniti je uvijek milijom svome Božanskome Srcu.

Nemojte se dakle dati od žalosti svladati! U časovima, kad se Gospodin sakrije, mislite na groznu žalost Isusovu u Getsemanskom vrtu, sjedinite svoje gorčine s gorčinama Božanskoga Učitelja i učinite svojima Spasiteljeve riječi: "Oče, ako je moguće, neka me mimoidje ova ura i ovaj kalež, ali ne moja, nego Tvoja volja neka bude!" Tako će Vaša volja postati jedno s voljom Božjom. A što možemo učiniti milije Gospodinu? To stoji žrtve, ali i utjeha i nagrada bit će velika!"

I kušnja bijaše s Gospodnjom pomoću nadvladana. Otac se Leopold počne polako oporavljati, boli se stišaju, mogao se iznova hraniti i opet je zadobio svoje sile.

Čim su mu sile dopustile, da se drži na nogama, odmah se vratio u ispovijedaonicu, ali po njegovu nemoćnom izgledu, po onom siromašnom, sve više zgurenom tijelu, moglo se s bolju predvidjeti, da je blizu njegovo ponovno oboljenje.

On je htio raditi kao prije bolesti, no njegove su sile sad već bile vrlo slabe i nisu mu toga dopu-

štale; zato je silno trpio. To više, što su mu poglavari ograničili vrijeme ispovijedanja, da uzmogne dovoljno otpočinuti.

Njegovo je srce krvarilo, no ipak se ponizno podložio. Jedino je neprestano tražio od svojih milih, da se mole za nj, ne bi li mu Gospodin došao u pomoć.

PONOVNO PREMA KALVARIJI Tako je prošlo ljeto, ali s prvim zimskim hladnoćama počne otac Leopold opet strašno trpjeti. Još nije bio došao na vrh Kalvarije u svome groznom uspinjanju. Započele su opet nesnosne boli u želucu i opet nije mogao zadržavati hrane.

I ovaj se puta on nastojao održati na nogama do posljednjih granica svojih mogućnosti. Nastojao je sakriti koliko trpi, da ga poglavari ne bi prisilili, da napusti ispovijedaonicu.

Ali konačno je snaga zla nadvladala njegovu herojsku volju i bio je prisiljen da legne u krevet. Kao i prošle zime, tako mu ni sada nisu nedostajale duhovne kušnje, po kojima ga Gospodin htio dovesti do najvišeg vrha savršenosti.

A stalna misao na brojne duše, koje su ga uzalud čekale pred vratašcima ispovijedaonice prouzrokovala mu je takvo trpljenje, kakvo je bila kadra izmjeriti samo njegova duša, puna žarke želje, da sve ljude dovede Gospodinu. Često su došle osobe iz veoma udaljenih krajeva, samo da čuju od njega riječ oproštenja i utjehe, riječ, koju je on jedini znao reći. Mnogi su se uspinjali u njegovu sobicu i on ih je, koliko god iscrpljen od boli i slabosti, primao s običnom brižljivošću i ljubavlju. No svi nisu mogli imati te sreće, pa bi im onda on napisao kratko pisamce. Bili su to retci najtoplije ljubavi. Obično se ispričavao, što nije mogao sići, da im iskaže svoju službu, kao da je to sve bila njegova krivnja.

Katkada, kad nije mogao više stišati žara svoje revnosti, htio je skrajnjim naporom sići u crkvu, ali su ga često morali natrag odnijeti u krevet.

Čim se raširila vijest o uzbunjujućem zdravstvenom stanju oca Leopolda, svi su bili bolno pogođeni. Narod je stalno grnuo u samostan, da traži vijesti o njemu. Na svakom se licu mogla pročitati bol i zabrinutost, da bi mogli izgubiti tako ljubljenog oca.

Brojni svećenici i svjetovnjaci dolazili su mu često u pohode. Preuzvišeni gospodin padovski biskup htio je stalno imati vijesti o toku bolesti. Često je slao svoga generalnog vikara, da pohodi bolesnika, a i on je sam osobno došao, da mu donese svoj blagoslov.

No život je oca Leopolda nažalost, usprkos svih brižnih liječenja, strelovitom brzinom išao k svome svršetku. On je bio spreman primiti poziv Gospodnji, ali ga je još izjedala revnost za duše, za koje je dao svoj život. Zato je često opetovao riječi svetoga Martina:

"Gospodine, ako me držiš još korisnim za Tvoje stado, ne odričem se truda; neka se ipak vrši volja Tvoja!"

Ujutro 25. ožujka držali su, da mu je došao svršetak, pa su mu podijelili svete sakramente. Primio ih je s uzornim predanjem govoreći:

"Gospodar tako hoće; nek se vrši njegova volja!"

"HVALA! VI STE MI PONOVNO DALI ŽIVOT!" Ali volja Božja bijaše, da on još trpi. Bilo je pozvano nekoliko profesora - liječnika, da se posavjetuju o njegovu stanju. Oni odlučiše, da se pokuša transfuzija krvi, ne bi li se tome bijednom oslabljenom tijelu dalo nešto malo snage. Prvoga travnja otpremiše ga u bolnicu. Prva je transfuzija bila veoma pogibeljna radi skrajnje bolesnikove slabosti. Zato su bila prisutna tri liječnika, koji su znali, da čitav grad od njih očekuje čudo, da spase ljubljenog oca.

Transfuzija je dobro prošla. Povremeno su je ob-

novili sedam puta. Svi su bili htjeli dati svoju krv, da spase tako skupocjeni život, ali su bili izabrani brat laik kapucin fra Rudjer i bolničar Marko Ercolini (čit. Erkolini).

I stvarno se otac Leopold počeo oporavljati. Polako je opet zadobivao svoje sile i činilo se, da je spašen od smrtne opasnosti, koja mu je ozbiljno prijetila.

On je radi toga zahvaljivao Gospodinu, a zahvaljivao je i onima, koji su ga tako brižno i ljubežljivo liječili. Taj izljev ponizne zahvalnosti duboko je djelovao na sve.

Stiščući ruku liječnicima govorio je:

"Hvala! Vi ste mi povratili život!"

Čim se po novinama razglasilo, da je otac Leopold u bolnici, ljudi su grnuli k njegovu krevetu, da mu iskažu opće želje i nade, da će ga naskoro opet vidjeti zdrava.

I njegova je postelja postala katedra, odakle je on svima davao divni primjer strpljivosti i predanja u volju Božju.

Bojeći se, da bi mu ta navala svijeta mogla škoditi, jer je silno trebao počinka, liječnici su strogo zabranili posjete i dali su na vrata od sobe pribiti u tom smislu jedan oglas, kojega su i potpisali; ali je sve bilo uzalud, jer narod nije htio ništa znati o zabranama.

A otac je Leopold sve primao, ispovijedao, savjetovao i tješio, uza sve to, što je bio tako slab, da se jedva mogao čuti njegov glas.

Nakon mjesec dana boravka u bolnici vratio se u samostan. Činilo se, da se potpuno oporavio, jer se mogao držati na nogama i hodati. Već je gojio najbolje nade.

Ali je njegov svršetak već bio neopozivo odredjen.

POSLJEDNJA KUŠNJA Pažljivi rentgenski pregled pokazao je nažalost, da je oca Leopolda zahvatilo strašno zlo: jedan prije pomični tumor ustalio se sada u jednjaku. Svako je uspješno liječenje bilo nemoguće.

On nije ništa znao i čim su mu sile dopustile, za počeo je opet ispovijedati silazeći katkada i u svoju ispovijedaonicu u crkvi ili primajući pokornike u bolničkoj sobici. Činilo se, da se preporodio na novi život i sa starim je oduševljenjem njegovao svoje sanje o neumornom apostolatu i o obraćenju pravoslavnog Istoka.

Ali mu je strašno zlo, najprije podmuklo, a onda sve očitije, dalo svaki dan jače osjetiti svoje strahovite učinke. Često su mu oštre krize prouzrokovale tako ljute boli, da je padao u nesvijest. Uvijek je bivalo sve teže progutati kakovu hranu, pa i tekuću, jer mu je to prouzrokovalo nesnosne grčeve.

Bila je to posljednja kušnja, kojom ga je Gospodin htio posve učiniti dostojnim svoga božanskog zagrljaja, koji je imao brzo doći. Kao i u prošlosti, tako su se i sada tjelesnim bolima pridružile i duševne kušnje.

Otac je Leopold za svoga života često rekao siromašnim patnicima:

"Hrabro! Pouzdajte se u Gospodina, jer Isus je liječnik i lijek!"

Sada, kad je vidio, da su sve ljudske mogućnosti iscrpljene, obrati se najživljom vjerom Isusu i njegovoj presvetoj Majci, da mu dodju u pomoć, ako je njihova sveta volja.

TJESKOBNI VAPAJ BLAŽENOJ GOSPODARICI No njegova je bol, žalost i duhovna muka stalno rasla. U strašnom kotlu posljednje kušnje nalazio je jedinu utjehu u tome, da se obraćao Gospi. Nju je toliko ljubio kroz čitav život: ona ga ne će napustiti.

Neprestano se molio uzvišenoj Djevici i preporu-

čao se drugima, da joj se i oni za nj mole.

Mjeseca srpnja pisao je jednome prijatelju:

"Silno mi je potrebno, da uzvišena Gospodarica ima smilovanja sa mnom. Neka se njezino majčinsko Srce udostoji pogledati na me bijednika! Neka se udostoji imati samilosti prema meni! Ona dobro znade moje zdravstvene prilike. Bog zna, da se ja hoću u nju ufati i onda, ako bi i odbila moje molbe! Ta ona je Majka! Ona je moralni izvor milosrdja, ona je pače Majka milosrdja! Ja se dakle hoću u nju uzdati! Vi me pomognite kod uzvišene Gospodarice!"

Prvih je dana mjeseca srpnja imao veliku utjehu, da je mogao opet vidjeti svoga duhovnoga vodju oca Odorika iz Pordenona, koji ga je mnogo utješio.

No Gospodin nije napustio svoga slugu, premda ga je stavio na najstrašniju kušnju. On ga je podupirao vanrednim milostim i dao mu razumjeti, da je sve to toliko trpljenje samo zato, da se njegova duša sve više usavrši.

Dva dana prije smrti napisao je jednoj gospodji:

"Iznesite moj slučaj pred božansku ljubav Srca Isusova! Ono se udostojalo dati mi znakove neizmjerne ljubavi: neka ima smilovanja sa mnom, da uzmognem postati njegov savršeni sluga!"

"A JA SAM VELIKI GRJEŠNIK!" Otac se Leopold uvijek bojao smrti. Sada, kad se strašni trenutak velikim koracima približavao, oćutio je svu groznu tjeskobu toga straha. Taj mu je strah velikim dijelom nadahnjivala njegova duboka poniznost. Nekoliko dana prije smrti rekao je jednome subratu:

"Ja sam se uvijek bojao smrti. Pa kako se i ne bi bojao, kad je i sam Isus pred njom drhtao i molio svoga božanskoga Oca, da udalji od njega taj gorki kalež?! A ne plaši me toliko sama tjelesna smrt, koliko misao, da nas iza smrti čeka strašan sud Božji. A ja sam veliki grješnik. Neka mi Gospodin Bog bude milostiv!"

Radi toga je uveče prije svoga blaženoga premi-

nuća proživio strahovite trenutke, ali se onda umirio govoreći:

"Gospodar tako hoće. Nek se vrši Njegova volja! Samo neka mi bude milostiv!"

Radi drugog jednog plemenitog motiva želio je dugo živjeti. Njega je izjedala revnost za spas duša. Za njih je prinosio herojske žrtve i bio bi htio živjeti do svršetka svijeta, da neprekidno radi u ispovjedničkom apostolatu i proslavljuje Boga vraćajući zdravlje bezbrojnim grješnicima.

UMRLJETI NA TERENU Pater je Leopold uvijek molio Gospodina, da uzmogne raditi do posljednjeg dana svoga života i da umre na terenu. I to mu je bilo udijeljeno.

Može se reći, da je kroz ona tri mjeseca života, koji su mu ostali nakon povratka iz bolnice, nastavio svoju službu kao prije bolesti, jer je bolesničku kolicu pretvorio u ispovijedaonicu i primao u njoj pokornike, koji su se obraćali na njega. Njegovo je tjelesno stanje pobudjivalo samilost u svakome, koji ga je vidio, pa je bilo nerazumljivo, kako je on još mogao imati moralne snage, da s običnom brižljivošću i ljubavlju prima sve, i da nikad ne pokaže ni najmanjeg znaka umornosti i nezadovoljstva. Dan prije smrti ispovjedio je medju ostalima oko pedesetak svećenika. Jedan ga subrat zamolio za svetu ispovijed u ll sati u noći.

BLAŽENO PREMINUĆE Dan vječne radosti svanuo je 30. srpnja. Toga se jutra otac Leopold po svome običaju digao vrlo rano, da se pripravi za svetu misu. U šest i po podje u sakristiju, da se obuče, ali mu iznenada postane vrlo zlo. Onesvijesti se i klone na pod. Odmah su mu pritrčali u pomoć i odnijeli ga u krevet. Tu se osvijestio i činilo se, da opet zadobiva snagu, htio je dapače ustati, da pokuša služiti svetu misu. Ali ga novi napadaj potpuno shrva. Nastupio je svršetak. Bio je kod potpune svijesti. Tako primi od samostanskoga vika-

ra oca Marcelina iz Cartigliana sakramenat posljednjeg pomazanja, potpuno predan u volju Božju. Medjutim dodje i poglavar otac Benjamin iz Enega, koji preporuči njegovu dušu Bogu i izmoli glasno tri puta Zdravo Marijo i jedamput Zdravo Kraljice.

Otac je Leopold riječ po riječ polako ponavljao te zazive, a glas mu je bivao sve slabiji. Kad je izgovorio: "O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!", njegova blagoslovljena duša odleti prema nebeskoj domovini.

Nema sumnje, da je u taj trenutak bila uza nj Blažena Gospodarica, koju je toliko ljubio i zazivao. Ona je primila njegovu odabranu dušu i ponijela je pred prijestolje Božje, da primi nagradu za svoje herojske kreposti.

Otac Leopold bijaše mrtav! Ali se u licu ne vidje nikakvo grčenje i nikakva promjena: činilo se, da je mirno i spokojno zaspao. U svečanom veličanstvu smrti izgledao je kao preobražen: toliki je mir i plemenitost odsijevala s njegova lica.

Bilo je to u 7 sati dne 30. srpnja 1942.

"UMRO JE SVETAC! UMRO JE SVETAC!" Poput munje raširila se gradom i selima žalosna vijest, da je otac Leopold umro i svuda je uzbudila najdublju tugu. Sa svih se ustiju čuo samo jedan glas:

"Umro je svetac! Umro je svetac!"

Narod je odmah počeo navaljivati, da vidi mrtvo tijelo. Od siromašnog poljskog ili tvorničkog radnika do najviših crkvenih ili gradjanskih osoba, sve se natjecalo, da iskaže svoju duboku bol.

Osjećali su, da im se pred tim mrtvim tijelom kida srce.

Otac Leopold ne će više dizati svoje mršave ruke, da izbriše tolike bijede, njegova usta ne će više izricati onih nebeskih riječi uskrsnuća i najdivnije utjehe, njegove oči ne će više prodirati u dušu i rasvjetljivati savjesti.

Svi su osjećali, da su izgubili vodstvo, okrepu, oca svoje duše, i ljubili su to drago lice natapajući ga suzama. Ali to bijaše tiha bol, koja se i protiv volje pretvarala u radost, jer su svi jasno shvaćali, da će ih dobri otac pratiti iz Božjega svijetla i štititi ih još više nego prije.

Mnoštvo, koje je htjelo vidjeti oca Leopolda, stalno je raslo. Budući da nije bilo moguće, da se svi penju u bolesničku sobu, posebno ne gospodje radi klauzure, bude preminuli ujutro 31. srpnja prenesen u dvoranu pokraj crkve.

Kroz čitav dan grmula je tamo ogromna masa svijeta. Samostanska crkva i prostrani trg svetoga Križa bili su sve jedno more od naroda. Oko mrtvoga tijela dogadjale su se dirljive stvari. Svi su htjeli, da ga se dotaknu, da ga poljube, i pritiskali su na nj krunice, sličice, komadiće platna i druge predmete, da ih onda sačuvaju kao relikvije.

Čule su se samo ovakve rečenice:

"Bio je svetac! Bio je svetac! Koliko je dobra učinio mojoj duši! Oče Leopolde, moli za nas!"

I djeca su dolazila blizu i bez ikakvog straha ljubila ono drago lice. Jedna ga djevojčica dugo, dugo gledala, a onda reče svojoj drugarici:

"Gledaj, izgleda kao Isus!"

Svi su očekivali, da će kod smrti oca Leopolda biti velikih pojava, ali nitko nije mogao sebi zamisliti, da će doći do takvih manifestacija. Ta računa se, da je samo toga dana pred njegovim mrtvim tijelom prošlo više od dvadeset i pet tisuća ljudi! Morali su biti prisutni i gradski redari, da se sve odvija u redu.

Po ulicama, kućama, selima govorilo se samo o ocu Leopoldu, a svaki je razgovor završio riječima:

"Bio je svetac! Bio je svetac!"

Teškom su se mukom mogla uveče 31. srpnja zatvoriti crkvena vrata, jer je brojni narod neprekidno dolazio.

DOSTOJAN SPROVOD

Sprovod je bio 1. kolovoza. Samostanska crkva bijaše otvorena u 5 sati ujutro, i odmah je započela navala svijeta. Ponavljali su se dirljivi prizori prijašnjeg dana.

Neprekidno do deset sati bile su svete mise. Bezbrojne su duše pristupile k svetoj pričesti.

U devet sati doneseno je mrtvo tijelo u crkvu, koja je u tili čas bila puna naroda. I trg svetoga Križa bio je sav crn od mase ljudi.

Bili su prisutni svi gradski, crkveni i gradjanski uglednici.

Biskupa, koji je bio odsutan, zastupao je njegov generalni vikar, Msgr Josip Pretto. Bio je prisutan i gradski načelnik, koji je rekao:

"Gdje je sav narod, tu mora biti i njegov načelnik!"

Bio je nazočan velik broj svećenika i predstavnici svih redova i redovničkih ustanova grada. Medjutim prispije kapucinski provincijal otac Jeronim iz Fellette, sadašnji biskup padovski. Kad je on vidio, da je u samostanskoj crkvi nemoguće služiti sprovodnu svetu misu, jer je samo mali dio onog nepreglednog mnoštva mogao ući u crkvu, odluči na molbu mnogih, da se obred obavi u crkvi otaca Servita, kako bi svi mogli prisustvovati.

Odmah se formirala povorka. Mrtvački sanduk nosili su na ramenima svećenici kapucini iz samostana. Masa naroda okrene se poput ogromne rijeke prema odredjenoj crkvi. Brojni su stražari održavali red. Više od dva sata morao je na najprometnijoj gradskoj ulici, po kojoj je prolazila povorka, biti obustavljen svaki promet, jer je sve bilo zakrčeno morem ljudi.

Kad je prolazilo mrtvo tijelo, mnogi su se naginjali kroz prozor i bacali cvijeće, drugi su klekli na koljena. Tko je mogao, približio se nosilima i doticao ih se praveći znak svetoga križa.

Kad su došli u crkvu otaca Servita, pokazalo se, da je i ona premalena za toliki narod. Tu je otac provincijal uz asistenciju subraće odslužio svečane zadušnice.

Msgr. Jakob Gianesini (čit. Djanesini) držao je posmrtno slovo. Njegove su riječi bile tako dirljive i tako su živo iskazivale osjećaje prisutnih, da su ganule do suza.

Ocrtao je dugotrajni rad oca Leopolda govoreći:

"... On nije ostavio velikih knjiga i omašnih svezaka, koji bi budili pozornost učenjaka, ali je u bezbrojne duše, koje su žedjale svijetla i pravde, neizbrisivim slovima upisao opomene i pouke, koje neće biti nikad zaboravljene; on nije pokretao maserje čitošću i govorničkom vještinom, ali je tisućama i tisućama s evandjeoskom jednostavnošću rekao riječi dobrote, riječi praštanja i uskrsnuća; on nije preplovio mora i oceane, nije prešao pustinje i divlje, neprohodne šume tražeći duše, da ih zadobije za Krista, ali su mjesto toga dolazile k njemu osobe svake dobi, svakog položaja, izbliza i izdaleka, da ponovno nadju Isusa, koga su bile izgubile; on nije ustanovio velike dobrotvorne ustanove, ali je poput milosrdnog Samaritanca iz Evandjelja punim rukama lijevao ulje i vino kršćanske ljubavi na srca, koja su bila ranjena fizičkim i moralnim patnjama. On je ublažio rane; po njemu je u tolikim dušama, koje su lutale u dubokoj tami zabluda i sumnja, zasjalo neugasivo sunce istine; on je dušama, koje su bile sustale pod teretom ljudskih bijeda, donio onaj mir, koji svijet ne može dati, mir Isusa Krista! Njegova pojava nije imala izvanjskog čara, ali on je imao drugi čar, čar, koji ne nagrdjuju mnoge godine, nego koji u odabranim dušama stalno raste i jača, čar dobrote, kreposti, svetosti, čar, koji je blistao u svakoj njegovoj riječi, u svakoj njegovoj kretnji i koji je osvajao sve, koji su imali sreću, da mu se približe."

Poslije zadušnice ponovno se uredila povorka i pošla na Piazza Castello (čit. Pjaca Kastelo). Tu je uz opće ganuće dan ocu Leopoldu posljednji pozdrav, zadnji zbogom.

Časni ostaci nisu na opću želju stavljeni u zemlju, nego su zatvoreni u skupocjeni lijes i sahranjeni u svećeničkoj grobnici.

OPĆE OPLAKIVANJE Sav je gradski tisak kroz nekoliko dana u dugim člancima govorio o velikom pokojniku. Uzvisivao je njegovu divnu pojavu i izricao tugu čitavoga grada zbog gubitka preljubljenoga oca.

Spomenut ćemo ovdje samo dva odlomka:

Novine "Avvenire d'Italia" pisale su dne 1. kolovoza pod naslovom "Tuga i zahvalnost grada" slijedeće:

"Sada, kad je Padova izgubila svoga skromnog, gotovo nevidljivog vodju, velika se praznina otvorila medju nama. Osjetiti to i tugovati radi toga nije samo izraz zahvalnosti dugotrajnim naporima oca Leopolda, nego je takodjer čin vjere, jest svjedočanstvo onome uzvišenom sakramentu milosti, koji je otac Leopold u Kristovo ime tako širokogrudno dijelio.

Uzdah, koji se otkida od srca, suze, koje danas ovlažuju tolike oči, svjedoče o čistim radostima koje je on neumorno sipao i obnavljao u dušama.

Prizor iskrene žalosti, koji se danas vidi oko njegovog mrtvačkog sanduka, jest svečana proslava, odavanje najviše počasti božanskoj službi ispovjedničkoj. Onome, koji radi svoga nevjerovanja kudi ispovijed kao preteški i mrski teret, možemo reći:

"Gledajte, ova masa ljudi plače i moli upravo zato, jer je izgubila jednoga od tih službenika oproštenja, pomirenja i mira!"

List "Gazzetino" pisao je 2. kolovoza pod naslovom "Veličanstveni sprovod oca Leopolda" ovo:

"Ono mnoštvo ljudi u crkvi i na trgu Sv. Križa, ona masa u ulici Vittorio Emanuele i u Prato della Valle, u ulici Umberto i u ulici Roma, ona masa u crkvi Servita - to je bio narod, koji je jučer ujutro htio prisustvovati sprovodu kapucina oca Leopolda.

To je svjedočanstvo, da snaga duha, ako se približi dušama po jednostavnim i ravnim putovima Gospodnjim, očarava i zanosi.

Bilo je tu nepoznatih ljudi, koji su naročito za to došli iz Trsta, Milana, Torina, Rima i čak iz Napulja. Taj siromašni kapucin, koji je na ovom svijetu zapremao tako malo prostora, koji je imao, može se reći, samo toliko tijelo, koliko je bilo dosta, da na zemlji drži veliku zublju vjere, koja ga je oživljavala, taj je siromašni kapucin duge godine apostolata znao punim rukama sipati utjehu medju one, koji su prigodom velikih hodočašća dolazili iz svih krajeva Italije u Padovu, da se pomire s Bogom. To je bio narod, koji mu je htio iskazati čast i dati opće i otvoreno svjedočanstvo zahvalnosti. Da je živ, on jamačno ne bi toga htio, ali sada, kad je mrtav, još će više time proniknuti zahvalna srca."

Sa svih strana Italije dolazila su pisma s izrazima saučešća. Ljudi svih društvenih položaja jednoglasno su oplakivali oca svoje duše i uzvisivali njegovu svetost i junačke kreposti.

Nije nam moguće, da ih ovdje sve iznesemo, pa ćemo spomenuti samo nešto.

Prečasni otac Donat iz Welle, vrhovni poglavar kapucinskoga Reda, pisao je iz Rima:

"Ne čudi me "narodna kanonizacija" (proglašenje svecem) neprežaljenog oca Leopolda, kao što sene bih čudio, ako bi sveta Crkva, koja je jedina vlasna to učiniti, tu kanonizaciju i službeno priznala. Za ono malo dana, što sam ih proboravio u Padovi, imao sam čisti utisak, da se nalazim u prisutnosti pravoga sveca, koji je sakriven u najdubljoj poniznosti, u žarkom nutarnjem životu.

Za dragu venetsku provinciju to je nova slava, ali razumijem, da je i teški gubitak.

Sveti otac Leopold bit će u nebu zaštitnik i zagovornik svoje drage provincije i čitavoga Reda, dok se mi veselimo nagradi slave, koja će okruniti njegov sveti život."

Gospodja Julija Tessaro iz Padove:

"Smrt oca Leopolda duboko nas je potresla i ražalostila. Odmah ujutro pošla sam, da pohodim njegove smrtne ostatke i molila sam i plakala shrvana od najdublje boli. Poslije podne povratila sam se s mužem i sinom, upravo kao što se ide na hodočašće na grob kakvoga sveca; a tako je on i izgledao u svome miru.

Izgubili smo našeg velikog dobrotvora, našeg dragocjenog savjetnika, našeg tješitelja. Koliko sam puta došla k njemu s očajem u srcu, a vratila se potpuno umirena!

Ne ćemo ga nikada zaboraviti. Još ćemo ga zazivati i obraćati se k njemu, jer nam tako treba njegove pomoći i njegova zagovora. Osjećamo, da je umro svetac! Takvo je opće mišljenje gradjanstva i svega ogromnoga mnoštva, koje je tih dana dohrlilo i iz sela, da vidi njegovo blagoslovljeno mrtvo tijelo."

NA TRIDESETI DAN Trideseti dan poslije smrti oca Leopolda bio je proslavljen novom veličanstvenom manifestacijom ljubavi prema dragom pokojniku.

Budući da se vidjelo, da za sprovodnu misu nije bila dovoljna ni kapucinska ni servitska crkva, htjedoše, da se na trideseti dan služe zadušnice u Bazilici sv. Antuna, kako bi svi mogli prisustvovati žalosnoj svečanosti.

Bila je to ganutljiva pojava. Velika Bazilika bijaše dupkom puna naroda, kako se to može vidjeti samo na velike svečanosti. Cijelo je to mnoštvo bilo većim dijelom sastavljeno od duhovne djece oca Leopolda, koja su se sastala na tom svetom mjestu, da oplaču gubitak svoga vodje, savjetnika, tješitelja i duhovnog oca.

Bio je prisutan preuzv. gosp. padovski biskup, predstavnici gradjanskih vlasti, stolnoga Kaptola, svih redovničkih ustanova i t. d.

Svečanu je misu pjevao zbor Capella Antoniana pod ravnanjem maestra Ćira Grassi. Izvodio je veličanstveni četveroglasni Requiem od Oresta Ravanella.

Poslije mise držao je pošt. don Josip Andreotti, profesor na padovskom sveučilištu, posmrtno slovo. Sa sinovskim osjećajem, koji je njegovu riječ činio ganutljivom, govornik je divno ocrtao pojavu oca Leopolda ističući osobito poniznost i žarku revnost za duše.

Medju ostalim je rekao:

"... Kako su različiti putovi Gospodnji od putova ljudskih! Sva povijest religije pokazuje, kako Gospodin mrzi ljudsku veličinu, sjajnost i svjetsku snagu, a nasuprot ljubi poniznost i na poniznost sije obilje svojih darova, i poniznost odabire, da bude temelj njegovih veličajnih gradjevina, da radi na polju božanskih djelovanja, da bude sredstvo njegovih neistraživih nacrta!

Danas mi spominjemo čovjeka, koji je jedan od najboljih dokaza te božanske ekonomije. Kad bi poniznost morala uzeti ljudski oblik i pojaviti se medju ljudima, doista bi dobro bila predstavljena u osobi oca Leopolda.

On se kroz mnogo vremena svojoj subraći pokazivao kao zvijezda posljednje veličine, koja šutke i neopaženo putuje po nebeskom svodu. A promatran drugim lećama on se pokazivao kao zvijezda prvoga reda!"

I pošto je promotrio sva divna djela oca Leopolda, učinjena kroz toliko godina ispovjedničke službe u skromnoj tišini njegove sobice, te istakao velike pouke, koje je otac Leopold ostavio, osobito onima, koji poput njega rade za spas duša u ispovijedaonici, zaključi divni govor riječima:

"Kažimo dakle i mi: Otac je Leopold bio svetac! I ako je slobodno, izreći ćemo jednu želju, koja je također želja sviju, i svećenstva i naroda, želju, da se dragi ostaci oca Leopolda skoro povrate na mjesto njegova rada, u njegovu sobicu, koja je sad već dostojna, da bude prijestolje, gdje će turobni zidovi, siromašni naslonjač, bijedni klečaonik neprestano

pjevati tajanstvenim glasom o tajni ljubavi, o tajni dobrote!"

NAKON GODINE DANA

Na godišnjicu smrti oca Leopol da vidjelo se dobro, koliko je živa uspomena na njega.

Kod svečanih zadušnica u kapucinskoj crkvi bilo je prisutno mnoštvo ljudi.

Svetu je misu služio Msgr Josip Pretto, generalni vikar padovanske biskupije, i prije odrješenja izreko nekoliko divnih riječi na uspomenu velikog pokojnika.

Svi su gradski listovi govorili o obljetnici.

List "Gazzettino" pisao je 31. srpnja pod naslovom "Otac Leopold":

"Padova je jučer na uspomenu oca Leopolda obnovila počasti od 1942. s ne manjom veličajnošću i s ne manjim mnoštvom štovatelja...

Malen, neugledna izgleda, nekako zapleten i u hodu i u govoru; ni propovjednik, ni pisac, niti je kada u Redu obnašao kakve upravne službe; čovjek, koji po običnom sudu ljudi nije imao ničega što privlači! Pa ipak su ga svi tražili i poštivali kao sveca!

I bio je svetac, nadasve po svojoj poniznosti. Svatko, tko se našao pred njim, odmah je vidio, da u njegovu skromnom držanju nema pretvaranja i da on o sebi zbilja ima najgore mišljenje.

Njegovo je srce bilo nježno i sućutno za duševnu bijedu i svaku drugu patnju. Bio je pun one kršćanske čovječnosti, po kojoj se osjećao čovjekom medju ljudima, njihovim bratom i sve ih je bez razlike ljubio. Sve je htio dovesti do svoje visine, ali ne formalističkim metodama, nego najiskrenijom jednostavnošću.

I zato je k njemu hrlilo veliko i šareno mnoštvo duša, a on je za svaku imao prikladnu riječ.

Širokogrudan u opraštanju drugima, otac Leopold bijaše strog prema samome sebi; odricanja, postovi, duga bdjenja. Jeo je ne toliko, koliko je najmanje

bilo dosta, nego koliko nije bilo dosta; to je možda i pospješilo njegovu smrt.

Jučerašnje počasti ocu Leopoldu svjedoče, da pravi tihi i mimi dobrotvori čovječanstva žive i poslije smrti."

U S P O M E N A N A P R A V E D N I K A

O S T A J E D O V I J E K A

POUZDANJE KRŠĆANSKOGA PUKA Nakon dugog i mučnog radnog dana, koji traje sedamdeset i šest godina, neutrudivi otac Leopold konačno počinu u krilu Božjem. Ali ako je time prestao mučan rad i naprezanje, ne prestadoše rezultati, već se - o divna li čuda Božjega - ustostručiše i neprekidno se stostruko ustostručuju.Ne samo da se uspomena na nj kroz ovih sedamnaest godina nije izgubila niti izblijedila, nego se naprotiv njegovo ime pročulo preko svih pet kontinenata, i njegov se blagi lik duboko utisnuo u nepredvidivo silan broj srdaca!

Riječ Božja: "Uspomena na pravednika ne će propasti, nego će do vijeka živjeti" u ovom se slučaju počela ispunjavati u začudjujućim razmjerima.

Svečane manifestacije oko njegovih nosila,kad su ga nosili na posljednji zemaljski počinak, nisu bile posljednji znak ljubavi i zahvalnosti jednoga naroda. Ta ljubav, pouzdanje i zahvalnost kao da istom sad počeše: one će svakim danom sve više rasti i okupljati oko lika poniznog kapucina sve više duša.

Na svome zemaljskom putovanju otac Leopold iskreno ljubljaše najpotpuniju skrivenost. U strahu za svoju poniznost nije mogao podnositi, da se o njemu govori. Bila je to poniznost uistinu franjevačka. S prostodušnim smiješkom znao se šaliti na svoj račun:

"Padre Leopoldo
non vale un soldo -

- Pater Leopold ne vrijedi jednog novčića!"

Ako je Gospodin prihvatio tu skrivenost za njegova života, sada - poslije njegove blažene smrti - očito je više ne će: činjenice, koje se neprestano množe, pokazuju, da Bog hoće proslaviti vjernoga slugu. Bog hoće pokazati, da je otac Leopold vrijedio i vrijedi daleko više, nego što bi se dalo izraziti bilo kakvom svotom novčića!

Odmah poslije smrti glas o njegovoj svetosti počeo je prodirati sve dalje i zadirati sve dublje.Naskoro je njegova slika postala neophodnim i časnim obiteljskim predmetom gotovo svih padovskih domova, stavljena na počasno mjesto, a takvo uvodjenje oca Leopolda u krug obitelji nije se zaustavilo u Padovi.

Njegov je grob postao odmah ciljem neprekinutog hodočašćenja ljudi svakog društvenog položaja. Oni ne prestaju iznositi dragome ocu svoja trpljenja i potrebe moleći ga, da se zauzme za njih kod Gospodina, i da ih utješi, kao što je znao tješiti za života.

Taj je grob uvijek posut cvijećem, po njemu leže listići, što su ih napisale rastužene duše, koje mole pomoć. Čitav jedan svijet duša kreće se oko toga groba, duša, koje sad već dolaze takodjer iz najudaljenijih krajeva zemlje, i koje s pouzdanjem uzdišu, zazivlju, zahvaljuju.

Navedimo nekoliko od mnogih listića, napisanih drhtavom rukom od ganuća, tih anonimnih svjedoka velikog pouzdanja u oca Leopolda:

"Oče, očekujem od Vas milost, koja mi je toliko potrebna!"

"Preko Tebe sam se ufao i uzdao; učinio sam, da su se i drugi preko Tebe pouzdali i bili smo potpuno uslišani; neka u Tebi i po Tebi uvijek bude hvaljen Gospodin!"

"Trebam milost, da sredim svoje prilike, jer sam u velikim poteškoćama; veoma sam malodušna, ali se uzdam u Vas! Recite za mene jednu riječ Gospodinu!"

"Oče Leopolde, dolazim ovim svojim pismom, da Vas zamolim za vrlo veliku milost i nadam se, da ćete mi je Vi pribaviti od Gospodina. Molim Vas za obraćenje svojih sinova i svoga muža!"

"Sigurna sam, da ćeš Ti učiniti, da mi se povrate moji rodjaci, koje je rat od mene udaljio. Ti, o blaženi oče, koji si došao u kraljevstvo svetih, moli za me!"

"Oče Leopolde, Ti, koji si tako dobar, moli od Gospe milost, koja mi je veoma potrebna!"

"Oče Leopolde, sad kad si zajedno s Isusom i Marijom, sjeti se mene! Samo od Tvoga dobroga srca očekujem i nadam se!"

"O slavni oče Leopolde, pomozi, zaštiti i spasi moga zaručnika vojnika!"

"Oče Leopolde, koji si me uvijek pomagao, dok si bio živ, ozdravi moje dijete, zaštiti moju obitelj!"

SOBICA - ISPOVIJEDAONICA Takodjer u sobicu, gdje je otac Leopold ispovijedao, neprestano pridolaze novi hodočasnici. Ta je sobica ostala čudesno netaknuta prilikom strašnog zračnog bombardiranja 14. svibnja 1944., kad je bila porušena crkva i dio samostana. Ona čuva i danas izgled, koji je imala, kad je otac Leopold u njoj primao pokornike. Štovatelji dolaze, da se u sobici pomole, dovode svoje bolesnike, da budu u njoj blagoslovljeni, žele osjetiti onu intimnu toplinu, koja zrači u sobici i dočarava blizinu blagoga oca, kao što je to zgodno i prostodušnom srdačnošću opisala Dankinja gospodjica Kristina Katarina Weirup, koja se - upoznavši život oca Leopolda - obratila s protestantizma na katoličku vjeru:

"Od časa, kad sam čula govoriti o p. Leopoldu, rodila mi se želja vidjeti mjesta, gdje je živio: želja uvijek življa, no koja se mogla obistiniti istom poslije više od četiri godine...

Naći se u maloj sobici-ispovijedaonici, medju onim zidovima golim i hladnim, učinilo je na me izvanredan dojam, dok sam mislila, da je ovdje kroz godine i godine dragi otac Leopold gotovo bez prekida primao duše i slušao ispovijedi, strpljiv i miran. Ali ono, što me se još više dojmilo - što mi je doslovno uzdrmalo srce i dušu - bili su njegovi osobni predmeti...

Jedva ušavši u sobicu briznuh u plač. Držati u ruci njegov štap, njegove naočale, papuče, doticati se njegovih knjiga, pomilovati njegovo odijelo i svete paramente, to je bilo kao da stojim pred njim samim i kao da ga vidim, kako mi se smiješi: onim njegovim smiješkom punim dobrote i razumijevanja. Blago onima, koji su ga poznavali za života!"

Kroz samu godinu 1946. posjetioci sobice oca Leopolda, koji su došli sa svih strana Italije i iz drugih krajeva izvan Italije, ispunili su svojim potpisima, zazivima i zahvalama šest debelih svezaka velikog formata, koji zajedno iznose više od 3000 stranica. A godine 1952. već je za svaki mjesec trebao poseban svezak od 1000 stranica. Posljednjih godina dolaze već prava grupna hodočašća, ne samo iz Italije, već takodjer iz Švicarske i od drugud.

GODIŠNJICE SMRTI Posebno dirljive manifestacije ljubavi i pouzdanja u oca Leopolda vide se svake godine 30. srpnja prigodom godišnjice njegove sretne smrti. Tako su na desetu godišnjicu, 30.VII.1952., od 5 sati ujutro pa sve do podne bile u padovskoj kapucinskoj crkvi neprekidno svete mise, kod kojih je primilo svetu pričest preko deset tisuća (10.000) hodočasnika, a računa se, da je sobicu oca Leopolda posjetilo oko 30.000 štovatelja iz Italije i inozemstva. U 8 sati služio je svečanu zadušnicu p. Zahariju da S. Mauro, provincijal venecijskih kapucina, a kapucinski generalni definitor iz Rima p. Fridrik da Baselga održao je krasnu propovijed, u kojoj je posebno apostrofirao desnicu oca Leopolda, onu desnicu, koja se toliko puta dizala, da sa svetim ispovjednim odrješenjem vrati mir u srca. Istakao je, da je ta ruka bila orudje, kojim je otac

Leopold iskazivao svoju pobožnost, vršio svoj apostolat, izvršivao svoje zvanje, izražavao svoje pouzdanje i usadjivao ga u nas, te završio govor riječima:

"Braćo! Mi ne ćemo niti možemo preteći sud svete Crkve, koji je uvijek tako ozbiljan, tako oprezan i tako prokušan, i kojoj jedinoj pripada ispitati i proglasiti uzornost života svojih sinova te je, ako postoji, smjestiti na svjetionik svetosti.

Mi hoćemo samo konstatirati jednu činjenicu, a to je ova: deset godina od smrti dosta su za čovječanstvo, da pokrije sjenom ili zaboravi takodjer odlična čovjeka, koga je častilo i blagosiljalo; ali deset godina, koje uvijek sa življim i dubljim čašćenjem obnavljaju jedan smrtni datum, dosta su takodjer da nas uvjere, da je kršćanski narod već dao svoj siguran sud za beatifikaciju jednoga života.

I radi te vizije i radi te potresne konstatacije ja osjećam nadu i smionost, da nad grobom, koji sakriva smrtne ostatke oca Leopolda, intoniram prikaznu pjesmu Velikog Četvrtka, predvečerje smrti Kristove: "Dextera Domini fecit virtutem et exaltavit me, non moriar, sed vivam et narrabo opera Domini, - Desnica Gospodnja pokaza moć, ona me uzvisi, ne ću umrijeti nego živjeti i pripovijedati djela Gospodnja!"

Sličan je pravi plebiscit vjere i ljubavi bio na petnaestu godišnjicu smrti sluge Božjega, 30. srpnja 1957. Već u rane jutarnje sate kapucinska crkvica u Padovi bijaše puna vjernika, i neprekidan priliv novih štovatelja iz Italije i inozemstva, koji su se dirljivom pobožnošću ispovijedali, pristupali svetoj pričesti i prisustvovali svetim misama, trajao je kroz čitav dan sve do kasne večeri. U 8 sati služio je svečane zadušnice p. Klement da S. Maria, tada propovjednik papinskog dvora i provincijal venecijskih kapucina, koji je izrekao takodjer nekoliko riječi na uspomenu sluge Božjega. Donijet ćemo ovdje nagovor, što ga je isti p. Klement održao tri dana prije, 27. srpnja, preko radija, unutar emisija za bolesnike "Sorella Radio".

Svima Vama, koji ovaj čas slušate, srdačan franjevački pozdrav: Mir i dobro!

Ovdje se nalazim pred mikrofonom, da brojnim ljubiteljima emisija "Sorella Radio" dozovem u sjećanje simpatičan i tako drag lik jednog velikog prijatelja bolesnih: Oca Leopolda iz Hercegnovoga.

Prošlo je već trideset godina, otkako sam ga prvi puta vidio; slabunjav, nizak stasom, nešto nespretan; brada, što s obraza izbrazdanih pokorom više pada nego silazi, čupava i bijela; zbunjen u hodu i u govoru, bez ikakve fizičke odlike, bez ikakvih zahtjeva. Pa ipak sam odonda stalno osjećao u duši onaj njegov duboki pogled, što je iznutra kopkao, a da te nije ljutio niti uznemirivao, naprotiv te razvedravao svojom milotom.

Razvedravati! To bijaše misija oca Leopolda, to bijaše onaj "zašto" dugoga njegova zemaljskog života

Svako jutro, odmah poslije mise, koju je služio vrlo rano, ulažaše u uski prostor - jednu sobicu-ispovijedaonicu, koja se nalazi pokraj male kapucinske crkve u Padovi, stisnuta medju drugim zgradama - i tu ostajaše sve do podneva, da se opet povrati u rano popodne sve do kasne večeri. Više od jedanaest sati na dan sjedio je dakle na jednom od upotrebe istrošenom malom naslonjaču, da prima mnogobrojne, što su dolazili k njemu, izbliza i izdaleka, da izmole Božje oproštenje, da zatraže savjet u najrazličitijim problemima, da prose pomoći i utjehe.

Već ulazeći u majušnu sobicu, za koju on htjede da uvijek bude čista i uzradovana svježim cvijećem, opažali su, u atmosferi privlačne srdačnosti, kako im se u dubini bude sakrita i tajna čuvstva. A zatim je on, mali brat, mršavim rečenicama, izgovorenima - da nadvlada mucanje - kao da udaraš čekićem, izvršavao svoj posao. Bez nekih metoda, prostodušnom jednostavnošću, kao čovjek medju ljudima, znao je pronaći riječi, koje ne prolaze i koje jedine uspijevaju utažiti najžešće boli i razoružati ogorčene ohdostiNitko nije izašao iz njegove ispovijedaonice, a da ne bi nosio sa sobom pomoć i ohrabrenje.

Bijaše veliko svijetlo i ne prestaje da to bude i dalje. Vrijeme, koje sve preokreće, ništa nije moglo protiv njega. Petnaest godina poslije svršetka njegovih zemaljskih borbi, toplina njegove prisutnosti sve se više očituje. Mogao sam to osobno konstatirati pred neki dan. Iskoristivši razmak od jednoga do drugoga vlaka, hodočastio sam još jedan puta u crkvu smještenu medju zelenilom, i udjoh u sobicu patra Leopolda.

Nakon pauze sabranosti, u kojoj ponovno čuh u dubini duše onaj glas, koji je toliko impresionirao moju dvadesetu godinu, ogledao sam se naokolo. Jedna starica moli ispod glasa; čovjek poodmakle dobi, otmjenog držanja, stoji nepomično, uronjen u svoje misli; ima ih koji cjeluju razderanu tkaninu, stavljenu na prazan naslonjačić, i koji se sagibilju nad nezgrapan klečaonik, kao da hoće ponovno čuti onaj toliko ljubljeni glas. Svi, prije nego će otići, prilaze velikom svesku od tisuću stranica, što je postavljen na legilu.

Evo sad je na redu jedna mama. Uzela je u ruke sinčića i potiče ga: "Emanuele, piši." Dijete pita u nedoumici: "Što da pišem?" "Reci patru Leopoldu, da blagoslovi obitelj i da ti pomogne u školi."

Škripa pero i zabada se u neiskusnoj ruci.

Mama je otišla. Pristupam knjizi. To je devedeset i prvi svezak i upravo je pri kraju. Listam polagano, čitajući tu i tamo. "Oče Leopolde - piše Rita, neka djevojčica - učini, da tata postane bolji i da nas bude volio". Jedan nezaposleni: "Oče Leopolde, tražim zdravlja i posla". Neka žena: "Ja sam siromašna udovica, molite za me!" "Došla sam iz Modene - piše jedna mama - da Ti zahvalim, što si mi ozdravio Lina od poliomielitisa."

Mislim: tu je 91.000 stranica zbito ispisanih molbama i drhtajima. - I to nije sve. Glasnik časnoga oca dospijeva medju 45 naroda, rasprostranjujući se sve više. Neprekidno se množe izdanja njegova životopisa u 14 jezika, uključivši japanski.

Ogromnom zboru molilaca, što sam ga osjećao kako vibrira u skučenoj ispovijedaonici, pridružih i ja svoj sitni glas, te sam i za se i za vas, prijatelji, zamolio od dobrotvora "maloga brata", blagostanje i mir!

KROZ PET KONTINENATA

Zaista, poznavanje patra Leopolda upravo se rapidno proširilo kroz ovo sedamnaest godina, i on je stekao mnoštvo štovatelja na svih pet kontinenata. Toliki, koji su se osjetili od njega uslišanima i utješenima, nisu mogli a da ne pronesu njegovo ime i njegov lik u svojoj bližoj i daljoj okolini: osjećaj topple zahvalnosti silio ih je na to. Dakako da je u tome odigrao veliku ulogu talijanski životopis, što ga je napisao otac Petar iz Valdiporra, koji se proširio medju talijanskim emigrantima, a kojih ima svuda po svijetu. Makar nije pisan s naročitim književnim pretenzijama ili sa željom, da se dadu duboke psihološke analize, već jednostavno i činjenično, ili - kako sam autor kaže - nekako "anegdotski", on se ipak veoma dojmio silnog broja onih, koji su ga čitali; možda baš zato jače, što je ostao na golom i jednostavnom nabrajanju činjenica. Jer te činjenice, tako jednostavno iznesene kao što je i jednostavan bio i život oca Leopolda, probudile su pouzdanje u veoma mnogim dušama u teško poratno doba, koje su se onda u svojim kušnjama i stiskama počele obraćati dobrome ocu, a Gospodin je nastavio, da takve - često u najmanju ruku vanredne - činjenice u još većem obilju povezuje uz ime svoga sluge. Duhovno iskustvo i zahvalna radost nad uslišenjima, kojima je Bog - kako nebrojeni svjedoče - upravo rasipno obasuo one, koji su mu se obraćali pozivajući se na oca Leopolda, nagnala je tolike duše, da dirljivim zanosom i požrtvovnošću šire poznavanje i štovanje dragoga oca.

Isti razlozi, kao i vanredno simpatična i jedinstveno privlačiva figura dragoga "maloga fratra", učinili su, da se osjetila potreba za životopisom na toliko mnogo jezika u tako kratko vrijeme poslije

smrti, kako se to dogodilo sa životopisom malo kojega sveca.

Mi ćemo donijeti samo neke primjere iz različitih krajeva, iz kojih se vidi, kako je štovanje oca Leopolda rasprostranjeno, a nadamo se, da će nam naši čitaoci biti za to zahvalni, posebno jer se radi o sinu našeg naroda.

U Americi je otac Leopold"uzeo brzi ritam Amerikanaca", kako se izrazio jedan venecijski kapucin govoreći o štovanju patra Leopolda u Sjev. Americi.

"Nedavno sam došao ovamo"... piše 1957. osoba iz Guelpha u Kanadi. "Mislio sam ovdje malo proširiti poznavanje oca Leopolda, ali vidim da ga već toliki poznaju i štuju..."

U Sjedinjenim državama otac je Leopold svakako najviše poznat putem životopisa na engleskom jeziku, ali ga mnogi useljenici poznaju i po životopisima na svojim jezicima. Za ilustraciju kako se štovanje širi, napomenimo da je kapucin p. Cecil Nally iz Pittsburga naručio odjednom 500 engleskih životopisa! Interesantno je, da otac Leopold postaje veoma omiljen i medju protestantima. U tom smislu je prilično značajno, što piše talijanski useljenik G. Ingegneri iz manjeg mjesta Hickory Grove u Južnoj Karolini,koji se doselio tamo prije nekoliko godina i odmah počeo govoriti o patru Leopoldu, širiti životopis, devetnice, relikvije: "... Ime oca Leopolda je općenito na usnama ne samo katolika već i protestanata. P. Mauricije, oratorijanac, naš duhovni asistent, rekao mi je pred nekoliko dana u impresivnom i radosnom povjerenju: "Nisam nikad vidio toliko obraćenja,koliko odonda otkad si ti ovdje omogućio poznavanje oca Leopolda". Govorio sam o njemu nedavno u nekoj vrsti konferencije: po milosti Božjoj i po zagovoru Presvete Djevice i p. Leopolda natrag je zadobio vjeru jedan čovjek, koji ju je već bio potpunoma izgubio. Tako se povratio, da sada poučava djecu katekizam svake nedjelje, te je na veliki primjer. Mnoge su obitelji zadobile mir. Mladež iznad 15-18 godina polazi

na katekizam i pripremaju se za krštenje (tako su bili daleko od vjere!) I protestanti polaze na katekizam, da postanu katolici. Ovdje se neprestano nastavljaju molitve i devetnice Sluzi Božjemu.Katolici se osjećaju posebno ujedinjenima u radu za obraćenje protestanata."

Možda je najzaslužniji širitelj štovanja oca Leopolda u SAD g. Vincent L. Knaus, državni tužilac u Chicagu, koji naokolo održava konferencije o p. Leopoldu, razašilje okružnice, životopise, devetnice,slike it.d. Taj se njegov rad, izvan zvaničnih dužnosti, toliko razgranao po SAD i Kanadi, a dosiže i u Englesku pa čak i na Ceylon, da je kod kuće stvorio - da tako reknèmo - čitav mali ured, u čemu mu požrtvovno pomažu njegove dvije kćerke, devetgodišnja Charlotta i 23-godišnja Dolores, profesorica više matematike.

Slično je i u Južnoj Americi, gdje"od Amazone do Urugvaja, od Bolivije do Paragvaja i sve do Atlantskog oceana ime oca Leopolda leti od usta do usta na neshvatljiv način", kako piše 1955. iz Curitibe u Braziliji p. Norbert, kapucin misionar. A župnik F. Müller piše još 1954. iz Corbea u Čileu, da narod "pohlepno" traži sličice oca Leopolda i da"njegov životopis prelazi iz kuće u kuću". Nije drukčije u Argentini, odakle dolaze mnoge zahvalnice.

I u dalekoj Australiji pater Leopold ima velik broj štovatelja, koji mu se obraćaju i često šalju zahvalna pisma u Padovu, a neki i sami dolaze, da se sa zahvalnošću pomole u njegovoj sobici-ispovijedaonici.

Interesantan je način, kako je p. Leopold postao omiljen u Indiji, posebno na malabarskoj obali,i kako je došlo do prijevoda životopisa na jedan od indijskih jezika (malayalam), kojim govori oko 15 milijuna ljudi. Msgr M. Kavukatt, nadbiskup u Changanacherry, donio je ljeti 1950. godine životopis i sličice iz Padove. Jednog dana g. 1951. neki su se radnici za vrijeme rada teško posvadjali i pobili, i

jedan je - zadobivši tri teška uboda nožem u trbuh - morao biti žurno prevezen u bolnicu u Changanacherry. Kirurzi su pokušali operaciju, ali pronašavši više perforacija crijeva i već uznapredovali peritonitis, napustiše svaku nadu te ostaviše jadnika da umre. Malo zatim došao je u bolnicu nadbiskupov tajnik vlč. Chacko Xavier, da pohodi bolesnike katolike, i kad je vidio kako taj jadnik raspotena trbuha i od svih napušten, bez ikoga svoga, u kutu očekuje smrt, sažali mu se. On sam pripovijeda: "Obratim se ocu Leopoldu i stavim njegovu relikviju na trbuh, koji je bio užasno natekao. Čudesna stvar! Bolesnik odmah dodje k sebi i, poslije dva dana, izadje iz bolnice potpuno zdrav!" Ta dva dana potrošena su većim dijelom na ispitivanja i birokraciju, a kroz to je vrijeme radnik čuo govoriti o ocu Leopoldu, držao dugo njegovu fotografiju u rukama i molio, koliko je već znao kao poganin. Naskoro se obratio na katoličku vjeru, a s njime i mnogo drugih, jer je dogadjaj uzrokovao silno uzbudjenje u svoj okolici. Lokalna štampa pisala je o tome, a katolički dnevnik Malabara "Deepika" (Svjetionik) objelodanio je javnu zahvalu p. Leopoldu. P. Leopold postade slavan: počeše ga nazivati "moćnim prijateljem" i odasvud tražiti njegove sličice, relikvije it.d. Osjetila se velika potreba za životopisom.

To je vidio mladi bogoslov karmelićanin Leopold Ottaplackal, koji se 1957. pripremao za sveto svećeničko redjenje. I zato, kad ga je njegov brat Josip, publicista i pisac, zapitao, što želi kao dar za mladu misu, on je bez velikog razmišljanja odgovorio: "Od tebe kao pisca očekujem knjigu: prijevod životopisa oca Leopolda na naš jezik. Jesi li za to?" Josip Ottaplackal se dade na posao, prevede životopis s engleskoga, i mladomisnik je za prvu svetu žrtvu (travanj 1957.) dobio na dar nekoliko primjeraka štampane knjige u živopisnoj opremi s velikim crvenim naslovom na jeziku malayalam: "Diramitram - moćan prijatelj", ime koje je postalo vlastitim imenom oca

Leopolda na malabarskoj obali. Sam mladomisnik kratko vrijeme iza mlade mise piše: "Vrlo sam radostan, što mogu reći da se knjiga rapidno širi u našoj zemlji. Takodjer ovih dana mnogi su mi pisali o milostima primljenima po zagovoru p. Leopolda. U mnogim je kućama njegova devetnica postala svakodnevnom molitvom. Što se mene tiče, ja Vas uvjeravam, da ću uvijek sve više širiti pobožnost Sluzi Božjemu. Medjutim, dosad kruži u mojoj domovini više od tisuću primjeraka životopisa oca Leopolda te tisuće i tisuće devetnica..."

I u Africi je otac Leopold postao veoma popularan i voljen na mnogim mjestima. Osobito u Egiptu, gdje ga štuju ne samo kršćani, nego se nadje i muslimana, koji ga zazivaju. U Egiptu se nalazi osobiti štovatelj p. Leopolda g. Marcel Hadrien Hénon, advokat kod apelacionog suda u Kairu, koji se pobrinuo, da je 1958. izašao životopis na arapskom jeziku. Knjiga je vrlo dobro primljena tako, da je u mjesec dana od objelodanjenja rasprodano preko polovice naklade, koja nije bila mala. G. Hénon pisao je tom prilikom u Padovu: "Ako kanite objaviti arapsko izdanje života p. Leopolda, ne će možda biti nekorisno napomenuti, da je taj posao izvršen iz zahvalnosti za bezbrojne milosti zadobivene od oca Leopolda. Dakako, ostavljam Vama da sudite, da li će biti zgodno da se to rekne i da se dapače citira moje ime, ako mislite, da to može biti na pomoć kojoj duši, kao svjedočanstvo."

Nije ni potrebno posebno isticati, da je štovanje oca Leopolda rasprostranjeno po svim katoličkim krajevima Evrope: dosta je znati, da je njegov veliki životopis na talijanskom jeziku već davno prekoračio 50.000 primjeraka, a mali da ga je osjetljivo premašio; da je životopis izašao na njemačkom, francuskom, španjolskom, portugalskom, slovenskom, engleskom, madžarskom, malteškom, pa čak i na danskom jeziku, što je osobito značajno, budući da je ta zemlja gotovo posve protestantska. A već se davno osje-

ća potreba za životopisom na poljskom jeziku,koji se sada priprema. I treba dodati, da su na nekim od tih jezika izašla dva životopisa, veliki i mali(napr.nje mački, španjolski, portugalski) i da se izdanja množe. Tako je na primjer njemački životopis već do godine 1956. dostigao pola tuceta izdanja, a u manje od godine dana, kako se on pojavio (1949.),morala su biti odštampana tri izdanja (15.000 primjeraka), tako je brzo bilo sve razgrabljeno. Neka to bude dosta,da dobijemo predodžbu o izvanrednoj brzini,kojom je lik oca Leopolda osvajao brojna srca, i kako je Bog vanredno proslavio toga našega miloga sunarodnjaka.

Kako je otac Leopold poznat i poštivan ovdje medju nama, u svojoj domovini, koliko se mnogo duša u teškoćama njemu obraća, s kakvom je upravo pohlepom (u doslovnom smislu) čitan i kako je kolao od ruke do ruke ovaj neugledan hrvatski prijevod životopisa, koji se kao prvi od svih prijevoda pojavio prije tri naest godina, u kolovozu 1946., mislimo, da sve to nije potrebno ovdje u tančine iznositi. Dosta je samo reći, da su nebrojeni medju nama oni, koji bi mogli izjaviti isto, što je 17.IV.1957., u pismu kapucinskom provincijalu u Zagrebu, izjavila nezaboravna velika štovateljica oca Leopolda pok. s. Marica Stanković: "Uvijek mislim na to, kako naš zemljak ne može odbiti molbe, uz koju je spojena vjera s pouzdanjem... Vi i ne znate, kako sam si s njim dobra. To već kod mene prelazi skoro u preuzetnost. On mi ispunja sve što zaželim, za dušu i tijelo, za druge i za sebe. Samo jednom me nije uslišao, ali i to je bilo za moje dobro."

Štovateljima oca Leopolda dobro je shvatljiv taj intiman ton, ta srdačnost i kršćanska familijarnost, to je nešto specifično leopoldovsko, što brzo čovjeka presvoji i obuzme, čim se samo u srcu iskreno približi blagome ocu.

DOBROTVORNA DJELA

Taj letimičan prikaz štovanja o.Leopolda bio bi jako nepotpun, ako ne bismo bar nekako naponenuli jedan osobiti vid, pod kojim o. Leopold u neku ruku ostaje živ i djelotvoran na zemlji, posredstvom svojih iskrenih i djelatno poduzetnih štovatelja. To su dva značajna dobrotvorna djela, jedno za napuštenu djecu, a drugo za ljude bez krova. Navest ćemo nešto o tome oslanjajući se uglavnom na četvrto izdanje njemačkog životopisa (Ein Anwalt der göttlichen Barmherzigkeit, Solothurn /1952/).

Prvo je "Mala kuća oca Leopolda", koja je osnovana u seocu Cavazzana, blizu Roviga, u padskoj dolini (sjev. Italija). Osnovala ju je velika štovateljica oca Leopolda, učiteljica osnovne škole u Cavazzana-Lusia, gospojica Venuti, došavši na misao,da pod zaštitom oca Leopolda preuredi staru staju, gdje su do onda stanovale sakristanove koze i magarac, u topao dom za napuštenu djecu, koji će biti ispunjen radosnim smijehom, molitvom i pjesmom. Njoj su se ubrzo - potaknute Božjom milošću - pridružile dvije mlade djevojke, pa onda još dvije, koje su nosile u srcu istu požrtvovnu želju, da se posvete takvoj djeci. Medju prvu djecu, koja su tu našla obiteljski dom, spadaju mali Antun, čija je majka bila zbog čedomorstva osudjena na 15 godina zatvora, zatim četirigodišnji Franco, koga je majka jednostavno ostavila na cesti, i dvomjesečni Leopold, isto tako nadjen na cesti. Naskoro se taj broj popeo na dvadesetak djece. Djelo pod zaštitom oca Leopolda lijepo napreduje u svakom pogledu. Otvorene su nove "Male kuće" u više mjesta, a 1958. je središnjica prenesena u Rovigo,da bude u većem mjestu. Vrlo mnogo muške i ženske napuštene djece nalazi tako svoj dom.

Dakako da skromna učiteljica nije mogla iz svoje plaće i umjerene potpore općinske uprave uzdržavati toliku obitelj niti u početku, a kamo li sada,kad se djelo tako razvilo i razgranalo. Tu priskaču u pomoć mnogi štovatelji oca Leopolda iz različitih krajeva,

iz zahvalnosti dragome ocu i taknuti milosrdjem.

Otac Leopold ima u "Maloj kući" odlično mjesto, kao najdraži član obitelji. Djeca ga nazivaju "il caro nonnino - dragi djedica" i oduševljeno plješču ručicama kličući "Živio djedica!", kad neočekivano dodju na stol kakvi slatki kolači ili sočno voće kao dar dobrih srdaca.

Ustanoviteljica ne želi da "Mala kuća" bude "Sirotište" ili uopće kakav "Odgojni Institut" ili što slično. Po svojoj originalnoj zamisli ona želi djeci pružiti toplinu obiteljskog doma, koje bi inače bila lišena, te u tom smislu uredjuje sve. U jednoj kući ne smije biti djece više od dvadesetero, jer u protivnom slučaju ne bi to moglo biti više intimno i u obiteljskom stilu. U kući su djeca različite dobi od onih najmanjih, tek rodjenih, pa do već poodraslih, da se nauče jedni druge ljubiti i požrtvovno pomagati. Ona nije "upraviteljica" ili što slično, već "mama", a njezine suradnice su "tete". Nema zvona, koje bi djecu skupljalo, već je sve u obiteljskoj atmosferi. U svemu se želi da bude kako bi trebalo biti u kakvoj najboljoj kršćanskoj obitelji.

Svako jutro, poslije doručka, kuća se prilično isprazni. Voća djeca idu u školu ili k časnim sestrama u dječji vrtić, a kod kuće ostaju ona manja, koja još nisu za vrtić i koja prave galamu po kući, te dakako ona sasvim mala, koja još ne mogu hodati.

Navečer se cijela obitelj nalazi sabrana u radosnoj srdačnosti. Kao i u drugim kršćanskim obiteljima tu je poslije večere večernja molitva, malo ispitivanje savjesti, rješavanje dnevnih razmirica i medjusobno pomirenje, ako je bilo što takvo, uz obećanje krivih, da će sutra biti bolji, da Isus bude zadovoljan. Konačno se sva srca smire, mama i tete spreme djecu u krevetiće, a same posvršavaju kućanske poslove, da onda i one legnu na zasluženi počinak, radosna i blagoslovljena srca.

Nije potrebno, da opisujemo različite pojedinosti iz života takve obiteljske zajednice: to čitaoci

mogu sebi sami dočarati; a znamo, da će svi od srca zažcljeti što veći uspjeh i Božji blagoslov tome plemenitom djelu, zamišljenom i izvodjenom u duhu i pod zaštitom oca Leopolda. Adresa središnjice: Piccola casa "P.Leopoldo", Viale della Pace, 15 - Rovigo, Italija.

Drugo dobrotvorno djelo, povezano s imenom o.Leopolda, jest izgradnja "Naselja Pater Leopold" (Villagio Padre Leopoldo). 30. srpnja 1950. postavio je p. gvardijan kapucinskog samostana u Padovi i blagoslovio temeljni kamen za prve dvije kuće od njih 64, što ih je u Padovi gradilo udruženje "Kršćanska bratska pomoć", isključivo za siromašne obitelji, koje su bez krova. To je padovsko "Naselje Pater Leopold", a takvo naselje postoji takodjer u Vicenzi, Schio i Firenci.

PROCES ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM

Još ne prodjoše 4 godine od smrti, a slava je i štovanje o. Leopolda na tako čudesan način rasla i odasvud se čuli glasovi o čudesima, koja se pripisivahu njegovu zagovoru, te je p. Petar da Valdiporro, da udovolji željama veoma mnogih, nakon što je bio zakonito postavljen za vicepostulatora, upravio padovskom biskupu Msgr Karlu Agostini dugu spomenicu o krepostima, glasu svetosti i čudesima, koja se pripisuju o.Leopoldu, moleći ujedno da se otvori redoviti informativni proces za proglašenje blaženim i svetim (beatifikaciju i kanonizaciju). Nakon zrela razmišljanja biskup je odredio, da se pristupi svečanom otvorenju procesa i da to bude 16. siječnja 1946. u biskupskoj dvorani (pučki "Collegio sacro"), koja se nalazi kraj biskupske kurije u Padovi.

Premda je takav obred malog juridičkog značenja, ipak je pružio prigodu, da vjernici i lokalna štampa iskažu izvanredne znakove ljubavi prema o.Leopoldu.

16. siječnja 1946. postavljena je na izvanjskoj strani apside padovske katedrale velika slika o.Leopolda, okićena cvijećem. Dvorana je već mnogo prije

odredjenog sata bila nabijena od mnoštva vjernika svih krugova. U 3 sata popodne ušao je u dvoranu preuzvišeni biskup i popeo se na katedru, imajući s desne strane svoga generalnog vikara Msgr Josipa Pretto, a s lijeve venecijskog kap. provincijala mp. o. Vinka da Magredis. Pošto su izmolili prigodne molitve i pošto je vicepostulator pročitao svoju molbu, biskup proglasi proces otvorenim i naredi da se čita dekret, kojim se ustanovljuje sudište. Pošto su svi službenici na čelu s biskupom položili propisanu zakletvu, vicepostulator predloži točke, o kojima će svjedoci biti ispitivani, kao i listu svjedoka, medju kojima su se nalazile najodličnije ličnosti iz klera i lajikata padovske biskupije. Poslije vicepostulatorove zakletve načinjen je zapisnik i time je proces otpočeo. Biskup je na kraju još, izvan obreda i iz unutrašnje pobude, održao prisutnima nagovor, u kojem je veličao oca Leopolda.

Tako brzo otvaranje dijecezanskog procesa za oca Leopolda osobito je značajno, ako se uzme u obzir, da je na pr. proces za beatifikaciju sv. Terezije od Maloga Isusa, toliko popularne i voljene svetice, započeo istom 13 godina poslije smrti, 13. VIII. 1910.

Informativni dijecezanski proces o krepostima, glasu svetosti i čudesima trajao je šest godina. To se ne smije činiti dugo, ako se uzme u obzir posao koji je izveden. Crkveni sud, koji je u tu svrhu imenovan, održao je 150 sjednica za ispitivanje svjedoka, koji su o. Leopolda poznavali za života. Saslušano je 90 svjedoka iz različitih društvenih slojeva, medju kojima ima šest biskupa, više svećenika, redovnika, časnih sestara, profesora i običnih "pučana". Na koncu je sudište odlazilo također izvan Padove, da sasluša izjave osoba, koje nisu mogle doći u Padovu. Po specijalnoj proceduri ispitivane su dvije činjenice, za koje se smatra da su čudesne, te je u tu svrhu posebno došao iz Rima prof. Sympa, sekretar Papinske liječničke komisije, koji bijaše pozvan kao liječnik konzultor. Obavljeno je također ispitiva-

nje spisa Sluge Božjega, kao i dokazni postupak, da mu nikad nije bilo iskazivano službeno javno svetačko štovanje, koje nije dozvoljeno prije pravorijeka Apostolske Stolice.

20. ožujka 1952., novi padovski biskup Msgr Jeronim Bortignon, kapucin, koji je nekoć bio provincijalom oca Leopolda, svečano je zaključio dijecezanski informativni proces. Tako je biskupijski proces za beatifikaciju završen nakon nepunih deset godina poslije smrti Sluge Božjega. Poslije toga je vicepostulator p. Petar da Valdiporro odnio u Rim sedam debelih svezaka spisa o procesu i predao ih Sv. Kongregaciji za Obrede, koja je već 26. ožujka iste godine dala dozvolu, da se zapisnici dijecezanskog procesa otvore, a 9. svibnja iste godine imenovan je kardinal Adeodato Piazza, karmelićanin, za Ponensa, t.j. da vodi stvar do proglašenja blaženim. Kad je kard. Piaz za umro, imenovan je za Ponensa i Izvjestitelja kauze Em. Kajetan kardinal Cicognani, dne 20. prosinca 1957., koji sada vodi kauzu.

Medju molbama, kojima su odlične osobe molile Sv. Oca Pija XII neprežaljene uspomene, da se uvede apostolski proces za beatifikaciju (can. 2077), zapažene su posebno molba svih jugoslavenskih biskupa i molba Rkt. Bogoslovskog fakulteta u Zagrebu.

23. veljače 1954. održana je prva sjednica kardinala o toj stvari, gdje se raspravljalo o uvodjenju (de introductione causae).

2. travnja 1954. izdan je dekret, kojim se odobravaju spisi o. Leopolda (can. 2077) i – pošto je tiskom izdan Pregled informativnog procesa (tzv. Summarium – can. 2076) – Opći Promicatelj vjere preuzeo je da sastavlja prigovore, kako mu je to dužnost po propisima Crkvenog Zakonika (cc. 2078–2080).

Novoizabrani Sv. Otac Ivan XXIII, ubrzo nakon stupanja na papinski prijesto, dobrostivo je dozvolio, da se na javnom konzistoriju 18. prosinca prošle

godine 1958., na kojem je novoimenovanim kardinalima predavao kardinalske šešire, čita govor (peroratio) za beatifikaciju Sluge Božjega o. Leopolda. Govor, u kojem se u najmarkantnijim linijama ocrtava lik oca Leopolda, čitao je dekan konzistorijalnih advokata presvij. g. Kamilo Corsanego. Završio je ovom molbom:

"Stoga, klečeći na koljenima pred nogama Vaše Svetosti, takodjer u ime Generalnog Ministra Reda Manje Braće Kapucina, usudjujem se moliti i prositi uvodjenje kauze Sluge Božjega Leopolda iz Hercegnovoga, uresa Franjevačkoga Reda, slavnoga sina slavenskih naroda, koji gavveć sada promatraju kao budućeg nebeskog zaštitnika, jer smatram sigurnim,da će njegova proslava biti sladak poticaj jednako grješnicima da se obrate k Bogu kao i odijeljenoj braći,da se vrate u jedan ovčinjak Kristov: za postignuće tih ciljeva p. Leopold je posvetio i zavjetovao svoj redovnički i svećenički život."

Pošto je pažljivo saslušao čitanje,Sveti Otac je kauzu uputio Kongregaciji za svete Obrede, po propisima Prava.

Proces za beatifikaciju o. Leopolda ide dakle svojim redovitim tokom. Medjutim, na nama je, da molimo Gospodina, da uskori taj radostan dan, kad ćemo moći postaviti sliku "maloga brata" na oltar i zapjevati: "Usporedit ću ga s mužem mudrim, koji je ku ću svoju sagradio na pećini. Ljubio ga je Gospodin i ukrasio: obukao mu je haljinu slave!"

To je posebno dužnost nas Hrvata, koji se s pravom njime ponosimo, jer ga s nama veže "hrvatsko ne samo porijeklo, nego i osjećaj, koji nije zatajio kroz cio život" (Msgr dr. Andrija Živković).

G L A S U S L I Š A N I H

U spomenutom govoru pred Papom Ivanom XXIII na javnom konzistoriju 18.XII.1958. rekao je presvij.g. Corsanego takodjer ove riječi: " Danas nema na svijetu nijedne pokrajine, gdje o.Leopold ne bi bio poznat i gdje ga ne bi u molitvama zazivali; a da te molitve nisu uzaludne, dokazuju posebne milosti i čudesna ozdravljenja izmoljena po njegovu zagovoru." Zaista, ogroman je broj onih, koji izjavljuju i tvrde, da su po zagovoru o.Leopolda zadobili najrazličitije milosti, pa i čudesna uslišanja. Danas više nije moguće u jednoj knjizi sabrati niti najznačajnije dogadjaje, koji se pripisuju njegovu zagovoru. Mi ćemo ovdje donijeti samo nekoliko primjera.Ne mislimo reći, da su to najznačajniji; uzeli smo samo neke bez nekog naročitog probiranja, koliko nam prostorne mogućnosti dopuštaju, da knjiga previše ne naraste. Ipak smo dali prednost nekim uslišanjima, koja su se dogodila u našoj domovini, a koja nisu još nigdje objavljena. Ovdje nema nijednoga od onih uslišanja, što su se nalazila u prvom hrvatskom izdanju 1946. Izjavljujemo ponovno, da svemu ispripovijedanome pripada samo vjera, kakva se daje ozbiljnim ljudskim svjedočanstvima. O sigurnom vrhunaravnom porijeklu uslišanja pripada sud jedino Svetoj Crkvi.

Gospodja Albina Trevisan iz Albareda(Treviso-Italija) zadobije u siječnju 1945. tumor na desnoj strani donje čeljusti. Bila je liječena u bolnici Castelfranco i podnijela je 7 operacija, ali sve bijaše uzalud. Načinila joj se strašna rana, koja je užasno boljela tako, da nije mogla ni jedan sat počivati. Kad je pročitala životopis p.Leopolda,obrati se njemu s velikom vjerom ponavljajući stalno devetnicu.

Na Badnjak je otpustiše iz bolnice kao neizlječivu. Naveče metne na ranu jednu malu relikviju Sluge Božjega. Čitavu je noć mirno spavala i ujutro se nadje zdrava. Nestalo je otekline,zarasla je rana!...

Gospodjica Rita Dainese iz Roncaiette(Padova)bila je više od četiri godine bolesna zbog poremetnja u krvi. Užasna glavobolja i druge teške komplikacije dovele su je u vrlo žalostan položaj. Izvrsni liječnici profesori iz Padove kao Ceccarelli, Revoltella, Belloni, Spanio pokušali su svakakva liječenja pa i jednu operaciju, ali je sve bilo uzalud. Boli su stalno postajale veće i sirotica je bila prikovana uz krevet bez nade u spas.

U noći 4. kolovoza 1946. vidje Dainese u snu župnika sv. Nikole, svoga redovitog ispovjednika."Hoćeš li ozdraviti?" upita je on. "Ispovjedi se, pričesti, neka te otpreme u Padovu i daj se blagosloviti u ime p.Leopolda u sobici, u kojoj je on ispovijedao." U noći 6. istog mjeseca čula je jasan glas,koji joj je rekao: "Sutra će biti najstrašniji dan tvoje bolesti, ali sve podnesi sa strpljivošću, jer ćeš kod zalaza sunca biti zdrava!" Ujutro 7. bude automobilom prevezena u Padovu, ispovjedi se i pričesti,a zatim bude blagoslovljena u sobici, gdje je ispovijedao otac Leopold. Bila je u tako žalosnom stanju, da ju je stalno moralo podržavati nekoliko osoba. Poslije toga je odvezu kući i natrag stave u krevet.

Preko dana se stanje bolesnice strašno pogoršalo i razvila se takodjer peritonitis(upala potrbušnice)

i to u tako strašnoj formi, da se mjesni liječnik ni je usudio poduzeti nikakvo, pa ni najmanje liječenje, nego je odredio, da je sutradan ujutro prevezu u bolnicu. Sunce se spustilo. Dainese je nepomično ležala strašno otekla trbuha i staklenih očiju, a bilo joj se polagano gasilo. Svaki trenutak su očekivali svršetak. Vjerna prijateljica bolesnice Marija Chinchio, koja je uvijek bila uz nju i koja je ostala uz njezino uzglavlje čitav dan, videći da se sunce spušta, a da se misteriozne riječi još nisu obistinile, plačući se obrati ocu Leopoldu i zamoli ga, da se smiluje njezinoj prijateljici.

Iznenada bolesnica sklopi ruke, načini nekoliko puta po zraku znak križa i onda "očutih - pripovijeda ona sama - nešto kao strašan prelom u zatiljku i osjećaj kao da me ostavlja čitavo tijelo. Usred svega toga sveti i duboki glas: "Ne boj se, Rito, ustani, ti si zdrava!" Odmah mi se povrati potpuna svijest. Skočila sam s kreveta, poljubila roditelje i prijateljicu, uzela raspelo, koje je visjelo nad mojim uzglavljem, poljubila sam ga i držeći ga pritisnuta na svoja prsa trčala sam po sobi kao luda. Istrčala sam u dvorište vičući: "Ja sam ozdravila!"

Bila je potpuno zdrava. Glas o tom dogadjaju raširi se kao bljesak i sa svih su strana gmuli ljudi u izvanrednom broju, koji su htjeli vidjeti sretnicu, koja je dobila milost i čuti od nje, kako se dogodilo ozdravljenje. Više je dana kuća Ritina upravo bila opsjedana od ljudi. I to se produžavalo dugo u noć. Novine su o tom govorile u više navrata.Najutješljivije je bilo to, da su se mnogi, koji su bili daleko od Boga, obratili i primili svete sakramente, kad su čuli pripovijedati o tom vanrednom dogadjaju.

Bilo je to 1. ožujka 1946. jedna je siromašna obitelj iz Padove s velikim žrtvama skuckala 2500 lira, da si pribavi pola metra (pola q) žita, jer se malo kruha dobivalo na karte. Otac podje, da to žito kupi u susjednom selu. Bila je večer. Tama.Kišilo je

Stavi vreću na bicikl i vraća se u grad. No nije opa zio, da se vreća otvorila i da žito polagano izlazi iz nje. Kad je to zapazio, u vreći bijaše još samo nekoliko kilograma žita. Vratio se kući tako utučen, da mu je dolazilo na plač kao malom djetetu. Kako da nabavi drugo žito, kad uopće nema više novaca? Te noći nitko u kući nije spavao. Cijelu noć nisu radili ništa drugo, nego su samo zazivali u pomoć p.Leopolda. Sutradan ujutro htjela je majka iz puke radoznalosti vidjeti, koliko je žita ostalo u vreći, koja je ležala zgužvana u jednom kutu. Vagnula je pet kilograma. Pogleda opet u vreću, za koju se činilo, da u njoj nema ništa. U vreći je još bilo žita. Vagne opet pet kilograma. I tako s jedne strane vreća, koja na izgled nije ništa sadržavala, ali koja je uvijek davala žito, a s druge strane vreća, koja se punila... i tako do 54 kilograma. 4 kg više od onoga, što je muž kupio.

Osjećaj zapanjenosti i straha udje u obitelj. Otac im je Leopold došao u pomoć na tako izvanredan način!

Jedna je moja kćerka rodjena deformirana. Dali smo je nekoliko puta operirati, ali se nije moglo postići, da bi mogla hodati. Pokušavali smo sva moguća liječenja. Upotrebljavali smo takodjer spravu. Čim sam čula pripovijedati o moći i dobroti novoga Sluge Božjega o.Leopolda, odmah sam ga svim zanosom svoga rastuženoga srca zazvala u pomoć i molila ga, da mi pomogne da vidim kako moja siromašna kćerka sama hoda. Uvečer sam se pomolila, a drugo jutro vidjeh svoju kćerkicu kako se sama digla i kako trči po kući kao poludjela. Otac Leopold nas je uslišao! Hvala, hvala dragome ocu!

S.Martino di Messina (Italija), 2.II.1947.
Hilaria Zanitano, ud. Brigandi.

Nalazim se tako reći u progonstvu. Tom prilikom sam čula i upoznala se s kratkim životopisom Sluge

Božjega o. Leopolda Mandić. Odmah sam mu se utekla devetnicom, da mi pomogne u teškim kušnjama, i ja sam bila uslišana.

Pa ovu zahvalnicu šaljem na Vaš samostan, ako bi kada pružila se prilika, da Vi kao subraća o.Leopolda, objelodanite za primjer drugima.

14.IV.1948. Tinka Babakić
Sl. Šamac

Gospodja F., udata već 7 godina, na svoju veliku bol nije mogla začeti djeteta. Specijaliste su izjavili, da je kod nje materinstvo fizički nemoguće. Ražalostena žena hodočastila je u Padovu u sobicu-ispovijedaonicu o. Leopolda i njezina pouzdana molitva bude uslišana. Postala je sretnom majkom dječačića, kome dadoše ime Leopold. 24.VIII.1949. ponesoše sretni roditelji maloga u Padovu, da zahvale Sluzi Božjemu.

Dječačić Stjepan Sguoti iz Terrassa Padovana (Italija) nalazio se 2.X.1949. na kolima, koja su se vraćala s polja, a bila su natovarena s deset metara repe. Iznenada padne dijete pod kola tako, da je prvi i zadnji kotač prešao preko njegova tijela. Podigoše ga i odnesoše kući. Nije se moglo iz djeteta dobiti ni riječi. Bojali su se, da je zadobilo unutrašnje povrede, jer je izvana dijete bilo posve neozlijedjeno. Kad se majka povratila kući, zagrli svoga ljubimca i zapita ga, što mu je. Tada otpočne dijete govoriti i reče: "Ja sam otišao pod kola s ocem Leopoldom, koji je bio sasvim malen. Obojici nam se nije ništa dogodilo." Roditelji toga djeteta bijahu veliki štovatelji oca Leopolda i običavahu mu se svaki dan moliti.

Već više godina trpio sam na prostati. Usprkos mnogim liječenjima ništa se nije poboljšalo. Zato sam morao ići na kliniku. Diagnoza je glasila: tumor. To je bilo utvrdjeno na temelju rentgenske snimke. Ja i

svi moji bili smo silno pogodjeni. Počeli smo zazivati oca Leopolda, da mi on pomogne. Ta je pomoć zaista došla na sasvim izvanredan način, jer kad su liječnici započeli operaciju, ne nadjoše više ni traga kakvom tumoru.

Rim, 12.XI.1949. Konstantin Moretti

Gdja Jelica Baljak, učiteljica (Velika Gorica), bolovala je na kičmi više godina. Nikako nisu mogli liječnici ustanoviti i pronaći sredstva za ozdravljenje. Nakon operacije je ustanovljeno, da se na unutarnjem kanalu kičme nalazi jedan tumor veličine kao orah. Osim toga svi su korijeni živaca bili zagnojeni i upaljeni. Bolovi su bili neizdrživi. "Nalazila sam se - veli gdja Baljak - u nepokretnom stanju, dok se nisam obratila i preporučila blaženom o. Leopoldu i započela devetnicom. Bolest je odmah krenula na bolje, pogotovo kad sam dobila moći blaženog oca Leopolda. Te moći nosim na operiranom mjestu i osjećam se odonda svakim danom sve bolje. Davno sam napustila bolnicu, u kojoj sam ležala punih 11 mjeseci. Odsada je moje zdravlje svakim danom sve bolje i nikom nisam dužna na toj milosti, nego Bogu po zagovoru blaženog oca Leopolda.

Neka mu je slava i vječna hvala!

Dano u Zagrebu, dne 11. prosinca 1950.

preda mnom:
dr. Andrija Živković
profesor bogoslovskog fakulteta
zagrebačkog sveučilišta

Jelica Baljak
učiteljica

Naša kći Atilija morala je u godini 1946. zbog tumora u utrobi biti operirana na klinici u Padovi. Ali budući da se činilo preopasnim, ostaviše kako jest. Ona napusti bolnicu s istim bolima, s kojima je došla. Kod jednog kasnijeg pregleda bude opet ista bolest utvrdjena. Moja se kći nastavila moliti o. Leopoldu. Usprkos svim predvidjanjima liječnika, koji su

joj prorokovali blizu smrt, ona se toliko podigla, da je u godini 1949. mogla otputovati u Argentinu. Ali godine 1951. boli se opet pojačaše. U bolnici u Buenos Airesu bude nakon pažljivog pregleda utvrdjen isti tumor i odlučeno, da se pokuša operacija. Moja se kći opet preporuči o. Leopoldu, puna pouzdanja. U noći pred operaciju učini joj se, da Sluga Božji stoji pred njezinim krevetom. Pun dobrote reče joj: "Kćeri moja, ne boj se ništa! Pouzdaj se i ozdravit ćeš!" Kad su drugi dan htjeli poduzeti operaciju, ne nadjoše liječnici na svoje veliko začudjenje više ni traga kakvom tumoru. Otada moja kći ne trpi nikakvih smetnji.

Padova, 13.XII.1951. Rosa Macinato

Moj muž bio je kroz više godina teško bolestan na želucu. Imao je više puta i krvarenje. Bio je i operiran. Ali liječnici nijesu znali pravog ozroka bolesti, a prema tome niti uspješnog lijeka. Učinila sam devetnicu na čast Presv. Trojstvu za proglašenje blaženim pok. Leopolda Mandića i nakon te devetnice moj je muž potpunoma ozdravio. Držim da je to postignuto zagovorom pok. Leopolda Mandića. A i u drugim zgodama života osjetila sam moć njegovog zagovora. Zato se ovim javno zahvaljujem na dobivenim milostima. Ova zahvala može se i javno oglasiti.

U Sl. Požegi, 2. veljače 1951.

Olga Kuntarić

Gospodja Josefina Toldo iz Theine (Italija) imala je tri nesretna poroda, kod čega je njezino dijete svaki puta umrlo. Tada zajedno s mužem preporučiše stvar ocu Leopoldu. Slijedeći porod prodje vrlo sretno i pokloni im dječačića, kome dadoše iz zahvalnosti ime Leopold.

13. travnja 1952.

Već od rodjenja moga prvoga djeteta u god. 1938. patila sam na padavici (epilepsiji). Dok sam 21. VI.

1949. pripremala ručak, srušila sam se na vruću tavu. Kad je nakon nekog vremena došao moj sin kući, našao me kako još uvijek ležim bez svijesti na podu. U medjuvremenu mi je list desne noge potpuno spaljen. Nastala je odvratna rana, koja se upalila. Odmah se govorilo o tome, da mi se noga amputira, da bi mi se spasio život. Ja sam nastavila zazivati oca Leopolda i stavila sam relikviju na bolesno mjesto. Jedno popodne, dok sam bila malo zadrijemala, vidjeh oca Leopolda, sasvim malena, sagnuta i oslonjena na štap. On stavi ruku na krevet i reče mi: "Što radiš tu? Došao sam da te posjetim. Ne smiješ umrijeti, jer imaš brojnu obitelj, i tvoj muž se ne može sam za sve pobrinuti. Bog ti vraća zdravlje, jer ti moraš svoju djecu kršćanski odgojiti. Imaj vjere! Imaj vjere! Addio, misli na to, što sam ti rekao: odgoji svoju djecu kršćanski!" Ja se u trenu probudim i osjetim nešto kao ledenu grozu, od koje me probio znoj, i sva uzdršćem po čitavom tijelu. Od toga časa sve se okrenulo na bolje; vrućine je nestalo, jednako i boli, rana se zarasla u vrlo kratko vrijeme, i ja potpunoma ozdravljena. Odonda nisam imala više nijednog napadaja epilepsije. Liječnik mi je rekao: "Zahvalite se takodjer onome svecu, koga ste zvali u pomoć: jer vi ne biste bili mogli ostaviti krevet bez amputacije noge." Ja želim, da ta milost bude objavljena na slavu Božju i oca Leopolda.

Magredi Schio (Italija), 6. srpnja 1952.
Berlato Cesira

Evica Faraguna iz Splita u više navrata zahvalju je o.Leopoldu za mnoge milosti, naročito za veliko poboljšanje u bolesti starog teško bolesnog oca. On je, kraj drugih bolesti, imao povećanje prostate u teškom obliku tako, da nije mogao niti hodati. Po zagovoru oca Leopolda stanje se očevo utoliko popravilo, da može ići u crkvu i da ne mora upotrebljavati kateter. Ona dodaje "Nebrojeno puta u raznim potre-

bama utekla sam se o.Leopoldu i n i k a d nisam ostala neuslišana. Svakome mogu da rečem: "Otac je Leopold moguć kod Boga, - njemu se utecite!" Dobri Bog neka ga čim prije podigne na čast naših oltara."

Ovim izričem zahvalu Sluzi Božjem o.Leopoldu Mandiću, koji me je uslišao dvaput u teškoj tjeskobi. Prvi put mi je isposlovao zdravlje, koje sam bio izgubio u jednoj teškoj bolesti, drugi put me uslišao u jednoj teškoj stisci, radi koje sam molio veliku devetnicu. Sada radi svega toga molim danomice molitvu Presv. Trojstvu, da Sluga Božji o.Leopold Mandić bude podignut na čast oltara.

Uz ostale pismene zahvale i priznanja možete se poslužiti i ovom mojom.

Kloštar, 23.II.1953. Alojzije Stella

Dana 3. rujna 1953.g. prilikom jedne željezničke nesreće zadobila sam prelom zdjelične kosti i iščašenje dvaju kralježnjaka. Pošto sam četiri mjeseca bila nepomična, ustanovio je liječnik, specijalista za ortopediju, kod pomnog pregleda, da se stanje nije ništa popravilo, nego dapače, da je zdjelica uz prelom sasma savinuta i spuštena. Izjavio je, da bez operacije ne ću više uopće biti sposobna ni hodati, a pogotovo nikakav rad ne ću više moći vršiti. Dakle, da je operacija neophodno potrebna. Pošto je isti liječnik morao biti tri tjedna odsutan, te nije mogao odmah izvršiti operaciju i jer je operacija trebala biti većeg zahvata, k tome uspjeh nesiguran, počela sam devetnicu na čast o.Leopoldu Mandiću, da mi izmoli od Presv. Trojstva, ako je to na slavu Božju, - zdravlje i bez operacije.

I za čudo svima, počela sam pomalo hodati, tako da sam do konca trećeg tjedna već posve dobro i bez bola hodala. Kada se je liječnik vratio, veoma se začudio i izjavio, da je operacija sada nepotrebna, i da mogu pokušati i koji posao obavljati. - Već od mjeseca ožujka obavljam svoj dosadašnji dosta napomi posao bez smetnje.

Uvjerena sam, da mi je Gospodin po zagovoru svoga vjernoga sluge oca Leopolda na čudesan način povratio zdravlje, na čemu sam od srca zahvalna dragom ocu Leopoldu i molim, da ga Gospodin što prije uzvisi na čast oltara.

Zagreb, 25. rujna 1954.

S. M. Ljudevita Kolarević
redovnica Družbe ss. sv. Križa

Attilio Ronchi iz Udine (Videm - Italija) došao je 29.VIII.1955. u Padovu zahvaliti za milost,što ju je dobila njegova žena. Ona je imala roditi i bila je u tako teškom stanju, da je liječnik rekao, da nema više spasa ni za nju ni za dijete. Ona se sa živom vjerom obrati o.Leopoldu i za kratko vrijeme,bez kirurškog zahvata i na čudjenje liječnika,rodi djevojčicu bez ikakve opasnosti za život. Moli i dalje zaštitu za cijelu obitelj.

Dvogodišnji Karlo Marini, sin Rudolfov, iz Darfo (Trento - Italija), bio je kod bake Terezije Marini. Živ i nemiran dječak izgubi se momentalno ispod bakine paske i ode na terasu ulaznih vratiju,na drugom katu. Ne zna se kako, drvena ograda terase odlomi se na jednom mjestu u sredini toliko, da se dječak strelovitom brzinom strovalio na pošljunčanu stazu poredvelikog kamenja. Pao je s visine od 6 metara i bio bi morao slomiti kosti i razbiti glavu, medjutim je ostao potpunoma neozlijedjen, samo je plakao od straha. Kratko vrijeme prije toga dobio je od jednog kapucina medaljicu o.Leopolda s relikvijom,koju je toga dana imao oko vrata. Majci i svima, koji su ga pitali, kako se spasio kod pada, odgovarao je gledajući medaljicu: "To je bio o. Leopold." A u to su i svi drugi uvjereni. (1956)

Marija Jaklin, žena Ivanova,iz Mikulanice 33, ž. Popovača, bolovala je od 1928. od reumatizma nogu. Usprkos liječenju različitim masažama i injekcijama

bolest se sve više pogoršavala tako, da se god.1951. bolesnica već jedva mogla kretati; bolest je počela zahvatati krsta i bilo je opasno, da će ona posve onemoćati. Liječnik joj nije mogao pomoći.

Jednog studenog zimskog jutra po Božiću 1951., dok je sjedjela u krevetu i molila svoje jutarnje molitve, odjedamput je vidjela kako ide velika procesija samih muškaraca, koja završava ogromnim brojem svećenika u talarima, koji svi drže u rukama i glasno mole krunicu. Iza njih jednako tako velik broj franjevaca, isto s krunicom u ruci, koju glasno mole. Na kraju procesije išao je jedan "stari franjevac, sam, sa dugom bradom i isto krunicom u ruci". Taj se k njoj okrenuo i rekao joj: "Dušo draga, vrati se ti kući i donesi si vode iz one jame, gdje rublje pereš, trljaj si njom noge, pa će ti ozdraviti." U taj čas je svega nestalo, našla se potpuno budna,ali je razmišljala, nije li to ipak samo sanjala.Kad je pripovijedala mužu, on joj odgovori, da ne pokušava ništa s vodom, jer je to samo san.

Druge godine, kad je svećenik o Božiću blagosiljao kuće, dao im je na uspomenu sličicu o. Leopolda Mandića. Čim je Marija pogledala sličicu, odmah je u ocu Leopoldu prepoznala onog starog franjevca s dugom bradom s kraja procesije. Nikad prije nije ni čula za oca Leopolda. Reče to mužu, no on je i sada bio protiv liječenja vodom. Ipak je ona imala pouzdanja, donijela je vode iz one jame gdje pere rublje, i naveče je svoje noge prije spavanja namasirala onom hladnom vodom. Tu noć je mirno spavala, a ujutro je bila zdrava. Odmah je odlučila dati zahvalnicu o.Leopoldu, ali joj je vlč. župnik rekao, neka se s time počeka, jer se sada ne može objaviti. Ona ipak nije mogla dugo čekati, te je 7.XII.1955. dala da se u župnom uredu u Popovači uzme njezina detaljna pismena izjava o tome, naglašujući da su joj noge sada posve zdrave i dodajući: "Odonda ja svaki dan molim zahvalu dragom svom dobrotvoru Leopoldu, jer ja njega ne smijem zaboraviti."

Dario Sarzi iz Lumezane di Brescia(Italija) išao je 3.X.1957. svojim motorom po nekom poslu i vozio sa sobom petgodišnju kćerku. Ušavši za čas u jednuku ću ostavi motor s kćerkom pred vratima.Kćerka nepaž njom stavi motor u pokret i on poleti prema zaokretu ceste. Zaustavi se sam točno na rubu ceste, gdje se odmah nastavljala velika dubina. Da je motor išao sa mo još jedan metar, djevojčica bi bila mrtva. Dario pripisuje spas svoje kćerkice ocu Leopoldu,jer je ma lo prije bio dobio od jedne gospodje njegovu sličicu te mu se preporučio, da ga zaštiti od pogibelji na putovanju.

Pošto bolujem od srčane bolesti i astme, pošao sam ove godine 1957. po savjetu liječnika na promjenu zraka u jedan gradić sjeverne Hrvatske. Ali netom sam u nj stigao, razbolih se i od azijske gripe, koja je odmah jako pogoršala spomenute moje bolesti, i uslijed čega napao me odmah prve noći neobično jak kašalj, a zatim i veoma jako lupanje srca, koje je trajalo oko jedne minute, i onda je odmah prestalo kucati; i tada ne znam uslijed čega ostadoh bez daha: nijesam mogao više disati i bio sam u smrtnoj borbi... I u tom strašnom položaju zazvao sam svim snagama moje duše Božjeg Slugu kapucina oca Leopolda Mandića, da me spasi. I on mi se odmah ukazao i pružio ruke povrh moje glave, i odmah toga časa počeo sam disati, a u duši osjetih neko veliko zadovoljstvo. Sluga Božji tada iščeznu. A sada, na ovoj velikoj milosti, ja od svega srca zahvaljujem Božjem Slugi kapucinu ocu Leopoldu Mandiću.

Kaštel Sućurac 8.XI.1957. Frano Jerkunica

Dino i Josipa Carpenedo došli su 2.III.1958.u Padovu, da zahvale o.Leopoldu za ozdravljenje kćerke Fiorelle. Od rodjenja je imala težak defekt na grkljanu tako, da se nije mogla hraniti. U bolnici u Castelfranco rekoše im, da nema nade u ozdravljenje. Roditelji odnesu dijete kući i živom se vjerom obrate o. Leopoldu. Odmah se stanje počne popravljati i dijete potpuno ozdravi na začudjenje svih. Obukli su ga za jednu godinu u odijelo o. Leopolda.

S. Romilda od Sestara Učiteljica sv. Doroteje u Veneciji, 58 godina stara, nalazeći se u S.Agata Feltria (Pesaro - Italija), oboljela je 4.veljače 1952. od empyema pleuriticum sinistrum. Imala je takve boli, da kroz dva mjeseca nije uopće mogla leći u krevet. 11. travnja bude prevezena u bolnicu Morgagni u Forlí. Tu bude podvrgnuta brižnim ispitivanjima i veoma bolnim liječenjima sve do 8.svibnja, ali bez rezultata, jer je temperatura bila stalno na 40 i nije bilo znaka, da će se spustiti. 8. svibnja trebalo je pokušati veoma tešku operaciju: vadjenje 4 rebara, komadića pluća i jednog bubrega.

S. Romilda se već od početka bolesti obratila o. Leopoldu i stalno ga molila za pomoć, ali u posljednje dane, kako su rasle boli i prijetila teška operacija, ona je to činila s još jačom vjerom. Dan i noć držala je na srcu sličicu oca Leopolda.

8. svibnja, na dan odredjen za operaciju,u 14 sati odvedoše je u rentgensku dvoranu, da se izvrši posljednji pregled pred operaciju, koja je trebala biti te večeri. Dok su je uvozili u salu, odjednom osjeti, da je nestalo svake boli. Duboko uzbudjena zaviče: "Ne treba više operacije, ja sam ozdravljena!" Ipak se izvršilo radiografsko ispitivanje,i pronašlo se, da je potpuno zdrava. Zadržaše je u bolnici još jedan dan, a onda je otpustiše u njezin samostan.

Od toga dana do danas (1958.) s. Romilda se nije tužila ni na kakve smetnje i bavi se svojim poslovima izvanrednom spremnošću i živahnošću.

Bertrand i Franciska Colbertaldo iz Melbourna (Australija) došli su 6.VI.1958. u Padovu, da zahvale ocu Leopoldu za ozdravljenje sinčića Lea. Imao je od rodjenja astmu. Pokušavala su se beskonačna liječenja, ali bez rezultata. Roditelji se sa živom vje-

rom obratiše o.Leopoldu i podjoše, da se pomole u njegovoj sobici. Čim su došli u Italiju, više nije bilo traga ikakvim smetnjama. Mole od oca Leopolda, da ozdravljenje bude trajno, i preporučuju cijelu obitelj.

Nadžupnik Filó József iz Bonhány(Madžarska)piše: "Imam 75 godine i već dugo trpim od reumatizma na nogama. K tome srce nije dobro funkcioniralo. Trebalo bi bolničko liječenje... Ali na treću devetnicu srce i noge se popraviše. A ima i nešto više. Morao sam reparirati crkvu, ali su nedostajala sredstva, a darovi su bili mršavi. Preporučih svoju stvar ocu Leopoldu i gle, neočekivano, jedan jak prinos od nekog anonimnog darovatelja za crkvu. Sve to ja kao stari svećenik iznosim s punim osvjedočenjem i savješću. (1958.)

U mjesecu travnju dobila sam iz Franjevačkog samostana u C. na čitanje knjigu-životopis Božjega Sluge oca Leopolda Mandića. Upravo sam bila u brizi za penziju, koju sam tražila iza smrti svoga muža, koji je radio u tvornici u N.G. Odmah sam se zagovorila o.Leopoldu Mandiću i započela obavljati devetnicu njemu u čast. Kada sam devetnicu završila, slijedeći dan dobila sam pismeno rješenje, kojim mi se dodjeljuje penzija. Ovo uslišanje javljam, da bude na čast proglašenje o. Leopolda Mandića blaženim.

U C., dne 10. svibnja 1959. S.J.

Neka to bude dosta. Ovdje smo zbog nestašice prostora donijeli samo nešto, napabirčeno po trećem talijanskom izdanju životopisa, četvrtom njemačkom, raznim brojevima "Bolletino Francescano", kao i neka od onih uslišanja, što su ih zahvalni štovatelji iz naših krajeva poslali nama u Zagreb. Neka se ne ljute oni, koji možda svoje zahvalnice ovdje ne nadju, makar su je poslali. Mi nismo mogli sve objaviti, a o.Leopold ne će na njih zaboraviti, jer su oni pokazali, da znadu biti zahvalni. Mi smo ovdje željeli,

da se takodjer iz zahvalnica vidi neka najopćenitija slika štovanja o. Leopolda po svijetu. Ako je ipak najviše zahvalnica iz Italije, to je zato, što su nam talijanski izvori najpristupačniji.

Mi ne želimo preteći sud Svete Stolice, ali ipak - sudeći ljudski - čini se, da nije preuzetno reći, da Gospodin neprestano pokazuje, kako mu je mio njegov sluga otac Leopold, i da mu je drago, kad se ljudi pouzdavaju u zagovor toga poniznog našega sunarodnjaka.

Uostalom k ostalim vanrednim dogadjajima svakako treba pribrojiti i izvanrednu slavu, što ju je pater Leopold u rapidno vrijeme stekao po cijelom svijetu, jer - kako lijepo kaže presvij. g. Corsanego u već spomenutom govoru na konzistoriju od 18.prosinca 1958. - "svakako treba reći, da je takva glasovitost slična čudu!"

K R O N O L O Š K I P R E G L E D Ž I V O T A

12.V.1866. rodjen u Hercegnovom od roditelja Petra Mandića i Dragice r. Carević.
13.VI.1866. kršten i dobio ime Bogdan.
16.XI.1882. ušao u serafsko sjemenište u Udinama(Videm), venecijske kapucinske provincije.
2.V.1884. ušao u kapucinski novicijat u Bassanu. S redovničkim odijelom dobio ime fra Leopold.
4.V.1885. načinio jednostavne redovničke zavjete.
20.X.1888. svečano zavjetovanje u Padovi. Filozofske i teološke studije završio u Padovi i Veneciji.
20.IX.1890. zaredjen za svećenika u crkvi Gospe od Zdravlja u Veneciji. Zaredio ga kardinal Agostini.
1890-1898. ispovjednik u različitim samostanima venecijske kapucinske provincije.
21.IV.1899. postavljen za poglavara kap. samostana u Zadru. U rujnu iste godine premješten u Thiene.
1903. premješten u samostan Bassano.
1905. vikar samostana u Kopru.
1906-1942. ispovjednik u Padovi.
1910-1916. ravnatelj kapucinskih klerika u studiju filozofije u Padovi. Predavao kroz neko vrijeme patrologiju.
1917-1918. interniran po raznim mjestima Južne Italije, jer nije htio primiti talijanskog državljanstva.
16.X.1923. poslan u samostan na Rijeci kao ispovjednik za Hrvate i druge Slavene.
11.XI.1923. na inzistiranje padovskih odličnih katolika i biskupa vraćen u Padovu.
3.V.1935. proslava 50-godišnjice svečanih zavjeta.

22.IX.1940. proslava 50-godišnjice svećeništva (zlatna sveta misa).
30.VII.1942. umro u Padovi na glasu svetosti.
16.I.1946. počeo u Padovi dijecezanski informativni proces za proglašenje blaženim.
20.III.1952. zaključen dijecezanski informativni proces.
2.IV.1954. izdan dekret sv. Kongregacije za Obrede, kojim se odobravaju spisi oca Leopolda.
18.XII.1958. na javnom konzistoriju u bazilici sv.Petra čitana pred Papom Ivanom XXIII molba da se uvede apostolski proces.

D O D A T A K

Smatramo korisnim donijeti ovdje pri kraju nagovor, što ga je prigodom sedamnaeste godišnjice smrti oca Leopolda, 30.VII.1959., u kapucinskoj župnoj crkvi u Zagrebu, kod večernje sv. mise, štovateljima o. Leopolda održao o.Tomislav Šagi, bivši kapucinski provincijal.

O. LEOPOLD I UJEDINJENJE SVIH KRŠĆANA

> Naši su oci molili, mi molimo, drugi će moliti iza nas, i nadam se, da nije daleko dan,kad će se ispuniti Božja obećanja, i bit će jedno stado i jedan Pastir.
>
> Riječi o.Leopolda.

Dragi štovatelji oca Leopolda,

danas je sedamnaesta godišnjica smrti velikog našeg zaštitnika i nebeskog prijatelja, sunarodnjaka našega, oca Leopolda

Mandića. Sedamnaesta godišnjica smrti, koju zaista možemo nazvati plodnom, jer ako je dobro činio na zemlji za života, nekako kao da se stostruko umnožilo poslije smrti. Večeras, kad smo se mi, koji se osjećamo dužnicima oca Leopolda, sabrali da spomenemo tu godišnjicu, htio bih da nas sve sjetim jedne od najkarakterističnijih crta njegova lika: to je njegova zauzetost za ujedinjenje istočnih "pravoslavnih" kršćana s Katoličkom Crkvom.

U ovaj historijski momenat naročito je važno, da baš to dozovemo u svijest, i to zato, što je slavno vladajući Papa Ivan XXIII, kako svi dobro znate, 25. siječnja ove godine u alokuciji kardinalima objavio svoju odluku, da sazove opći sabor cijele Crkve i da pozove na ujedinjenje sve odijeljene kršćane.

Kako je sjedinjenje svih kršćana velika i zamašita stvar, kako je dalekosežna i koliko pred očima Boga Svemogućega vrijedi ta inicijativa Ivana XXIII, o tome Vama nije potrebno govoriti.

Vi shvaćate dobro, da Ivan XXIII, kad poziva sve kršćane na Kristovo jedinstvo, nema pred očima nikakvih potajnih političkih ili bilo kakvih ovozemaljskih zlih i sebičnih ciljeva, nikakvih prikritih namjera ili želja za ekspanzijom papinske svjetovne moći, nikakvih imperijalističkih i eksploatatorskih težnja prema kršćanskim narodima, koji se sadane nalaze u jedinstvu Katoličke Crkve. Vi znate, da se ne radi o tome, da se kome bilo što oduzme. Da nije stvar u tome, da se odijeljeni kršćani liše svojih narodnih i historijski ukorijenjenih običaja, da se uništi ili izbriše njihova kulturna samobitnost i samosvojnost u općem okviru kršćanske kulture. Vi znate, da nije cilj, da bi se njima oduzeo njihov obred ili bilo što, na što su tokom stoljeća opravdano navezani.

Vi znate, da se naprotiv radi o tome, da se svi sinovi Božji, koji sada lutaju izvan Očeva doma, sjedine oko Očeva stola. Vi znate, da se radi o tome, da bude uklonjeno ono bolno medjusobno nerazumijevanje,

onaj razdor i razbijenost, koja danas vlada medju kršćanima. Svi hoće biti smatrani Kristovima, a ipak je toliko unutrašnje razdijeljenosti, često sektašenja, nadmetanja, medjusobnog optuživanja, da i ne govorimo o tome, kako su često mnogi kršćani medjusobno udaljeni po sadržaju onoga, što vjeruju; kršćanstvo gledano u cjelini tako je daleko od one naredbe Krista Gospodina: "Novu vam zapovijed dajem, da se ljubite medju sobom! Kao što sam ja ljubio vas, tako se i vi ljubite medju sobom! Po tom će svi spoznati, da ste moji učenici, ako se ljubite medju sobom!" (Iv 13, 34-35). I tko ne bi vidio, kako je to vječna i strašna sablazan za sve one tolike, koji još ne primiše križa Kristova, za još tako mnogobrojan nekršćanski svijet?! I kako to ne bi boljelo Oca svega kršćanstva, njega, koji je 28.X.1958. na svoja staračka leđa primio dvijetisućgodišnju baštinu Kristove Crkve i dužnost, da u ovaj historijski čas maksimalno provede zapovijed Kristovu, da svim stvorenjima navijesti evandjeosku blagu vijest, dok se kao strašna zapreka evangelizaciji nekršćanskog svijeta neprekidno isprječuje sablazan razdora i pocijepanosti medju kršćanima? Kako on to ne bi još bolnije ćutio u ova vremena, kad svijet neminovno mora postići pravo duhovno jedinstvo, ili će sam sebe u narasloj razdirućoj mržnji uništiti?!

Vi razumijete, da je nekako nužno najprije sve pokušati, kako bi došlo do pravog jedinstva, slaganja i ljubavi medju kršćanima, da bi onda - u skladu sa samom Kristovom riječi - nekršćanski svijet bolje vidio prisutnost Krista na svijetu u kršćanstvu, pa da bi lakše prihvatio blagotvoran utjecaj Kristova Evanđelja, a s druge strane da bi i Bog radi povećane, ojačane, snažnije svoje Crkve prosuo veće obilje svoga milosnoga rasvjetljenja i ojačanja u srca svega čovječanstva, da bi se konačno moglo postići toliko nužno duhovno jedinstvo i suradničko medjusobno razumijevanje svega svijeta, ili da bi se bar tome toliko neophodnom cilju mogli osjetljivo približiti.

Dakako da kršćanskog jedinstva ne može biti bez jedinstva vjere, jedinstva sakramentalnoga i jedinstva vidljive vlasti. I zato Ivan XXIII ne može zatajiti svoje vrhovne papinske vlasti, uza svu svoju očitu poniznost, no on u duhu Kristovu ne želi biti silnik u stilu knezova ovoga svijeta(Mk 10,42—),već Pastir, koji pozna svoje ovce (Iv 10,14),koji poštuje opravdanu slobodu djece Božje.

Nema sumnje, da bi se ujedinjenje svih kršćana takodjer u ovozemaljskim okvirima itekako odrazilo, ali to nikome ne bi bilo na štetu, već samo na izvanredno blagotvorno umanjenje postojećih zategnutosti i prijetećih opasnosti, te bi zaista odigralo nepredvidivo veliku pozitivnu ulogu u daljnjoj budućnosti čovječanstva, ako je bude.

Uostalom, braćo i sestre, Vama ovaj čas ne treba mnogo govoriti o vrijednosti ujedinjenja, jer svako kršćansko srce, koje se samo malo zamisli, što bi uslijedilo iz sjedinjenja, dobro razumije, kako je to velik cilj i kako je bogougodno djelo sve, što se uradi za taj cilj.

U toj inicijativi za ujedinjenje posebno smo važni mi Slaveni. Mi Slaveni zato - ni tu nije potrebno riječi trošiti - što je tako velik dio Slavena izvan jedinstva Kristove Crkve.

I eto, braćo i sestre, naš dragi nebeski prijatelj otac Leopold Mandić od malena se bio oduševio, od malena je osjetio u svome srcu božanski poziv, da postane apostolom ujedinjenja naše odijeljene slavenske braće u jednoj Crkvi Kristovoj. On je rodjen u Hercegnovome, gdje ima mnogo pravoslavaca, i tamo je njegova duša, uronjena u Božju milost, u najranijoj mladosti shvatila potrebu, da bismo mi svi Slaveni bili u jedinstvu Kristovu, pa da bismo onda - možda on to nije odmah tako shvaćao, ali je tokom vremena svakako shvatio - oplemenjeni jedinstvom Kristove vjere mogli i te kako mnogo učiniti za duhovno dobro svega čovječanstva.

I zato je on od malena odlučio, da će nešto učiniti. Ni sam nije od početka znao, što bi to bilo. Ali je imao živu želju, i zato je otišao u samostan, zato je postao redovnik i svećenik. Neprekidno je pred njim gorjela ta jedna ideja, da bi on svega sebe, sav svoj intelekt, sve svoje sile, svu svoju moguću aktivnost posvetio tome, da dovede odijeljenu braću Slavene u jedinstvo Kristovo.

I kad je postao svećenikom, pa kad je po talijanskoj venecijskoj kapucinskoj provinciji bio najprije premještan iz jednoga mjesta u drugo, neprekidno je samo o tom mislio, kako bi mogao doći preko mora - dao je više izjava u vezi s time - pa da bi ovdje, u svome hrvatskom narodu, nešto poradio, da - recimo - bar najbliža braća Srbi dodju do Kristova jedinstva. Svakako, njegova je želja išla i dalje, on je mislio i o ruskom narodu - znam iz izjava takvih, koji su od njega lično čuli, da se već, kad je ovaj drugi rat bio počeo, posebno lijepo izražavao o ruskom narodu i u sebi je prevrtao neke ideje oko ruskoga naroda.

Koliko je vidljivo iz izjava, što ih je tokom vremena dao, on je imao nakanu, kad bi mu bilo moguće, da ovdje unutar svoga naroda započne neku akciju za sjedinjenje, da bi se dao na štampu i posebno bi širio štovanje Blažene Djevice, ili - kako ju je on zvao - Nebeske Gospodarice. To je bilo samo onako,kako je prvo koncipirao, ali je svakako značajno. On je od malena znao, da su pravoslavci, bez obzira što se nalaze izvan prave Crkve, ipak veliki i često nježni štovatelji nebeske Kraljice, Blažene Djevice. Mislio je, da bi preko njezina štovanja mogao da predobi mnoga srca za sjedinjenje.

Da se može vidjeti, kako je on dalje usmjerio svoj život, kad su konačno propale sve nade, da će moći aktivno zagrabiti u rad za sjedinjenje,te kad se to pretvorilo samo u snove, značajne su dvije njegove zabilješke, zapisane vlastitom rukom. Jednoć je napisao:

"Po milosti, koja mi je dana, obnavljam svoje zavjete, i u isto se vrijeme prinosim kao žrtva za spa-

senje moje istočne braće, zajedno s nekrvnom Žrtvom Isusa Krista, koju svaki dan prinosim Bogu Ocu na svetom oltaru."

A godine 1941. - to je godina prije njegove smrti - napisao je ovo:

"Pred Bogom: za me tu nema nikakve dvojbe. Ja sam po svome serafskom svećeničkom zvanju izabran, da se trsim oko spasenja odijeljenih istočnjaka. Zato se moram odazvati dobroti Gospodina našega Isusa Krista, koji me je izabrao, da se mojom pomoći obistine božanska obećanja: Bit će jedno stado i jedan Pastir. Kažem: mojom pomoći, ukoliko se po mome vršenju Božanskih Tajna božanska ljubav prinosi za odijeljene i tako se dovršuje njihovo otkupljenje..."

Prijatelji, to je godina prije njegove smrti! Makar već u dubokoj starosti, on ipak još uvijek smatra, da je Bog njega na to pozvao!... On do konca života ostaje uvjeren, da je Bog njega izabrao, da nešto veliko učini za sjedinjenje pravoslavnih. Vidio je, da ne može aktivno zagrabiti u te ciljeve, onda je shvatio, da bar tako može, da sav svoj život, sve svoje trpljenje, sve svoje žrtve, neprekidno sjedinjene sa svetom oltarskom žrtvom, prikazuje za taj veliki cilj, da bi Bog s jedne strane poslao pravih apostola i nadahnuo pravih ideja, a s druge strane, da bi taknuo srca nesjedinjenih.

Draga braćo i sestre! Taknut Božjim rasvjetljenjem. Sveti Otac Ivan XXIII usmjelio se uputiti svima poziv na ujedinjenje. Tko zna, nije li možda doista istina, što je do kraja života smatrao otac Leopold! Tko zna, nije li možda doista istina, da je Bog baš njega, njegov skroman, ponizan, ljubazan i tihi lik izabrao, da se u svijetlu toga lika provede ujedinjenje?! Da se u svijetlu toga našega priprostoga zemljaka izvrše velike želje, čežnje i nade naših umnih narodnih velikana Štrosmajera, Račkoga, velikog ruskog umnika Solovjeva i tolikih drugih!

Možda Bog nije izabrao filozofe, učenjake, velike crkvene knezove, možda on hoće baš ovakav lik, sakri-

ti lik redovnika molitelja, požrtvovnog i samozatajnog podnositelja svih životnih patnji, a koji je gorio velikom neiscrpivom i nesagorivom ljubavlju prema Bogu i prema svakom stvorenju, naročito prema svima slabašnima i krhkima, a koji ipak bijaše otvoren prema svakoj životnoj zauzetosti i ljudskoj kreativnosti?! Nije li možda Bog u ovome čovjeku otkrio svijetu, naročito slavenskom svijetu, živ i cjelovit lik, što ga grčevito tražaše Dostojevski u svom literarnom i životno krnjem starcu Zosimi?! No pustimo literaturu!

Recite, braćo, tko zna, nije li Svemogući nakanio, da baš u svijetlu ovoga lika - ne za njegova života, nego sada poslije smrti - prospe obilato i nezaustavljivo bogatstvo svojih milosti, da doživimo taj veliki i lijepi dan, kad ćemo se svi u pravoj bratskoj ljubavi naći ujedinjeni?!

Jer i sami možete lako shvatiti, da sjedinjenje ne će nastati samim učenim raspravama, pravo sjedinjenje ne može biti oslonjeno ni na kakav zemaljski sjaj ili uopće nešto, što frapira izvana: sjedinjenje i nesjedinjenje, to je u dnu pitanje poniznosti, pitanje milosti Božje, pitanje ljubavi. Poniznosti naše, da znamo njih primiti, kako se primaju braća; poniznosti njihove, da se znadu u kuću očinsku vratiti!

Kad je Ivan XXIII na prvom svom javnom konzistoriju pred Božić prošle godine dozvolio, da se čita svečana molba, da bi se požurio proces za proglašenje blaženim oca Leopolda, možda on nije ništa mislio na to, da bi otac Leopold mogao možda biti figura, koja bi pospješila jednu drugu njegovu ideju, za koju i ne znamo, da li se već tada bila začela u svijesti Ivana XXIII. Ali je svakako činjenica, da je sadašnji papa svoje stupanje na papinski prijesto nekako usko povezao s likom oca Leopolda.

I ja se usudim večeras - siguran da govorim iz srca svih Vas - izraziti nadu, koja je zapravo više čežnja i molba Ocu nebeskome, da se ispuni želja Iva

na XXIII za sjedinjenjem, i da o.Leopold bude onaj, koji će svojim zagovorom u tom djelu mnogo učiniti te koji će svojim privlačivim likom okupiti na to djelo najprije svoje štovatelje, kojih je ogroman broj, a onda i sve druge, koji ga sada još ne poznaju, ali koji će ga sigurno odmah uzljubiti, čim ga upoznaju!

Dragi prijatelji, ako mi kao štovatelji oca Leopolda, mi koji se u njegov zagovor uzdamo - ne dođoše po pravorijeku Crkve, koja još ne reče svoj sud o ocu Leopoldu, ali po našem duhovnom iskustvu i našem ljudskom uvjerenju - ako mi štovatelji oca Leopolda bar malo ozbiljno uzmemo k srcu činjenicu, da je on doista do kraja svoga života smatrao ujedinjenje nečim svojim esencijalnim, svojim bitnim pozivom, zar ćemo moći, a da ne shvatimo njegovu želju, što nam je sada upravlja s veličajnoga svoga mjesta, koje mu je - vjerujemo - Gospodin u nebesima odredio? Ne ćemo li shvatiti, da ćemo njemu biti najviše mili, ako nastavimo njegovo poslanje, ako pitanje sjedinjenja uzmemo kao nešto svoje, pogotovo sada, kad nas na to poziva Namjesnik Kristov, pa kao što je otac Leopold žrtvovao svoj život za sjedinjenje, da tako nešto slično i mi činimo? Kao što je on neprekidno u žarkoj molitvi podizao ruke svoje prema Ocu nebeskome, da tako i mi, udruživši se s njime u samo jedan vapaj, žarko zaklinjemo Presveto Trojstvo, da ono jedinstvo, koje postoji među božanskim Osobama, učini da u što većoj punini vlada u njegovoj Crkvi na zemlji i da obuhvati sve kršćane, koji su sada napolju, a naročito našu slavensku braću!

Vi, braćo, znate, da je životopis o.Leopolda danas već poznat na četrnaest jezika, i da gotovo nema na zemlji mjesta, gdje ne bi o.Leopold bio ljubljen i zazivan. Svakako možemo reći, da će o. Leopold, čim bude proglašen svecem, ući u broj onih svetaca, koje najviše ljudi štuje. Ako ne bude baš prvi, ali svaka ko će biti negdje na vrhu, pokraj sv.Antuna Padovanskog.

Zamislite i sami, ako sve te duše, koje p. Leopolda štuju, shvate ovu njegovu poruku,ovu želju za sjedinjenjem, pa da ozbiljno i s ljubavlju i sa žarom preuzmu na sebe životno poslanje dragoga oca,kakav će to biti snažan molitveni vapaj prema prijestolju Božjemu?

Braćo i sestre, bilo je pokušaja sjedinjenja tokom stoljeća više, nikad to nije zamrlo u Crkvi. Ali gotovo uvijek su to bili samo više manje veliki pojedinci, koji su stvar dosta ozbiljno shvaćali; mnogi su u sjedinjenju vidjeli svakakve vanjske i zemaljske ciljeve, donekle političke i druge, a nikada dosada nije bilo u pravom smislu tako, da bi tako reći sva Crkva, da bi svi obični vjernici pitanje sjedinjenja duhovno i sa žarom srca uzeli kao kao nešto svoje, pa da bi se osjetio jedan duhovni val, jedan snažan pokret, jedan sveobuhvatan i prodoran životni zamah. Uvijek je dosada to bilo previše samo na površini.

Ako bude tako sa sadašnjom inicijativom za sjedinjenje, onda ne će biti ništa, onda nema sjedinjenja. Jer nema kršćanskoga sjedinjenja, ako nema unutrašnjega žara, koji iz neba vapi Božju milost, da takne srca onih koji su vani, a u zemaljskim okvirima onima koji su vani, pokazuje, kako ih očekujemo,kako ih želimo, kako će biti dobro primljeni.

Braćo i sestre! Ako imamo bar malo pouzdanja u oca Leopolda, večeras odlučimo, da ćemo čitavim srcem prihvatiti njegovo životno poslanje,i da ćemo mi, kao da smo nekako on, tako nastaviti to djelo, tako se angažirati na djelo sjedinjenja! Amen.

DEVETNICA PRESV. TROJSTVU
da se isprose milosti i proslava Sluge Božjeg
OCA LEOPOLDA MANDIĆA,
kapucina.

Oče nebeski Bože, stvoritelju i gospodaru naš, zahvaljujemo Ti, što si svojega slugu Oca Leopolda obdario tolikim blagom milosti, vjere i ljubavi, koje je on dijelio svima, koji su se k njemu obraćali. Molimo Te, da i nama udijeliš živu vjeru i žarku ljubav, po kojima da uvijek budemo povezani s Tobom u Tvojoj ljubavi i u Tvojoj svetoj milosti.

3 Slava Ocu... Oče nebeski Bože, smiluj se nama.

Sine vječni Bože, ljubljeni naš Otkupitelju, zahvaljujemo Ti, što si od svojega sluge Oca Leopolda stvorio orudje neizmjernoga Tvoga milosrdja u sakramentu pokore, te je on dugotrajnim vršenjem ove tako uzvišene službe mogao obratiti toliko grješnika, iscijeliti toliko rana i spasiti toliko duša. Molimo Te, Isuse Spasitelju, da nama svima udijeliš milost, da se ispovijedamo često i s potrebnim raspoloženjem, da svoju dušu održimo uvijek čistu od svakoga grijeha i da tako težimo k savršenstvu, kojemu si nas Ti učio.

3 Slava Ocu... Sine Otkupitelju svijeta Bože, smiluj se nama.

Duše Sveti Bože, tješitelju i posvetitelju, zahvaljujemo Ti, što si svojemu slugi Ocu Leopoldu tako obilno udijelio svojih sedam darova, koje je on prenio na tolik broj duša pomažući, tješeći i podižući sve one, koji su mu se povjeravali. Daj, udijeli i nama, da se oslobodimo tolikih muka i teških nevolja, koje nas tište, i daj nam snagu, da ponizno i strpljivo nosimo svoj križ kao pokoru za naše grijehe i da tako steknemo zasluga za nebo.

3 Slava Ocu... Duše Sveti Bože, smiluj se nama.

O Presveto Trojstvo, Oče, Sine i Duše Sveti, koje si na molbu svojega sluge Oca Leopolda podijelilo i podjeljuješ tolike milosti onima, koji se Tebi obraćaju u njegovo ime, milostivo saslušaj molitve što Ti ih upućujemo, i udijeli nam milost..., koja nam je potrebna, da se po njemu proslavi Tvoje sveto ime.

3 Slava Ocu... Sveto Trojstvo, jedan Bože, smiluj se nama.

O blagoslovljena Bogorodice, kćeri ljubimice vječnog Oca, presveta Majko Božjeg Sina, neoskvrnjena Zaručnice Duha Svetoga, ljubljena naša Gospo i Gospodarice, radi pobožnosti i nježne ljubavi, koju je prema tebi gojio Otac Leopold i koju si Ti tako bogato uzvraćala, zauzmi se kod Presvetog Trojstva i pribavi nam milost, za koju s tolikom vjerom molimo... Dobra naša Majko, nemoj nas zapustiti, nego nas sve štiti, brani i spasi. Amen.

3 Zdravo Marijo... Pomoćnice kršćana, moli za nas.

U slučaju da tko dobije kakvu osobitu milost, neka to pismeno javi na adresu: Alojzije Novak, Zagreb (Dubrava), Bihaćka 47.

I s p r a v c i :

Str.	red	mjesto	treba biti
4	31	Mandići	Mändići
5	13	na samo	nasamo
6	12	Trebalo	trebalo
10	38	dije	dij
13	35	podu-	posu-
17	10	Jeronim	Bernardin
17	21		Caporetto = Kobarid
24	30	(Karli Ostoja)	Karli Ostoja
27	6	bila	bila sasvim
29	3	spovijedi	spovjedi
29	25	duboki	dubok
29	35	zauzimao	zanimao
32	11	rješe-	rješenje
32	13	tako da je	tako je
44	14	vijediti	vjediti
44	18	ispovijedi-	ispovjedi-
44	39	smutnji	sumnja
44	40	ispovijedio	ispovjedio
45	10	je	bi
45	37	Marceli	Marcelin
46	25	predvidjanja	predvidjanje
47	20	ispovijedi	ispovjedi
48	32	čistoća	čistoće
49	6	imali da	imali sreću da
49	6	njima	njim
56	24	ispcvije-	ispovje-
58	20	griješnim	grješnim
58	21	Kad je župnik	Župnik je na
61	26	Jesmo	Jesmo se
62	23	neklonite	ne klonite
62	31	mojali	bojali
64	8	ispovijedio	ispovjedio
71	25	procijembe	procjene
87	18	ispovi-	ispo-
87	19	jedio	vjedio

Str.	red	mjesto	treba biti
94	34	naš	Vaš
105	8	dokrajčati	dokrajčiti
106	10	Brtino	Bertino
110	39	ispripovi-	ispripo-
110	40	jedim	vjedim
114	28	Solda k ocu	Solda ocu
116	4	izarzio	izrazio
116	12	vje-	vjeri
120	3	stu-	stuba
120	28	izrazi	izrazio
121	35	dosir	dodir
124	8	Jedna grupa	Grupa fakina
125	10	sjedim, dok	sjedim, dok je sam uvijek ostajao na nogama."
126	25	najbijednije	najbjednije
131	6-7	nego moramo radi njih hvaliti ←	to križaj
132	23	njegova uha	njegovo uho
186	4	peritonitis,...	peritonitis, zatvoriše natrag, napustiše

C. [illegible]

C Leopardi